

SUN KU - Lumina Adevărului

Considerații simple, făcute din bună dispoziție, multă independență, profunde, interesante, după cum se vede interacțiunea din care au rezultat idei foarte bune Am să spun o poveste cu morală sau morala poveștii...Această poveste este despre doi măgari care se aflau într-o călătorie prin vechea Japonie, pe vremea Descoperirilor, măgarul gri era încărcat cu sare, o încărcătură foarte grea; Măgarul negru călăuzea caravana spre destinație pentru că avea o încărcătură foarte ușoară, căra burete lăudându-se cu norocul său, drumul fiind foarte accidentat. Măgarul gri nu a mai rezistat și era pe punctul de a muri din cauza efortului, când s-a împiedicat și a căzut într-o baltă mare de apă, topindu-și jumătate din încărcătură. Mânat de invidie, se aruncă și el în apă, sperând să aibă aceeași soartă.

Buretele s-a îmbibat atât de mult cu apă încât negrului i-a fost aproape imposibil să se ridice în picioare și, în mod logic, a cedat la epuizare și a murit.

Povești cu bunicul

Iubirea este ca un curcubeu, nu este mereu prezentă, dar apare mereu! Teoria utopică a haosului formulată $1=1=1+1=2:2=1$ spirala utopică a curcubeului multifactorial al iubirii se termină în radiația entității de energie maximă, înfloarește în soare - pământul expiră, soarele inspiră aceleași culori pentru a picta lumea - eu expir, tu inspiri același aer de ființă iubitoare care sunt eu toate culorile pentru a picta lumea ta! Totul pornește de la modul în care simțim lucrurile și sunt lucruri care unesc, altele separă, dar adevărul nu ascunde faptele. Prima mea amintire pur și simplu am doar reminiscențe, în care mă trezesc absorbită de o zi luminoasă și mă pregătesc cu puterea luminii să ies din întuneric și să distribui forță și energie întregii comunități constelative. Ajung să mă gândesc dacă într-o zi am fost fulger? Dacă într-o zi aș fi un fulger, ar fi distructiv, înspăimântător, zgomotos, implacabil sau ar fi luminos, frumos, radiant și energic. Fiecare rază are caracteristici diferite ca și ființele umane, moduri diferite de acțiune, lumină diferită, adică fiecare rază/ființă este unică și exclusivă. Dacă într-o zi ar fi o rază, cel puțin ar fi originală. Fiecare rază are o formă de acțiune, la fel ca la oameni, în orice moment, această acțiune apare în fracțiuni de clipă. Noi avem acțiune asupra razei/ființei, am putea să-i schimbăm direcția și destinația. În legătură cu destinele, și pentru prima dată voi invoca numele lui Dumnezeu, într-o zi am avut o conversație de credință și de credință cu un adept al Coranului care mi-a povestit următoarea întâmplare pe care o voi descrie: treci un joc de zaruri în mâini și îi ceri cu vehemență lui Dumnezeu să obții scorul maxim și tu ai obținut scorul minim. Povestea poate fi rezumată, dar până la urmă cine a aruncat zarurile? Dar în afară de această poveste vreau să vă spun că

avem acțiune și avem fulgere/ființă care acționează cu mediul, fiecare aruncă zarurile cu propria energie/formă/comportament. Știam că va exista un transformator și că lucrurile vor avea un echilibru de forțe luminoase care vor transforma realitatea. O energie revigorată și că cei care trăiesc nemulțumirea cu satisfacția aveau să devină toate culorile pentru a vă picta lumea. M-am trezit într-o realitate diferită de cea obișnuită și explorarea domeniilor de scriere prin această carte avea să-mi extindă ființa. Reflectam asupra modului în care se transmite gândul și îl echivalez cu o lumină și puterea ei. Cu toții gândim din diverse perspective, există un curent de urmat și sufletul are momente de tulburare, modul în care le privim nu este întotdeauna naiv și energia se extinde. Mințile tulburate de nepotriviri se perpetuează și vocea la unison sună mai tare decât multe voci, cuvintele sunt o artă a exprimării, din acest moment va exista inspirație. Bătăile inimii au un ritm propriu care se expandează prin vene. Represiunea se face în liniște pentru că totul are q-ul său. Cu toții ne gândim la rău și uneori suntem făcuți să tăcem, "dar cu toții gândim", amintirile nu sunt întotdeauna prezente și eu zic să nu practicați ura pentru că e rea. Cu toții avem libertatea de exprimare dar nu toți o avem la momentul potrivit, nimic și mai cinstit decât adevărul, avem diverse forme de exprimare și a fi bine înseamnă să ai echilibru. Echilibrul este un ciclu de rutină, a fi nervos este un dezechilibru. Oamenilor le place să comenteze. Toată lumea are puritate iubirea universală generează compasiune. Soarele este o sursă de energie, anormal este că nu se întâmplă nimic, fiecare uită când vrea și există întotdeauna mai multe perspective, multe idei, puține convingeri... Există lucruri iremediabile, pentru că toată lumea este supusă nedreptății. Iubirea este o sursă de plăcere și întotdeauna singură și protejată: există

oameni cărora nu le place să gândească, dar conștiința este un felinar care ne luminează.

Cu toții avem vicii, uneori avem frici, cu toții spunem și facem prostii. Nu scriu pentru nimeni, toți avem ceva ce nu vrem să ne amintim, dar e bine să știm când suntem triști și să recunoaștem mereu și să nu ascundem nimic, pentru că toți avem vulnerabilități, toți simțim plăcerea de a face ceva și când oportunitatea ne pândește deschidem ușa pentru ea. Întotdeauna există un sentiment față de celălalt, dar "nimeni nu aparține nimănui" și astfel fiecare are dreptul să strălucească. Prietenia este întotdeauna un bun început pentru un prieten un alt sine. Urmează-ți instinctul a ceea ce vezi pozitiv. Cu toții putem fi iubiți și iubirea este un generator de lumină, atunci când suntem iubiți trebuie să respectăm acest sentiment, să ne iubim unii pe alții și să creștem natalitatea, întotdeauna cu cuvintele la jocurile de răscruce, fără îndoială o frază antagonistă, dar cu logica ei pentru a evita suferința. "ceea ce au bătrânii nu este înțelepciunea, ci prudența" așa că ascultați! Toată lumea cunoaște binele și răul? Avem în mână acea decizie de a fi buni sau răi, nebunie este o oarecare bun-simț, într-adevăr cunoașterea este importantă!!!? Dacă se poate să fie absolvite în școala vieții... Mă voi transforma pentru tine, pentru mine și pentru cei care mă plac. Schimbare pentru evoluție. Un cablu prin care trece un curent vibrant de anxietate, electric, alergat prin corpuri, alimentând speranța și ceva nou și uimitor care ne lasă statici de mișcare dar cu gândirea accelerată și neliniștită. Paralizați de mișcare, se ridică o tensiune care ne încadrează în realitate și cu mișcări controlate și măsurate, coborâm scările gândirii unde ne conectăm unii cu alții. Pe această scară a gândirii clasificăm comportamentele, fețele și mișcările

încadrați în coborârea și urcarea momentelor vieții, luminile alimentează scara rulantă care fără oprire te duce în nebunia acestei realități a secolului XXI, energii, magii, fantezii, totul cu aparente armonii, dar atenție la trepte, nu toți urcă pe scara rulantă a vieții, sunt ființe care urcă treptele care se înalță și mai ales cineva le mișcă și le susține, este de ajuns sau este o chestiune de echilibru? Echilibrul forțelor este fundamental pentru echilibrul mișcărilor, urcușuri și coborâșuri la nivelul fiecărei ființe, dar nu toți merităm să coborâm sau să fim susținuți în ascensiune, efortul și perseverența sunt fundamentale, înălțați-vă deci la spiritul de sacrificiu, fără răni sau opriri și vă va duce la lumina ființei gânditoare. Fără să echilibrezi forțele exterioare care pot ceda, treptele sunt solide și alimentate de cabluri de speranță vei ajunge la cel mai important cablu electric ciclul vieții, acea energie care alimentează pământul. Tabloul meu electric era cel care va comanda pozițiile și destinele curentului universal. Era o lumină solară care avea să lumineze măruntaiele obscure ale naturii pământești. Ceea ce s-a întâmplat a fost că am simțit în zori o tristețe tandră care venea odată cu căderea nopții, am trăit, am reînviat și am renăscut, eu sunt el, puternicul soare (soare)*, o sursă radiantă care cade ca niște picături pe pământ, în această sursă de viață și luminozitate. Farul meu, care cercetează neîncetat, într-un mod giratoriu mișcarea anormalității. Încep să simt primele electrocutări și nervii zgomotoși clipesc cu electrocutări cardiace. Undele electromagnetice mergând înainte și înapoi gândurile se unduiesc în jurul cercului de unde. Prin corpul meu trece curentul electric curentul care mă duce în circuitul undelor. Impulsul electric a căzut și sunt zguduit de impulsuri care circulă electric, am știut dintotdeauna

că adevărul atunci când este descoperit din impuls strălucește puternic, apare o pană de curent și vocile chinute de sentimentul luminos al ființei se reduc la tăcere, o lumânare aprinde durerea acumulată de ceara topită. Ușile electrice se deschid sunând încet, dar se închid fără să aibă timp să se deschidă. Drujba electrică taie cu vibrația rădăcinile întunecate ale urii. Electrocutate în fum luminos care șterge memoria, turbulențe electromagnetice clocotesc în minți, turbulent electromagnetism infinit. Se întind ca niște raze electrizante care paralizează mintea, posedând o lumină, negru electrizant de flash-uri, lumini intermitente îmi molipsească trecerea de curent neîntrerupt. Luminile opace luminează ființe miraculoase în lumina întunecată. Fire electrice îmi străbat corpul vibrând plin de energie. Urc și avansează spre al zecelea circuit electric și se produce o pană de curent', incoruptibil chiar și în întuneric se produce o prăbușire electrică și a căzut electric pe cuvinte de extaz și senzații. Tăieturi luminoase tăioase și ecouri luminoase, lumina incandescentă apucă glasul care se frânge, obscuritatea strălucitoare în care se întrezăresc priviri care întunecă ființele care umblă orientate cu ochii. Există o fluorescență și ele înfloresc și cad ca un tunet în toate direcțiile și sensurile. "Orbirea" și acele fulgere înjunghiate estompează plăcerea celorlalți de senzații și priviri. Incandescentă și arcuri încrucișate în adâncul sufletului care se țin de atomi, șocuri dinamice și incandescențe. Ca o tentă care-mi ciocănește în mine incongruența unor sentimente care cer o lumină puternică și hotărâtă, în absența mea crepusculară în care mă ghemuiesc ușor, în luminile ascuțite ale ființei mele, și mă încântă ușor ca un fulger. Există o lumină amenințătoare, amenință aceste lumini

convalescenți care ne chinuie și ne lasă să presimțim pericolul? Există o lumină de prezență, acea lumină care te însoțește în momentele bucolice și care, neputând să o înfrunți, te intimidează în taină. Există o lumină roșie intensă care blochează nervii care se accelerează. Șocurile ascuțite și contaminante ale minților fără impulsuri se răspândesc, lumină de însoțire, luminând ceea ce nu este nici dat, nici simțit de lumina de însoțire. Tunetul scârțâie și spulberă zgomote însetate de plăcere. Lumini puternice condamnă vieți străine la instruire prin voci. Ca niște raze puternice și lacerante care taie legături imposibil de legat lumina slabă în care umbresc conștiința în care pătrund fascicule voluminoase. Luminează intens cetele de lumină neagră în cosmosul luminos, un cosmos pătrunzător și profund care liniștește uitarea sufletului. Luceafărul se încălzește și se întunecă și devine nemișcat și tăcut, dar scârțâie și zgomotul când se întâmplă este însuflețitor și coplesitor care molipsește furia de a trăi și de a fi prezent printre alte lumini și iluminări sau chiar simplu întuneric trecător dar izbitor de suspine și care rupe cele mai electrizante tăceri. Acel fulger care îți stinge conștiința marcată de emiterea unor gemete elocvente și care precipită acțiunea neglijată a simțului oportunității de a fi liniștit în momentul în care un alt fulger a căzut în această lume. Îmi amintesc de fotografia făcută cu fratele meu (astăzi atârnată în camera mea) și mă aflu în locul unde am mâncat napolitanele infernale la care mă refer mai târziu. Atunci cenușa de lumină, acea cenușă care te marchează cu căldura unor fiare de călcat feroce și puternice doar dintr-o singură lovitură este contaminată de cenușa de lumină a trecutului și a viitorului omniprezent pe care nu-l uiți. Impulsul clipei te taie și se răspândește încet, lacerant și efuziv, spunându-ți

te controlează și te aruncă într-o fântână de lumină care se îneacă în memoria cuvintelor incontinent și își revarsă setea de lumină. Arde cenușa aprinsă a unui corp magnetic care șuieră și clipește în inima ta arzând de dorința de ceva, viril și bărbătesc sau altfel feminin și senzual, acel afront al personalității duale care nu cedează nici de o parte, nici de alta. Această cenușă de lumină încălzește melancolicul și frivolul și are în căldura ei protecția ploilor devorate și, care răspândită pe continente și în spațiul atemporal ne invadează și ne dăruiește cu intuiții luxuriante și ne oferă nenumărate și deprimante plăceri. Anxietatea chimiei plăcerilor sedentare, dar nu crustă, ci se imprimă pe chipurile naive. Străină emoției de a simți și de a fi, se simte miraculoasă și resplată și ameliorează contracțiile resimțite de excese, excese care ne redirecționează spre o altă dimensiune, se dezvoltă, se hrănește cu viciu nu se retrage nu oscilează și nu se ciocnește în părul nebun al negării. Lumina hipnotică și tatonările resimțite pe față experimentează sentimente care ne lasă să întrezăresc cedarea în fața dorinței, ne determină să ne dinamizăm și să credem că există, de ea suntem luați fără credit fără debit, stagnanți ca viața hipnotică a ființelor transcendente care se încurcă în fântâni uscate, sprâncene delirante încărcate de nerușinare și lenevire. Care ne conduc spre noi provocări egale în gândire diferite în reacții, reacții uneori nemăsurate acolo unde o înfruntăm cu dorința pură de a avea, de a putea, de a ne hrăni din ea și nu de a fi conduși ca niște bucăți de lut dezlipite care se adună la cald.

A doua mea amintire este tocmai o fotografie îmbrăcată în salopetă în care port aceleași haine ca și în prima fotografie care se află astăzi în camera mea, sunt în

Açoreira deasupra unei maşini îmi amintesc că am căzut pe scările bunicii mele unde erau nişte panglici folosite la intrare pentru muşte. Îmi amintesc că numesc ţara bunicii mele ţara muştelor acolo era multă agitaţie treceau mereu măgarii sau caii. Tatăl meu, care avea o maşină albastră unde s-a născut a doua mea amintire, era un datsun. "Bătrânul" meu povestea o poveste, poveste după el, între bunica mea şi un măgar care nu-l asculta, bătrâna l-a muşcat de ureche. Astăzi povestind din povestea pe care urmează să o citiţi, nu i-a căzut niciun dinte. Am văzut o singură dată sânii bunicii mele şi a fost în oglinda de sub patul părinţilor mei. A fost cea mai bună glumă a copilăriei mele până la cel mai urât coşmar, Cred că poate fi cel mai rău lucru pe care îl poţi visa copil fiind, care este moartea în cele din urmă, moartea şi numai ca înainte de a muri sau nemuritor această lumină care se împarte între corpuri înstrăinate de mişcare şi care oscilează între două căi ușor de luminat, dar fără viaţă, subzistă în amărăciunea şi deznădejdea hipnozei sistemice care ne hrăneşte şi ne dezvoltă. În mod conştient, ea este atât de intensă încât se stinge şi chiar există ştearsă. Bucle psihedelice se împletesc în zgomotul trăsnetelor curajoase care susţin şi potenţează anormalitatea care vine din faptul că suntem cuprinşi de tot acest tunet psihedelic. Ei bine, aici totul rămâne coerent, fără potenţe şi fără solzi, cedarea ar fi doar un pretext pentru anormalitate, a tunetului negru, cuşerat şi emiţând cele mai ciudate şi profunde mârâituri ale absorbţiei raţiunii pentru că se stinge, scârţâie şi se dislocă fără un minim de secret, aparent într-o lume de lumini psihedelice care afflictionează pe oricine vrea să o piardă din vedere sau să se bucure de plăceri scalare.

prejudecată, nuanțată de culori oblice stagnante, fără dorința de a crea sau de simplă indulgență. Impregnați în spiritul fragmentelor de gândire, fragmentați într-adevăr sunt toți cei care își imaginează o altă lume, îndepărtată de tulburări, care ne irită ca atunci când ne scărpinăm la ochi, sau pur și simplu clipim. Această mișcare înstrăinată de o altă mișcare incomodează și pulverizează mințile îndepărtate și inconștiente de simplul fapt de a fi mișcat sau agitat. Tunetul este psihedelic și sperie spiritele fără ca acestea să se manifeste și pentru că nu există, este o realitate paralelă a zvonurilor și intransigenței ca și omul negru, iar aici nimeni nu se hrănește cu personalități bizare și cognate preexistența chiar dacă aceasta nu există de fapt. Așadar, tot ceea ce este ireal are o istorie atemporală, dar are, ceva, are frică, frică care ne depositează într-un orizont de 5 dimensiuni, poligonal și liniar, dar care nu este susceptibil și nici măcar susceptibil de vreo urmă, urmă care reprezintă emisferile gândirii transcendente și apoteotice. Ideile nu înfloresc și nu cresc în filamentele rațiunii abstracte, ci impulsuri ale unor personaje deja văzute, decorate, mișcări de imitație și adaptare la clipă, dar toate calculate conștient și minimal. Fără calcul este reală și imprevizibilă, de aceea este de o spontaneitate atât de autentică, încât este absurd să gândești ceva. Capetele de odinioară macină și macină, deja estompate în pagini galbene și devorate de bibliofili care, fără nici o perseverență, intimidează obștescul memoriei și al lucrurilor făcute și contrafăcute pe măsura lor. Înconjurați de aparate de măsurat, abexinii etichetărilor se felicită singuri, iar tunătorii din Abisinia râd. Cei care trăiesc în lumina trecutului sunt îndemnați, cei care mor dincolo invadează

corpurile cerești în faptul proeminent de a se întâmpla, de a fi imediat. Dar toate acestea sunt chestiuni tehnice, mai mult sau mai puțin intense, dar sunt radiații energetice care nu sunt compatibile cu trecutul, nici măcar cu momentul anterior. Amintiri care emit, așadar, radiații nocive, care nu obturează însă niciun gând pe care se dorește a-l aprinde în orice clipă, impuls sau moment. Pentru că trecutul se intersectează cu prezentul, clipa, impulsul, secunda sau fracțiunea, dar nu îl influențează suntem deci mereu în timp pentru că lumina puternică este curentul pur de extaz care taie ca vântul în față, ceva până atunci dezbrăcat de intenții și de mișcare în jurul plăcerii de a face sau de a fi, pentru că ceea ce există și contează în ființa noastră este clipul ,care prin simpla privire transmite lumina trecutului său, lumină mai mult sau mai puțin intensă, sudoare a vieților trecute, dar care nu ghidează principiul descătușat de mișcarea impulsurilor rămase, fără mască, trăite la secundă, în clipă nu ca cele care pur și simplu se târăsc în jurul luminilor trecutului și se agață de nimic. Ei bine, aceasta este sinonimă cu contaminarea, cu radiația, nu mulțumesc! Prin urmare, nimic mai puternic decât să te luminezi în clipă și să fii în orice moment cu toată forța, dar nimeni nu este mai bun decât altcineva, este de fapt o chestiune de luptă, și nu mi dați acea lumină înnăscută pentru că fiecare are, însetat de voință și imaginație și energie pură de dezvoltare și creație, culori magice reflectate în nuanțe de soare galben. De fapt nu prea există lumină, există doar focare de existență remanentă și mod echilibrat de a obiectiva, ceea ce nu se vede. Deci nu există, nu este real, este rodul a ceva care ne ajută să devenim conștienți. Dar ce naiba este conștiința? Ce este cu adevărat conștient sau inconștient? Iată o barieră care nu se materializează prin

Oricare ar fi sensul și oricum ar fi înțeles, cu toții ne îndreptăm spre acel moment. Chestia asta de a pune bariere preconcepute și pretinse a fi curenți insurmontabili, când de fapt nu există bariere în realitate! Totul este așadar imaginar, trăim cu toții în același curent al iluziilor, al setei de alte spirite care nu ne afectează în realitate pentru că nu există, sau de fapt nu există nici o barieră între dorința inconștientului mereu prezentă în conștient și pe care o rezervăm doar pentru noi, doar vidul, există da imaginar de creaturi celeste care trăiesc așa cum se spune în lumina trecutului, prin majoritatea care a deliberat că trebuie să aibă greutate sau măsură, dar încă o dată cine sunt ei să se amestece. Se observă și se privește ziua până când se stinge, nimic mai firesc decât acea lumină limpede în care ne conformăm cu plăcere. Conformități, adversități, conflicte, simple indulgențe care servesc ca un acumulator de atitudini și problematici conștiente, dar nu atât de profunde pentru că sunt naturale. Între natural și transcendent nu există nici cea mai mică ciocnire, astfel că normalul ne implică și ne face să ne simțim în largul nostru și liniștiți, totul este natural: aerul, bucuria care ne implică, ceea ce bate și fuge și mai ales atingerile, o atingere blândă pentru cei care apreciază pufurile de lejeritate. Energia gestionată în nucleu, o sursă puternică ne iriază, ne transformă, mutații psihologice, să ne considerăm atunci afectați de această putere nucleară. Această lumină vibrantă crește în ființa în așteptare care în realitate nu suferă, ci, ca un păun, se infiltrează în impulsurile aprehendate și care ne conduc la actul de a acționa sau nu, impuls, această explozie dinamică și limpede. De aici profităm de exponentul maxim în forța sa, vor fi agenți obișnuiți care corectează, prăbușesc stâlpi imposibil de dezechilibrat pentru că este forța de transformare. Și nimic nu este mai puternic decât a fi

transformată, care se transformă în ceva care ne înalță și ne protejează de contaminare. Îmi amintesc că am plâns și nu am vrut să merg la grădiniță în prima zi, dar mai ales după aceea m-am bucurat de prietenii, de joaca cu prietenii mei. În copilărie, era normal ca febra mare să provoace coșmarul obișnuit, cel în care eram apucat de lanțuri și coborât într-un cazan în flăcări, dar cu delirul credeam că mă duc în iad, dar deodată m-am trezit și am fost salvat în numărătoarea finală care avea loc. Știu odată că am învățat și eu să diferențiez cald de rece ascultându-l pe fratele meu care a pus o mână pe calorifer în funcție de el pe partea cea mai rece și el pe partea cea mai caldă, rezultat: am ajuns să mă ard pe încheietura mâinii drepte care îmi amintește de 666 sau semnul fiarei din curiozitate ultimul meu telefon se termina cu 666. - Ceva ne va face să ne oprim dacă nu vrem să continuăm, dar de ce să ne oprim dacă este acțiunea care se desfășoară și generează emoții, senzații și stimuli, când cineva ne răspunde și reacționează la noi, acțiune prieteni, răbdare și inteligență pentru a înțelege ființa care se confruntă cu celălalt. De ce să lăsăm energiile negative să ne paralizeze, ca și cum am fi copii fără răspuns, curaj prieteni, cuvântul este ordinea care va fi judecat și cine va fi judecătorul rațiunii, cine va fi normal sau anormal, nimeni! Cu toții avem credință și eu am fezada din care rămâne îndoiala dorinței de a vrea și a dorinței omnisciente și prezente, dar ca o harpă care alintă și amăgește transmite sunete de sirenă cu ecouri halucinante. Nimic mai mult decât relaxarea de a auzi vorbind auzim de două ori mai mult decât vorbim și tăcerea este acțiune și nu naivitate sau lipsă de control, puțini pot rezista tăcerii și trebuie să o încerci. Poate fi chiar chinuitoare dar va răspunde la multe întrebări subiective și obiective, tăcerea sociabilă este mută dar poate funcționa ca armă perfectă pentru cei incontrollabili,

pofta impulsivă și setea, cei care nu se pot controla. Calmează-te și ascultă, ascultă liniștea din tine.

Odată am prins o pasăre, am legat o sfoară de o masă de călcat și i-am dat pâine, apă... Și în acea zi jucăria mea vie a murit. Prima mea joacă la jocul de prindere s-a soldat prost când fratele meu era în spatele meu, făcându-mă să mă grăbesc spre acel "colț" unde mi-am spart capul, se vedea până și țesutul albicios. Mergeam vreo 4 km pe jos până la deal ca să fumez kentucky's la 12,50 dolari la aceste întâlniri un prieten de-al meu mânca becuri, ochelari, ce mai apărea, ciroul trecuse recent prin sat. Primul meu exercițiu de exhibiționism pe bicicletă a fost cu fratele meu, amândoi, nu am reușit să trec niște cărămizi și am ajuns să fiu dus la spital de el. Aproape în același timp am fost lovit de o cățea gravidă și apoi am fost implicat în furtul de bile cu fratele meu, răzbunându-mă pe micul hoț care mai târziu mi-a devenit prieten și care avea cel mai nebun frate din sat. Acest prieten nu a fost invitat la ziua mea de naștere, dar a avut grijă să-mi dăruiască primul și singurul lego din viața mea. Cu câteva zile înainte de prima împărtășanie am mers cu un prieten la centrul social și am furat ostia cu păcate. Acesta a fost doar începutul. Apoi am început să mă joc de-a v-ați ascunselea și așa l-am ascuns pe cel mai bun prieten al meu de mama mea, lăsându-l singur în casă, știind după aceea că era îngrozit, și chemându-ne, am deschis ușa. Împreună cu prietenii noștri ne jucam cu biciclete, mașini, bile, ne plăceau aventurile... Într-o zi ne-am dus să cântăm janeiras (cântece tradiționale portugheze tradiționale) de ziua sfântului și am făcut rost de niște bani pe care i-am cheltuit imediat, îmi amintesc că se ofereau chouriças (cârnați de porc afumați) și alte delicatese.

Am înlocuit-o, terenul de joacă al școlii era în construcție, cu mult nisip și găuri, dar m-am aventurat, când am ajuns în clasă și pentru prima dată urma să fiu "lovit" pentru o asemenea îndrăzneală, am îndrăznit să scot mâna înainte ca profesorul să mă lovească, a doua oară în fața elevilor m-a iertat și s-a prefăcut. Încă din clasa a IV-a le vindeam colegilor mei coperte din colecțiile lui tata, ca acele suplimente care se găsesc în ziarele din zilele noastre. Îmi amintesc de prima vrăjitoare la care m-a dus mama, tata și fratele meu, am văzut cum vrăjitoarea le atinge organele genitale și nu a îndrăznit și l-am urât. Sunt un Crăciun cu vărul meu și cu fratele meu și primește de la primul un lp cu Pink Floyd - the wall, marele văr. Să-mi amintesc de prima comuniune în mai 1986 în biserica din freixo de espada à cinta, a fost o plimbare intensă cu pantofi strâmți. A venit timpul să plec la Estarreja, lăsând în urmă prieteni și cunoștințe, am reușit să ascund plecarea mea de toată lumea cu avantajul de a pleca cu puțin înainte de începerea anului școlar de clasa a IV-a, fiind compensat cu o scrisoare ulterioară din partea învățătoarei care a fost surprinsă de tăcerea mea. Când am ajuns în comuna Estarreja am mers să locuiesc în Pardilhó, unde am stat câteva luni, aici am început viața mea de zi cu zi, știu că pe atunci, ceea ce astăzi se numește bullying, eu eram victima și mă temeam de el, mă temeam chiar și atunci când călătoream de acasă la școală cu autobuzul, era unul care avea gustul să "ude ciorba"! Prima slujbă de care îmi amintesc a fost să spăl mașina tatălui meu și să scriu factura la mașina de scris, iar el mă plătea. Am intrat în anul V cu o autorizație specială, adică un termen de răspundere semnat de tutorele meu pentru a intra în anul V la școala c+s Avanca, deoarece nu aveam vârsta minimă. M-am și rostogolit

Foloseam doar hârtie igienică și fumam - îmi doream chiar ca întreaga lume să se oprească la timp pentru a mă bucura de un jaf de bancă, etc... Dar în acel an am primit prima mea diplomă în care se menționa că elevul participase la crosul școlar 1988/89, clasându-se pe locul 15°, nu era rău pentru cineva care încă nu era mare, mă simțeam și eu suficient de mare ca să sar peste plasă și să mă duc să cumpăr țigări. Mergeam fără frâne de bicicletă și mi-am cheltuit tălpile pantofilor când am început să fumez serios, îi datoram un sg uriaș vecinului meu, cea mai bună cârciumă din Estarreja, așa că dimineața devreme preferam bufetul și nu mâncam la cantină. Îmi amintesc că primul ritual funerar la care am asistat a fost cel al bietului meu papagal căruia îi fuseseră tăiate aripile... Mă jucam în curte și m-am urcat într-un copac cu spini, când am sărit la pământ și am strivit papagalul! Aici încep sechelele mele; am adormit plângând că am pierdut acel animal, am ajuns să adun niște mozaicuri și l-am îngropat acolo. Toate bune și frumoase, dar a doua zi a venit o pisică să îl ia! Rezultatul acestei povești se termină cu un câine care ceruse un cadou de Crăciun, dar care a fost găsit rătăcit la ușa casei mele, l-am primit pe acest "teko" și a sfârșit prin a fi instruit să atace pisica vizată, teko al meu a sfârșit prin a ucide pisica. Chiar am lovit o piatră pe o brichetă din curiozitate și a explodat.

În primele mele zile de muncă, m-am distrat în brutăria în care lucram, ce glumă... Luam ziarul la baie ca să citesc și fumam una-două țigări, dar pe atunci, ca să nu mă prindă fratele și cumnata mea, îmi era atât de frică încât aruncam pachetul pe geam în mașină. Am avut o experiență cu lupul din umbră: m-am rătăcit, dar m-am regăsit. Protejată, dar numai prin alegere. Își hrănește dexteritatea cu solide chimice și cu indispensabila apă.

În puritatea propriei sale "umbre", el se scufundă pentru aventuri și a avut o aterizare, caricaturală. Ca lup era protejat, dar prin atitudine era singur, cufundat într-o aparentă singurătate. Astăzi scriu ca lup caricatural, înfrunt lumea lui și o interpretez. Prietenul independent nu trăiește fără firea lui sălbatică dar caritabilă de adevărat novice al vieții, embrionat în caricatură unde am absolvit are sânge de tânăr loial, cinstit mai ales o fire neînfricată, firavă în esența ei dar loială și prietenoasă și respectuoasă față de tovarășul și prietenul său. De aceea tovarăș de călătorie fidel și complicitate interpretată întotdeauna cu afecțiune și liniște. Am trăit cu el suficient de mult timp pentru a cunoaște umbrele "străzilor" caricaturale și compania. Dar am văzut curaj în lup și a stabilit legătura de prieten confident tăcut și statut de prieten și statut în ceea ce privește libertatea sa. Dacă era un lucru pe care lupul îl avea, era libertatea, era, singur, singur! Și liber! Lupul din umbră strălucea de energie extra-umană în felul său de a fi. Cu lătratele sale impuse în independența sa sălbatică față de natura genelor. Am hotărât să împart respectivul cod spiritual, singur masa de seară cu lobo, sau mai bine zis lupul din umbră caricaturizat care în același timp legat de o singură farfurie liberă la unison împărțind frățește și băutura respectivă. Suntem singuri prin alegere? Bineînțeles că da! Suntem liberi să gândim așa cum ne modelează natura. A fost un cadou pentru mine de acest Crăciun, lupul caricatural, dar el sălbatic prin mediul genetic înnăscut este tras de cromozomii săi în sensul stării libere de puritate a propriei naturi. Enigmatic în ceea ce privește modul de viață, dar alimentat de setea de a trăi și de a se bucura de latura sa solitară, dar liberă de orice restricție sau impunere. Eu și umbra lupului suntem prieteni, necharacteristic este în modul său neconvențional de a acționa în constrângerea celorlalți, suntem

liber de mâinile mamei natură și astfel creștem și inducem ceea ce ne infiltrează. Havana club este în esența nebuniei aceleiași sete de revoluție, de a ne prelua ființa, iată un pact liber dar solitar cu colaborarea instinctului animalic.

Când eram mai mic îi spuneam bunicii mele Surucucu, într-o zi jucând mingea teko pe care îl sărisem, ceea ce i se părea că are 30 cm pentru că era mic și a căzut de la 2 metri înălțime, am fugit să-mi sun părinții când am ajuns acolo micuțul supraviețuise în acel Crăciun bunicii mei erau acasă, am avut o discuție cu părinții mei și chiar i-am spus bunicii mele înainte de a muri că acel câine. Am ajuns unde sunt în localitatea, azi orașul Estarreja și am început să frecventez clasa a 6-a la școala Donaciano, aici am întâlnit marea mea pasiune adolescentină care avea să mă marcheze pe tot parcursul tinereții. Am stat mai mult de 10 minute cu ochii în ochii amantei tatălui meu și mă gândeam, mă gândeam că dacă va face cel mai mic zgomot voi avea ceva probleme.

Mi-a plăcut întotdeauna de fratele meu, dar odată m-a lovit cu pumnul și a rănit identitatea tatălui meu când am fugit în pijamale pe strada din Pardilhó, comuna Estarreja, și am ajuns în spatele casei, lângă măcăcini. A trebuit chiar să mă machiez în obișnuita mea ieșire de duminică din cauza semnelor de pe față. Am mers fără frâne și am uzat saboții de frână, am vândut bicicleta în care mergeam fără cauciucuri, doar cu janta pe care mi-a dat-o bunicul meu, și am vândut-o la greutate, de unde am făcut 300\$ pe ea. În această școală am ajuns să am două negative, una la matematică și alta la meșteșuguri, nu mi-am dat seama că sunt atât de slabă la meșteșuguri. Implicat în mod firesc de societate și de obiceiurile ei, în 1989 încep să joc

Ca jucător de fotbal, am început ca atacant, marcând un singur gol din cele trei din lunga mea carieră, dar acesta a fost într-un meci de pregătire împotriva lui Ovarense. Apoi, pe măsură ce am crescut, am revenit pe postul de atacant central, apoi pe cel de extremă stângă, apoi mijlocaș dreapta, apoi mijlocaș central, până am ajuns în apărare pe posturile de central și libero. La finalul carierei am fost cunoscut ca un sportiv de un anti fair-play notoriu, mai am de consemnat al 2-lea gol marcat în ziua în care i-am cerut antrenorului să fiu căpitanul echipei și să joc ca mijlocaș central, în acel meci am marcat un gol, am făcut diferența și am parcurs distanța de la mijlocul terenului până la poarta adversă făcându-i o "chiloțată" portarului. M-am gândit să iau ace la meciurile de fotbal pentru a câștiga mișcările de pe teren.

În 1990/91 am urmat clasa a VII-a la liceul Estarreja, am fost prost integrat în această școală pentru că eram rebel și am transmis povestea că într-o zi m-am masturbat în clasă, fiind poreclit de profesorul de istorie ca fiind purtătorul rachetei patriotice - asta pe vremea războiului din Irak, am picat fatal 4 note. Cea care m-a costat cel mai mult a fost la portugheză, fiind prima și singura din cariera mea școlară. Am decis să mă întorc la școala din Avanca, unde făcusem anul 5. După anul școlar 1991/92, am început să mi se spună "SIDA" printre colegii de școală, am căpătat chiar și reputația de a fi prost crescut, dar succesele mele școlare mi-au permis să trec anul. În acel moment, când am fost confruntat cu privire la motivul pentru care am venit de la Estarreja la Avanca, am spus că am fost exmatriculat de la școala din Estarreja. Obișnuiam să fac găuri în dischetele de mică densitate pentru a le dubla capacitatea

Obişnuiam să merg la cursuri de la Estarreja la Avanca pe "bicicleta" mea, iar apoi mergeam intenţionat la Ovar pentru a fura gumă de mestecat și dulciuri de la supermarket. Cel mai bun meci pe care l-am jucat în toată cariera mea a fost după o directă și a fost împotriva beira-marului duba clubului chiar a venit să mă ia de acasă. Am băgat o muscă într-un sandviș cu unt al unui prieten numit "minete", primele filme porno pe care le-am văzut m-au uimit, o femeie avea pula și țâțele în același timp ceva care m-a pus pe gânduri, altul era cu șerpi și anghile, scene de la tata ... Între călătoriile de la Estarreja și Avanca aveam abonament cp pentru ele, dar cum dependența de tutun a început să se agraveze, în loc să cumpăr abonamentul... Eram deja în faza în care făceam doar autostopul ca să am mărunțiș pentru tutun și mă duceam la brutărie să mănânc o jumătate de secară și să beau un litru de bere împreună cu colegii mei. La casa bunicului meu am tras un foc de armă cu presiune, iar plumbul a ricoșat și aproape că m-a lovit. Odată am fost la o petrecere aniversară, am ars niște gumă de mestecat și s-a înnegrit, făcându-i pe oameni să creadă că era hașiș. Înainte de a merge la antrenament, îmi chemam prietenii acasă și furam sticle de șampanie de la tatăl meu și beam înainte de antrenament, iar de câteva ori am fost dați afară. Într-o zi, unul dintre acești prieteni s-a îmbătat atât de tare încât a trebuit să fie internat în spital. Tatăl lui l-a sunat chiar și pe tatăl meu și s-a plâns. La clubul de fotbal aveam un antrenament special, adică adversarul nostru, echipa naționalei din Aveiro, în căutare de noi talente. Am avut un antrenament formidabil și atunci m-au pus în pregătire la selecționata din Aveiro și chiar am prins un loc. Jucam ca atacant, pe partea stângă a terenului, și am fost înlocuitorul unui jucător care era mai mult

Mai târziu a fost pentru FCPorto. Pe 11-07-1992 selecționata sub 13 ani avea să aibă o întâlnire în care se confruntau selecționata din Aveiro cu selecționata din Leiria închizând sezonul 91-92, a fost aici în acest joc că am avut ocazia și am intrat în a doua repriză așa cum a raportat cotidianul Aveiro, marți, 14 iulie 1992 - Aveiro, 2 - Leiria, 1 "joc pe terenul complexului sportiv din s. Jacinto. "La întoarcerea de la vestiare, echipa din Aveiro a intrat pe teren cu o altă determinare. Spre deosebire de prima repriză, în care Leirienses a dominat, Aveiro a preluat controlul jocului și exploatând mai bine apărarea adversă, a dat o "volte-face" la rezultat. Au reușit egalarea, prin Filipe Moura, care a șutat în arc de cerc la poarta de jos". Nici măcar nu știam ce fac în acel meci, îmi amintesc că alergam mult până nu mai prindeam mingile, eram ori prea lent, ori prea rapid, dar până la urmă am marcat ceea ce avea să fie al treilea gol din cariera mea de fotbalist, în acel an nu a existat un turneu între echipele naționale din motive financiare, puteam să evoluez mai mult? Nu se știe niciodată. A venit anul școlar 1992/93, când am urmat clasa a 8-a la școala c+s Avanca, și deja fumam în fiecare pauză, eram deja un rebel cu comportamente deviante. Îi spuneam unui prieten că am fost la școala militară, am intrat în interiorul unei clase de susținere la franceză cu un capac de WC pe cap spunând că sunt domnul capac de WC, nu am avut curajul să dau ochii cu tata până la prima internare, mestecam ierburi înainte de a merge acasă după antrenamentele de fotbal, prima și ultima dată când am fost bătut, am jucat la începători la un antrenament, "am luat una" și l-am lovit și i-am spus să mă aștepte afară că mai iau și eu, și a așteptat... Chiar și capul meu s-a dat cu capul de

A fost poreclit "Pardilhó". Eu am prima mea discotecă în podul casei și am numit-o ku*. M-am urcat printr-un luminator până în vârful clădirii și aveam și pături pe acoperiș printre altele, cu prietenii mei am fumat lână de mai multe ori, cu nuno un prieten de-al meu am ajuns la marginea limitelor lângă un coș de fum, a ieșit o bufniță care m-a dezechilibrat și m-a dus aproape să cad de pe acoperiș. Raza albastră furioasă îmi invadează ființa resfințită de energie care germinează în porii murdari ai prejudecăților și intoleranțelor pe care această rază albastră le va atinge. Lumina produsă de toate ființele se rostogolește în artificii nerușinate, greu să nu fie fără de artificialități inofensive. Această lumină laser este pătrunzătoare și pătrunde în mod invizibil chiar și în cele nevăzute și imperceptibile. Este o lumină văzătoare și stăpână în ipoteze și încrucișări străine de văzduhul însuși. Imperceptibilă și inofensivă ea provoacă prin raza sa o aspirație de gânduri și idei preconcepute otrăvitoare pentru propria otravă și antidotul ei. Lumina mansardei, acel fum care străbate lumina minții învăluite în zdrențe de amintiri destrămate în capete fără direcție și acțiune, acțiune, acel motor care răcorește eșalonul de gândire frenetică a minții necoordonate lent și masiv. Pătrunzând în lenea clipei, se entuziasmează și se distribuie printre luminile cerebrale și excitante în stimuli electrici rătăcitori. Se intensifică în masa corporală hipnotizantă și paralizantă, ca un declanșator de rime în cuvinte fără nexus. Aceste lumini înălțătoare intră în orice inginerie de vârf de cap. "unii oameni au maimuțe, alții doar mansarde ! " Alte lumini care umbresc intrarea principală, aș vrea să pot pătrunde în podurile cu amintiri, gânduri, vieți trăite fără mari cauze dar cu multe

amintiri. Amintiri care luminează mintea veșnic deschisă sau închisă în cufer... Primeam casete VHS și neavând bani de plată, chiria se întindea în timp și datoria creștea, rareori dormeam cu gândul la ceea ce aveam de plătit. Am avut casetele luni de zile ca să le acumulez. În 1993 am început să vreau să am banii mei și în urma unei invitații am decis să merg să lucrez într-o sală de jocuri. La acea vreme aveam 15 ani și deja aveam multă autoritate pentru că mențineam ordinea în local și interziceam accesul celor sub 16 ani. Acesta a fost momentul în care am avut primul meu contact cu hașişul, care avea să devină consumul meu ulterior în următorii 17 ani. În acest mediu am intrat în contact și cu alte realități, dar am negat și am refuzat întotdeauna consumul de heroină și cocaină, făcând cunoscut că dacă am făcut-o de-a lungul vieții nu a fost cu intenție sau intenționat, sau poate că am fost "subminat", dar nu le-am consumat niciodată. Aveam atitudini nepotrivite pentru consum și eram deja un "artist" celebru fiind prezentatorul petrecerii de sfârșit de an școlar pentru finaliștii clasei a IX-a în 1993/1994.

Generator, generator de iubire sau generator de dragoste ce alimentează această dorință carnală non-virtuală și această încâlceală emoțională sărutătoare transparentă și însetată de ceva vital pentru dezvoltarea energiilor legăturilor emoționale și electrice. Acest generator alimentează orgolii și personalități cu chipuri ascunse în reprezentarea cotidiană ca în luarea micului dejun, sau a cinei, sau a apei care alimentează energia vieții de zi cu zi. Fără măști sau gânduri lacrimogene, ne încadrăm în realitate în energia iubirii sau în iubirea energiei electrizante și tăioase a privirilor pătrunzătoare și reprezentative ale iubirii și singurătății pe care o trăiește alimentată de un cablu care nu se deconectează niciodată, o energie incoruptibilă, dar adevărată, mereu! Întotdeauna priviri electrizante însetate

de dorință și de

niște răbdări inventate de monotonia zilelor și de fețele oblice care nu reprezintă nimic în acest mediu electric, sunt fire libere. Aventură-te în imaginația motorului înăscut și dezlănțuit al realităților, dar cu sufocarea contactului instantaneu. Contact indispensabil vieții motorii, motorii, cel al realității consensului de a fi și de a nu fi prezent, dar înstrăinat de alte realități aproape imperceptibile pentru dorința conștientului, dar este acolo! Este acolo mereu prezentă în sensul de oportunitate a imediatului, de aceea mijloacele nu pot fi apoteotice, dacă nu alunecoase în gândurile iubirii generatoare de mijloace și resurse disponibile; cum pentru iubirea generatoare ea este mereu conectată și în căutare de orice alt mijloc care nu este virtual și controlat cu această însăși ființă a condescendentului, ea nu se poate atunci înstrăina de plăcerea pe care o generează, și proliferază în acele chipuri mereu prezente ale grumazului de suflet pe care ai vrut mereu să-l înăbuși. Căci nu poți înstrăina nici o bucată, căci energia este una și multiculturală în sentimentul ei de satisfacție, satisfacție care dezvoltă diverse realități, căci noi suntem virtuali și imaginari, doar în prezența altora sau în oglinda însăși ne ascundem noua energie reglatoare în spiritul neutronilor, care sunt aceste adevărate fiare de lumină. Dragonii luminoși se pot aprinde și acest curent care ne străbate și ne revitalizează zilnic ne dă forță și mimica unor ființe strălucitoare și umblătoare, da! Andante pentru că în ea poate fi forța luminii sau a opresiunii bolnave și convalescente care se confruntă cu realitatea dualistă și opresivă. Nu cădeți pe acest curent de poli negativi care se infiltrează în subconștient și reducând durerile profunde ale personalității critice negativiste, ci hrăniți-vă cu pozitivitatea și realitatea transcendentă a circuitelor chimice și antichimice care alimentează spiritul de

inovație și realizare, realizare care este personală și netransmisibilă ca alimentatoare a unor curse frenetice spre nicio plăcere, dar care antrenează mintea în valurile gândirii și ale transiterii acesteia. Transmiterea gândurilor este reală și dezvoltă circuite pe care nimeni nu le poate nega și aceste circuite au un curent care se propagă în aerul atemporal al senzațiilor și plăcerilor oprite, pentru că toți suntem beta-blocante ale stimulilor externi, dar care ne potențează setea de viață. Aceste impulsuri ne afectează așadar raționamentul și uneori se întâmplă sau se dezvoltă conflicte în gândire, dar ele pot aduce fericire, care cu entuziasmul protonilor ne va conduce spre realitatea exterioară. Lumina albastră dezlănțuită de emoții puternice lumina albastră care traversează poduri și scări și se infiltrează în puterea sentimentelor pe care le hrănește dezvoltând acest potențial spiritual unde întâmpină cu razele sale ultrasensibile frumusețea transparenței prieteniei elocvente care tânjește după ceva "albastru", mai puternic, mai intens și dezvoltă în noi constelații cu ramificații profunde de simțire și de înstrăinare în această undă hertziană. Această putere afectează mințile oblice lipsite de simțul trăirii, albastru turcoaz care afectează prietenia profundă și durabilă, poartă în sine raze magice de nebunie și plăcere iubitoare de frumusețe rară și tonică. În filamente de intensitate crepusculară, ea dezvoltă și transmite energie primitoare și protectoare de rele și plăceri cu agonie și tăcere, nu, nu este o mască ce ne amăgește și ne alintă la gândirea abstractă, este mai degrabă o lumină puternică și intensificatoare de plăcere reală și imaginară, dar care afectează și afectează mereu pe cei ce se poartă în ea și rămân fără limite pentru prietenie intrinsecă și durabilă. Ea se îndrăgostește și ca și cum ar fi lipsită de rațiune, dar

Ea servește drept hrană pentru emoție, vine și aduce delicii de plăcere și de poftă, această plăcere este calorică și invadează totul într-o frenezie de excitare a acestei culori primare care se culcă și rostogolește acumularea de energii care se golesc cu timpul, dar nu dispar în prezentul viitor, adică este mereu prezentă, protectoare, nu ne lasă să evoluăm la nivelul plăcerii strălucitoare și incontrolabile.

În 1994 mi-am început ucenicia ca electrician și atunci am primit porecla, așa cum încă mai sunt cunoscut de unii, de "faiska", pentru că am primit un șoc la un cablu slăbit și, în final, nu mai era curent electric. Am început să ies noaptea, iar la prima mea ieșire la discoteca Eclipsa, în 1994, am devenit "paharnic". Îmi amintesc și acum ziua în care am făcut testul de alcoolemie, iar rezultatul a fost peste 2,0, înainte de a începe să lucrez. Acea noapte a fost fantastică, am ajuns să mă agăț de toate sticlele din discotecă și să fiu dus acasă de unul dintre manageri cu capul în afară, și acolo m-a lăsat acasă, a fost minunat, în acea vară din ultimul an de eclipsă ajung la final ca barman făcând shot-uri și înlocuind barmani în miez de noapte care nu mai rezistau. Am plecat de la avanca și am ajuns la ovar, în anul școlar 1994/95 am intrat în clasa a X-a în zona de sport a școlii José Macedo Fragateiro, am fost mereu unul dintre cei mai slabi la educație fizică și sport, asta și din cauza comportamentului meu prost, aveam chiar și un certificat medical care în momentul înotului se referea la o reacție alergică la clor, dar ceea ce nu știam era să înot! Aveam o echipă de fotbal care se numea "les bufons", sau pârțurile, și chiar am reușit să strâng fonduri pentru ei în zona comercială din Estarreja. În liceu, înainte de testele globale, făceam stagii de practică unde "submarinele", un amestec de bere și

prăjiturile au devenit de răsul lumii.

Când eram în drum spre absolvire în Albufeira, am plecat de la supermarket cu un coș plin de beri pe care l-am dus în apartament unde am umplut plinta cu sticle goale. Cu ocazia zilei de naștere a prietenei mele, în furadouro, m-am îmbătat atât de tare încât am ajuns să adorm la masa unde tocmai venise supa și când m-au trezit am vomitat pe masă. Apoi m-au dus acasă și am vrut să rămân la o petrecere și nu acasă. Când aveam optsprezece ani am văzut filmul Transpotting și întotdeauna mi s-a părut amuzant că un om intră într-o toaletă și se scufundă într-o mare de rahat. Vorbeam des cu bunica mea și îmi plăcea să vorbesc cu bunica despre ceea ce ieșea din mine, adică despre rahat. Am devenit campion al echipei numite "tchetchenos" în turneul de fotbal și mi-am continuat progresul. În 1995/96 eram deja în clasa a 11-a la școala José Macedo Fragateiro și am reușit să obțin trecerea în clasa a 12-a, dar, având în spate matematica și fizico-chimia, nu am reușit niciodată să recuperez decalajul. Am sărit dintr-o clasă pe fereastră și am intrat pe ușă spunând că m-am dus la baie. Între timp alergam și mă plângeam foarte mult de un mușchi pe care mai târziu a trebuit să mă operez de hernie în anul 1996/97, după ce am picat un an de zile eram pe cale să fac serviciul militar și la inspecția militară am fost considerat inapt, m-am plâns că nu pot să alerg pentru că mă dor picioarele.

picioare. Împreună cu prietenii săi, făcea tri-turbos sau 3 filtre. Am provocat situații de bulling influențând grupul "din spate" al școlii care erau cei pe care îi numeam eta. Am promovat întâlniri de 4 și 5 persoane în orașul Ovar la orele prânzului, adevărate atentate la libertatea de exprimare a invitaților care s-au adunat și împreună cu cel mai bun aliat al meu nuno am constrâns grupurile într-un fel de hazing. Voi transcrie următoarea declarație: "A lucrat în calitate de monitor în cadrul programului ocupațional pentru copiii din ciclul I al învățământului de bază "vacanțe active", în lunile iulie, august și septembrie 1997. În Santarem, după ce am spus că mă duc la expoziție, m-am dus la niște prieteni, chiar m-am bășit și m-am căcat, după ce mi-am aruncat boxerii pe fereastră. Așteptarea și el, se plimba dorind, dorind, sărind, sărind și fumând, se plimba fără să ajungă la o destinație. Anxietatea variază cu vârsta, deși se trăiește mereu într-un mod foarte anxios așteptând ceva, întotdeauna vrem ceva, totul în noi se pune involuntar în calea voinței noastre. În acel an am redactat următoarea propunere electorală: Cu mare determinare și simț de răspundere ne prezentăm la alegerile pentru asociația de elevi a liceului José Macedo Fragateiro. Obiectivul nostru este de a promova activități culturale și recreative pentru a dignifica această școală care are atâta nevoie să se impună în interior și în exterior. Pentru a atinge acest obiectiv ne propunem:-

Promovarea de evenimente culturale și sportive pentru întreaga populație studentească, și anume o săptămână a tineretului, turnee de fotbal, baschet și volei (masculin/feminin). Organizarea de dezbateri lunare, cu scopul de a forma și informa elevii cu privire la problemele societății - încurajarea creării unui ziar școlar - formarea membrilor - achiziționarea unui biliard - organizarea săptămânii tineretului, cu diverse activități - stabilirea de contacte cu "media" pentru a face cunoscute activitățile școlii noastre și, în special, inițiativele asociației elevilor. "În timpul campaniei, am distribuit prezervative elevilor și am menținut contactele cu centrul de sănătate pentru dezbaterile care au fost planificate, dar care nu au avut loc, deoarece centrul de sănătate dorea ca elevii să fie privați de cursuri pentru a participa. Sub sloganul campaniei, "ne dăm arama pe față pentru voi!", "urmați-ne pașii" și chiar "cântați-ne muzica", cu afișe ale partidului socialist care a sprijinit această campanie prin punerea la dispoziție a sediului au vrut o contrapartidă, adică un militant pentru partid, s-au distribuit cartelele de militant dar nici măcar un militant nu a câștigat această forță politică a asociației noastre. În ceea ce privește celelalte proiecte, consiliul executiv a cumpărat biliardul de fotbal de masă și a păstrat jumătate din cei 20 de escudos cât a costat fiecare joc. În ziua inaugurării, citez: în urma alegerilor care au avut loc pe 14 ianuarie 1998 între orele 10 și 20. Au participat două liste, a și b, ai căror reprezentanți sunt înscriși în dosarul de candidatură, iar actul sesizat s-a produs în cadrul normalității. După închiderea urnelor, unde au fost înregistrate 740 de

studenți, voturile au fost numărate. Rezultatele au fost următoarele: zece voturi albe - cincisprezece voturi nule - cinci sute șapte voturi lista a- două sute opt voturi lista b. Conform voturilor, lista a a a fost câștigătoarea absolută în prima rundă de votare. După această prezentare, nu mai există niciun sold pozitiv. Trebuie menționat, de asemenea, că asociația anterioară a deținut în patrimoniu un birou, un dulap metalic, un scaun, un taburet și două seturi de șah (incomplete). La câteva zile după campanie a circulat în școală o acuzație anonimă în care am fost poreclit regele leu și al capone pentru că uneori mă prefăceam în clasă în aceste personaje, lucrurile s-au complicat pentru partea mea pentru că am fost văzut și de consiliul executiv ca fiind consumator de hașiș, iar potrivit unui psiholog al școlii eu eram creierul. La sfârșitul anului 1998, Psp Ovar a deschis o anchetă și a existat o anchetă a poliției. Tocmai fumasem un joint când am intrat în secția de poliție, am negat că aș fi fumat și că am încercat și nu mi-a plăcut. În acel an, despre balul de absolvire există suspiciuni și acuzații de neplată a acelei cine, lucru imoral pentru că a fost plătit în zilele următoare cu primul loc de muncă al celui mai bun prieten al meu de atunci, listă care a curs în anul

urmarea a fost teamă că nu am plătit pentru cină, care a fost făcut, zvonuri. În ianuarie 98 sunt invitat pentru săptămâna educației, a adus amintiri din exa sa. Jorge Sampaio președinte al republicii care a destinat o fotografie cu următoarea dedicație "grupului din Aveiro, în special A.E. De la școala José macedo fragateiro, cu o îmbrățișare prietenoasă" săptămâna educației 24 ianuarie 1998 - președinția republicii, am luat prânzul în picioare în muzeul electricității unde l-am salutat pe domnul președinte. În același an am avut ocazia să lucrez la discoteca a pildrinha din furadourouro, acolo ca barman am distrat clienții cu sticle și trucuri de jonglerie care îmi amintesc de filmul "cocktail" a fost o noapte în care m-am căcat pe mine și am avut senzația că discoteca a ars crezând asta chiar și după ce mă trezesc când mă văd făcut praf îmi arunc chiloții pe fereastră, cad pe umbrela unei cafenele, câteva zile mai târziu mama unei prietene îmi returnează chiloții curați spunând că poate au căzut de acolo de sus. Deseori beam două sticle de Golden Strike și un absint împreună cu partenerul meu. Apoi, la o petrecere, am servit un client în fața șefului și am început să umplu paharele vărsând lichidul pe tot tejgheaua și am fost concediat imediat. Unul dintre șefi era cu un client și i-am servit două pahare vărsând totul, iar el mi-a spus doar: ieși de acolo! Am fost la o nuntă a celui mai bun prieten al fratelui meu, am fumat iarbă în baie și m-am îmbătat atât de tare încât am pus un pantof pe masă și am jucat rolul unui telefon mobil. Noaptea mereu însoțit de paharele și hașul pe care le consumam scriam formula lui Einstein pe copertile școlii 1998-1999 monho bar - barman aici am fost niște

luni pahare de servire. Am realizat o ultimă petrecere din perioada a 2-a, ca de obicei discoteca concurentă Fénix metia 900 de persoane, în prima petrecere de monho am ajuns la 700 de persoane față de cele aproape 200 de persoane rămase la petrecerea concurentă, a fost un succes. După petrecere am dus toate elementele asociației să ia cina în oraș, plătind cina proprietarului monho-ului și nu i-am mai dat bani pentru petrecere. În acel an mi-am început reducerile ca angajat la philips, muncitor în fabrică, unde am lucrat două luni cu aproape două săptămâni de absențe. În acea perioadă m-am angajat la uniteca/quimigal. Eram barman/entertainer cu trucurile mele de jonglerie în discoteca dacică și aici am consumat prima mea "gumă" o rupeam în două și o luam în zile diferite jumătățile părea că nimic din ce făceam nu era la viteza corpului, ca de exemplu să răsfoiesc o revistă întreagă și să nu citesc nimic sau să ajung acasă și să pun muzică și să nu pot ține pasul. A fost prima și singura experiență cu aceste substanțe. În discoteca dacică, omul de la relații publice și paznicul când m-au luat pentru o nouă zi de muncă mi-au spus că în ziua precedentă, cu sticlele și cu jongleriile mele, am lovit o clientă în cap și a ajuns la spital. Din cauza unei întârzieri de 3 ore, când eram cu o prietenă, am ajuns acolo și am fost înlocuit de cel care prinde băutura și concediat pe loc. S-a deschis un nou bar în Estarreja unde am fost în anii 1998/99 ca barman/eroi de bar, într-una din acele nopți împrumut o carte despre "ușile" și "americanul" a murit, el și cartea mea au fost loviți de tren. Am făcut și un depozit de 100\$ ca să pot retrage 1.000\$...timp de 2 ani ca portar și până când au dat foc la

ușă cu benzină de motocicletă, dar nu am provocat și nu m-am implicat niciodată cu nimeni. Organizez un réveillon 1998/1999 la eroii organizației de bar faiska & friends pe care îi chem pe toți prietenii mei pentru noaptea de Anul Nou. Îi trimit pe toți clienții barului să plece înainte de miezul nopții închizând barul și Revelionul. Mă duc la rocks bar ovar unde sunt agresat pentru că am făcut reclamă la un alt eveniment în interiorul localului, am depus plângere la poliție și se duc la bar unde li se spune că am spart scrumiere înăuntru, pură minciună. Am mers și la Parchet dar nu am dat curs procesului din lipsă de martori. În noaptea de Revelion 98/99 - eroii barului av. Visconde de Salreu Estarreja am pus la cale un program în care: cele 12 clopote într-o noapte [și zi] ...d.j.'s on control resident sergius guest d.j. Vitinho și incognito. În mijlocul petrecerii și pentru a mă îmbrăca acasă pentru ca petrecerea și prietenii mei să apară, am dat afară toți clienții din barul unde eram portar în acea noapte de sfârșit de an. În gândurile mele pun la îndoială ordinea alfabetului și mă gândesc că ab sau abba erau mult înainte, mă gândesc să creez un sistem de securitate între bărbați, cum ar fi să facă cu ochiul sau să îl atingă și să îl pipăie pe celălalt și toți să se grăbească să vadă ce nu e bine sau ce suferă și să ajute. Mă uit la televizor și mă gândesc că notele de subsol au mesaje pentru mintea mea. mă uit la canalul f.t.v. și mă gândesc că în acea zi voi primi premiul nobel. Am crezut odată că mănânc organe umane și era un magazin alimentar la kilogram în acea zi Am crezut că cioburile de sticlă sparte de pe stradă sunt diamante, mă uitam la filmul snatch / porcos e diamantes în cinematograful din Aveiro când mă gândesc că eu sunt actorul din film, încep să mă descalț și să intru și să ies din cinematograful, era filmul meu. În Estarreja am fugit într-un act de libertate supremă până aproape de râu și

Mă gândesc să mă cațăr în copaci, pun jumătate de corp în râu și mă gândesc că sunt un geniu și că domnul președinte al Republicii mă privește, am contacte cu vacile care pășteau și încerc să le comunic gândurile mele. Cred că îmi fură ideile și că vor să-mi facă rău, încep să simt lucruri ciudate, să mă izolez, făceam lucruri cum ar fi să învârt toată camera, citeam cărți de psihologie pentru a încerca să înțeleg ce mi se întâmplă, am început să delirez, să am manii persecutorii sau că sunt urmărit și controlat fie de televizor, fie de ziarele zilnice, am crezut chiar că tata o să-mi cumpere un bar și că e cel mai mare din lume, făcea numai lucruri bizare făcându-i pe părinții mei să se îngrijoreze serios, în această confuzie generală cineva a chemat GNR și pompierii care m-au transportat totuși la spital de unde am fugit în derivă ore în șir, până când am fost găsit de soldații GNR care mi-au spus: "te căutam cu adevărat", sunt dus la spitalul din Aveiro, ulterior la urgențele psihiatrice din Coimbra. Luat de pompieri legat de o targă, după o discuție cred că voi face o injecție și mă duc la fete, după o discuție cu șeful secției de psihiatrie, dar nu primesc decât injecția... Când mă trezesc sunt într-o cameră din secția de psihiatrie! Am fugit, am luat un taxi și am mers de la Coimbra la Estarreja, unde i-am spus taximetristului să aștepte și m-am dus să o avertizez pe mama... A doua zi sunt dus să iau o pastilă trimisă de psihiatrii fără să știu că era intenționat pentru a mă face să mă simt rău, cerându-le să mă ducă la spital, am stat mai mult de 20 de zile în regim de constrângere fizică adică legat cu o curea de pat! În Estarreja, primirea intermarche a părut o invitație de a intra în casa vecină, am intrat chiar și în grădină crezând că sunt

Au făcut și o plângere, dar apoi cei de la GNR au spus că mă caută cu adevărat și m-au dus la spital. Conform buletinului de internare - serviciul de psihiatrie - pacientul a fost internat în acest spital în data de 1999-01-03 și externat în 1999-02-15 - boală normală. În spitalul din Coimbra a primit primul număr din superinteresant în care era omul care întorcea hârtiile și era numele scânteii. A participat la turneul de foosball organizat la serviciul de psihiatrie - bărbați huc 11 februarie 1999 în Coimbra am fost abordat de șeful de la psihiatrie care a fumat cu mine și a pus cenușă într-un pahar de plastic și m-a amăgit spunându-mi că o să am succes, o să am femei și o să călătoresc, când în final a venit asistenta și mi-am zis că o să mă duci la vreo petrecere la ftv și o să fie numai sex când în final era o injecție pe care o să o iau a doua zi când m-am trezit m-am trezit m-am trezit într-o cameră de nu știu unde, am ieșit din limitele spitalului mergând în direcția mașinilor care treceau și a caselor luminate sau unde era mișcare crezând că poliția interacționează cu mine, am ajuns să fiu preluată înapoi de un domn care trecea cu mașina și m-a văzut în pijamale, i-am cerut să mă elibereze și să îmi dea un termen de răspundere pe care să îl semnez, fapt ignorat de tot personalul medical deși eram majoră. Ieșirea de acolo a fost ca un cutremur în viața mea socială, am devenit fragilă pentru următorii ani, aveam chiar temeri cum ar fi: să merg la cafenea, fiindu-mi teamă că va cădea ceașca și oamenii vor comenta numele meu.

Ca funcționar III în 1999 am distribuit corespondența și scrisori recomandate, în acea perioadă mi-am decolorat părul, am distribuit corespondența cu mașina fără să am o scrisoare, în perimetrul fabricii unde eram

conducând cu 30km/h, am vrut să simt pentru prima dată o mașină care chiar a avut un accident, rupând bara de protecție și a trebuit să o justific.

Nu dorm, pentru că nu vreau să dorm vreau să trăiesc aici este un obstacol care nu mă lasă să dorm am de gând să-l înfrunt cu insomnie.

M-am înscris la externato luís de camões, am cerut o echivalare în portugheză de 11 valori și am reluat cursul în unități capitalizabile din învățământul secundar. Declarație ipj, am lucrat ca animator de informare, ca bursier, de la 01 martie 1999 până la 05 februarie 2000 am mers în școli pentru a face reclamă unui comportament sănătos pentru tineri. Am început să văd pornografie online și să am contact cu camere de chat. "în exercitarea atribuțiilor sale s-a arătat interesat și dinamic, îndeplinindu-și corect sarcinile, și anume: asistența utilizatorilor, difuzarea de informații de interes pentru tineri, actualizarea mijloacelor de informare și contactarea Institutului portughez pentru tineret", Aveiro, 09 martie 2000. Am plecat singur în Tenerife în ultimele zile încep să mă gândesc la femeia vieții mele și scriu 3 cărți poștale cu numele de raquel Mamede - Bombarral Portugalia și după câteva zile primesc un telefon de la ea în albufeira simulez o stare de spirit proastă împreună cu o prietenă de atunci mă duc la apartament pentru a fi cu raquel și după câteva ore mă regăsesc cu fosta. Sunt în mijlocul unui club de noapte cu un prieten care sare de la un balcon la altul avertizându-mă de fosta. După câteva momente a sărit și ea și a venit în întâmpinarea mea am fugit în sufrageria apartamentului și m-am ascuns sub cearșafurile celei mai bune prietene de atunci și ea m-a întrebat unde este Filip și am ieșit din cearșafuri și

I-am spus că sunt aici, a fugit din apartament, am urmărit-o pe străzi și chiar am împiedicat-o ca să o calmez, dar a rămas pe podea. Am obținut diploma de învățământ secundar recurent 1999/2000 cu calificativul final 16 din 20 - ovar 11 decembrie 2000, am dat un examen în zona interdisciplinară și am plecat la mijloc și am încheiat afară, după care l-am dat la un alt profesor, după două zile am fost la el în birou cerându-mi scuze pentru lipsa de onestitate și profesorul a dat un alt examen și a atribuit nota 20, nota maximă folosită de profesor a fost 16 din 20. Eu am luat note de 11 la portugheză, 15 la engleză, 15 la franceză, 17 la domeniul interdisciplinar, 18 la filosofie și 18 la informatică, am copiat la examene, obținând astfel aprobarea la curs. În timpul studiilor am lucrat la hotelul "meia-lua", am fost angajată, cu categoria profesională de "stagiar de recepție anul II" din 8 februarie 2000 până la 31 mai 2000 "am dobândit cunoștințe în acest hotel la secțiile recepție/ recepție și bar. A demonstrat în toată această perioadă o mare capacitate de învățare, o dedicare ieșită din comun, precum și un simț al responsabilității. Îi laudăm disponibilitatea și relația cu noi toți. Ovar 28/07/00.aici am dormit în camerele hotelului, am dat petreceri în bar și am mers la piscină în absența celor responsabili. Am avut o procedură disciplinară pentru că am agresat un coleg de la bar pentru că m-a făcut să mă simt defavorizat deoarece știa că am fost internat la psihiatrie. Apoi am plecat la Lisabona și m-am angajat ca ospătar la un bar într-o cafenea din centrul comercial imaviz. Era anul 2000 și obișnuiam să merg la o discotecă din centrul comercial unde dansam până la ore târzii imaginându-mă cel mai bun dansator de la acea vreme.

în fața hotelului Sheraton, această sticlă a fost a doua mea experiență cu substanțe chimice, dar nu am mai făcut-o niciodată și nici nu am mai căutat-o în viața mea. Am participat la carnavalul personalului din Estarreja în 2001 - entrudo sau nimic! Entrudo sau nimic! declarație primăria orașului ovar - divizia de cultură, bibliotecă și patrimoniu istoric. Se declară că a exercitat funcțiile de asistent administrativ, în regim de contract pe durată determinată, în perioada 06 august 2001 - 30 mai 2002, în serviciile de asistență la public din biblioteca municipală din ovar și în muzeul júlio dinis - ovar casa "ceea ce a făcut cu mare simț de răspundere și perseverență" a avut documente ale bibliotecii și am făcut să dispară registrul de "cazuri pierdute" 2001 - GNR spitalul leiria între leiria și bătălia există un denunț prin radio a unui camionagiu care perturba traficul, bt este chemat la fața locului după ce remorchează mașina spun că nu există amendă, cheamă întăriri și mă duc la spitalul din leiria încătușat. În caldas da rainha mi s-a părut că văd lunetiști și oameni care se uitau de la ferestre. 26/11 - 07/12 2000, în spitalul infante d. Pedro 2001 - rămân fără permis de către dgv mă întorc acasă cu mașina dar deja fără permis și nu mai conduc niciodată primesc scrisoare de la tribunal care mă sancționează cu amendă de contravenție foarte gravă (fără minime) 30 de zile perioada de casare, duc permisul la dgv care îl păstrează și spune să ia altele din cauza acelei legi de a fi șofer de mai puțin de 2 ani. Chiar mi-am întors camera cu susul în jos și am crezut că sunt camere de luat vederi care mă filmează și că sunt urmărit de spioni. În Leiria cred că Interpolul lucra cu mine, o dată am pus 5,01 cent. O dată am pus 5,01 cenți de benzină și am plătit 5 euro, crezând că am descoperit formula pentru a câștiga și a deveni milionar. Pe vremea aceea credeam că am spioni ruși sub mașină.

Cred că sunt un magician și că controlez mașina cu mintea și creierul lipit de mașina mașinii la o rotație constantă care mă face să mă aventurez în mijlocul drumului în lenjerie intimă cu o minge săltăreață aventurându-mă că mingea a fost lansată în Caldas da Rainha și a lovit pământul din fața terenului și a urcat până la acoperișul acestuia. Sunt interogat de brigada GNR a comandamentului b5 considerate regiunile Coimbra și Aveiro încep să am idei de persecuție și pun ziare în mașina care este remorcată din ordinul bt în leiria. Declarație liscont - operatori de containere, lucrător cu categoria de practicant în domeniul administrativ. Pentru moment m-am întins în toaleta din liscont, am stat 2 luni fără să fumez hașiș și când m-am întors mă durea capul și problemele au început cu o ieșire timpurie liscont dragostea profundă, dragostea suferită s-a simțit și uitată în adânc pe jumătate pierdută regretată și trăită. Am călătorit sub nori am zburat sub ceruri am fost pe planete pe Marte și pe Jupiter pe Marte, am decis să te iubesc și pe Jupiter am vrut să te am și iată ființa mea, zburând din pix în planetă era forță, era energie, bucurie era ceva ce transmitea iubire sub forma unei flori. Avea forța soarelui, se mișca ca o floarea-soarelui, avea voință proprie în căutarea neîncetată a ceva fierbinte, era un vis, o cucerire, un obiectiv, totul cu pasiune, fără dimensiune era grandios, uimitor, pe scurt, foarte iubitor. M-am uitat pe fereastră, am observat orizontul, am trecut cu privirea peste deal, am privit înainte, am văzut steaua ta, era strălucitoare, strălucitoare, am ridicat ochii, am văzut luna, era a mea și a ta, era peisaj, o călătorie, te-am văzut călătorind pe uscat și sub mare, te-am însoțit, am călătorit, ne-am călătorit, ne-am cucerit unul pe altul pe uscat și sub mare, era doar lumina lunii. Aveam acel dor, de a dori, de a dori, de a iubi, de a gândi, de a simți. Mi-e dor de tine și vreau să te am.

Aici, dorind să te întâlnesc, iubindu-te, gândindu-mă mereu la tine și simțindu-ți prezența, simțindu-ți lipsa și fiind fără tine, gândindu-mă, dorind, simțind și iubindu-te fără să te văd, dorindu-te cu cele cinci simțuri: vederea care te vede fără să fie acolo, mirosul fără să te miroasă, auzul fără să facă zgomot, gustul fără să te guste și atingerea fără să te atingă. Amintirea că pentru tine am suferit, am simțit, am iubit, am trăit, nu am iubit niciodată pe altul te-am sărutat, în tine, te-am văzut, am intrat în tine sunt iubirea de care îmi voi aminti mereu. 30 mai 2003 căsătorie iubire dragoste mar filipe moura 02 iun. Lisabona - Madrid havana Madrid 09 iun. Lisabona 10 iun. 2003 Mă duc în Cuba și în havana cumpăr 100 de dolari de marijuana care de fapt e rahat. Am stat 4 luni fără să fumez jointuri înainte de a mă înscrie, apoi am fumat și m-a durut capul, de aici au început intrigile cu șeful și am ajuns să-mi iau concediu medical și să mă duc să-mi caut un loc de muncă. La Facultatea de Arte dormeam în sălile de curs și îmi fumam jointurile. Cămara Municipal de lisboa biblioteca orlando ribeiro îngrozit de contactul cu cei mai tineri mi-am creat o fobie de a face activități cu ei, am lucrat o lună și apoi am renunțat. După ce am vrut să clarific niște îndoieli cu tehnicianul superior, spun că îmi dau demisia și îmi iau concediu medical - am trimis o scrisoare președintelui Isel cu descrierea faptelor, și anume să nu mi se permită să intru în toalete și să las brânză în prăjitor, am plecat... Mi-am scris nemulțumirea cu satisfacție pe o carte poștală de ctt și am trimis-o la mine să o primesc. Am trimis o scrisoare președintelui republicii în care am făcut un bilanț al ultimilor 8 ani. Șomaj, contactez securitatea socială la magazinul cetățeanului din lisabona care îmi spune că nu am dreptul la indemnizația de șomaj când în realitate o aveam, mă cert cu soția și soacra mea și plec cu trenul la faro cu gândul de a lua un avion spre luxemburg.

să vorbesc cu durão barroso în cadrul uniunii europene pentru ca acesta să-mi ofere un loc de muncă. Culminează doar o altă clipă, un moment provenit din acel gând al tău, probabil că noi toți existăm nu doar ca imagine virtuoasă ci în funcție de o aparență sau stare mintea nu moare în momentul în care toată existența fizică încetează și brusc totul se stinge, sau ar putea culmina.

Auzeam voci de comandă care îmi spuneau să mă sinucid, cu câteva momente înainte îi spuseseam soției mele că sunt "hacker", că am o profesie, am scris o hârtie în care spuneam că le-am iubit întotdeauna, am mers la mini-market să cumpăr două sticle de migdale amare și am băut totul împreună cu câteva pastile. Când a intrat soția mea și a văzut că sunt îmbrățișat de acea situație a sunat la inem și la scurt timp au venit pompierii care mi-au dat ulei de măsline și când m-am trezit sunt în spital cu un scutec. Câteva zile mai târziu le-am spus vecinilor mei că a fost o interacțiune cu un drog și chiar mi-au spus o cafenea din apropiere dacă nu cumva a fost una din cafelele pe care le beam 02/2007 prima tentativă de suicid.

Dacă în mine sufletul meu s-ar evapora, n-ar rămâne decât moloz secret, străin de fantezie. Dintr-o subversiune apărută, plutește lenea unei clipe mai mult, particulare. Absența, dacă ți-aș atinge și vedea lumea, ar fi murdară, fără o atingere mută de sensibilitate, de a crede măcar că cineva, îmi depășește realitatea. Tristețea mea simplă este ca orice fericire realizabilă ca neatinsă. Prin magie, fără ironie de într-o zi îți spun, atinge-mă și simte-mă cum mă privești și vei vedea cine nu sunt și ce am simțit niciodată atâta suferință, nimic mai mult dorind, murind pentru tine prin mine pentru tine am scris pentru tine am suferit și nu am murit niciodată și

por ti nunca perdi perdi perdi só senti ser junto a ti num ardente fósforo que queimima a dor que em me encerra quando tudo queimar. Nu te-am luat niciodată, mai mult decât atât, în tine voi spune că suferi pentru că nu te-am părăsit niciodată și să știi că te-am iubit și te voi iubi mereu. Este tratat la spitalul Curry și Cabral unde a fost în "comă" și apare treaz și se vede purtând doar un scutec, nu-mi amintesc conversația cu psihiatrul care însă îmi dă ordinul de externare după ce semnează formularul de consimțământ. - Mă gândeam să arunc animale de la geamurile etajelor și aveam idei de a distruge sau ucide oameni tulburări incredibile simțeam tăieturi în corp și laceratii stări de spirit foarte tulburătoare și emoțional agitate o dorință, te rog dă-mi un sărut ca acelea pe care le știi? Dă-mi un sărut ascuns, ca acelea pe care ni le furam unul altuia când dorința creștea dă-mi un sărut, moale, așa, știi tu. Ușor, dulce pentru tine. Îți dau un sărut din partea mea. Cu tot respectul, permiteți-mi și mie! Ce părere ai despre mine și eu despre tine? Îți sunt recunoscător că m-ai citit, poate că m-ai înțeles! Trecând peste partea de considerații dacă m-ai citit deja m-au luat deja elações cel puțin elocventul cadou desfăcut la ora legală deja masa cocoșului sau jocul cocoșului aici teribila întrebare!? Reflecție la extazul comunicativ inteligibil la minimul și simplul ecou al tăcerii care ne îndepărtează actele sunt cuvinte de durere chiar și într-o simplă ardoare de respingere. Obstacol insurmontabil fizic dar nu și prin chimia hormonală și spirituală a ființei luminoase. Corpurile celeste ne invadează pentru înflorirea iubirii perfecte. În căutarea trifoifului iubirii, căci bogăția constă în înțelegerea ființelor cu multiple fațete și mereu cu ceva de adăugat la acest punct de vedere. Încă un adaos, încă o creștere, această dorință de compasiune și tandrețe care ne exilează la stima de sine

reprezentativ în cercurile sociale. Privită din perspectiva eului unic și indivizibil, nicio voință nu este înstrăinată, indiferent de câte voințe apar în cerc. Acel cerc de aur, alianța buneii credințe, a fidelității și a respectului, mai ales a datoriei față de, nu există. Suntem puri și sălbatici în felul în care acționăm și nimic nu este mai egoist decât eul, care, doar fiind așa, îl invadează mereu pe celălalt cu punctul său de vedere. Atunci când mintea este inflamată de o simplă confruntare de idei, trebuie să facem apel la bunul simț. Când trebuie să cedăm sau să interpunem eul cu celălalt. Nimic mai banal decât să respingem ceea ce nu dorim, este ușor. A iubi și a iubi înseamnă a-l simți pe celălalt și nu pe mine. Atitudine constructivă a legăturii dintre noi ființa. Imprimat în comportamentul instinctiv nu ne gândim decât la sine, apoi la eu, și pe parcurs iarăși eu. Conflicte pentru că unul este eu transformat în "eu" și nu se știe niciodată prea bine câți "eu" trebuie să suporte înainte de a ceda în fața celuilalt. Este un fel de a veni la noi care se deschide mereu. Priviți sinele cu care sinele vă maschează și ce nivel de egoism este. Ei bine, armura eului va fi într-o zi atât de ruptă de "tu"-urile care există și care sunt "eu"-uri plus "eu"-uri, încât vor rupe armura. Iubirea: iubirea învinge totul. Divorțul din august 2007... Lumina efervescentă - cade și efervesce, se diluează și se extinde în ramificațiile unei dorințe necuvântătoare, căci este iluzie ca toate aparențele care apoi se prăbușesc în fața realității exterioare. Înzestrat cu răutate și contrafacere episoade sporadice de nebunie de dorință efervescentă ca și iubirea care se extinde și contaminează, ocupă toate gândurile și se lasă dominată și dominantă, acesta este schimbul de energie revigorantă, conținutul luminos este acolo. Un cer luminat, nimic mai puternic decât dorința de a ajunge la echilibrul perfect al cerului luminat, căci stelele sunt cele care îi dau viață și care mișcă gândurile

idei sau fapte, de la dorință la concret, nimic mai frumos decât cerul luminat de energiile constelative care cer o interacțiune constantă între stele, iar puterea stelelor este unică. Mă sperie modul în care energiile se estompează în fum fără flacără, asta nu înseamnă să vrei să interpretezi realitatea cosmică. Sunt dezamăgit când vitalitatea este suprimată prin acomodare, iar cristalizarea sentimentelor este fără îndoială o mască a corectitudinii politice. O, suflet transformă-te în magie și zboară peste mințile care nu au curentul impulsiv al adevărului faptelor și al mutației constante a lucrurilor, schimbarea sunt etape și cicluri prin care toți trec și se dezvoltă, dar niciodată pe calea fricii și a suferinței sentimentelor. Eliberează-te și extinde-te și mai ales suferă mutația vieții, acea schimbare care ne conduce. Lumină a vieții, scufundă pasiunile nebuniei. De ce? Instinctiv iubim și vrem să fim iubiți, pasiunile și deziluziile ne deschid calea spre diverse iluzii. Amăgit și infatuat mă focalizez și mă concentrez pe întreaga metodologie de a iubi cu adevărat, aceasta străpunge orice falsitate. Dezbrăcați în câmpul de acțiune de a fi iubiți ne confruntăm cu adevărata identitate a ființei, de aceea a fi iubit ne cere o conștientizare profundă a motivului pentru care suntem iubiți și totuși există o dihotomie necesară de a dăruie de bunăvoie și de a iubi și noi, această dialectică este presupusă că $1+1=1$, când logic nimeni nu se poate bucura de nimic. Deci, logic $1+1=2$, corect, dar conduita nu va fi productivă dacă rezultatul nu este legarea tehnică a atitudinilor și valorilor și a comportamentului în general, de aceea atunci există o poziție unică în mijlocul vieții amoroase. Înțeleasă și va acest adevăr fi singura sursă de plăcere, sau ființa individualistă dorește o altă acțiune, acțiunea este înțeleasă ca adevărata libertate. Ei bine, eu nu am experimentat

Nu vreau să fiu absolut sigur, de aceea îmi imaginez din când în când că sunt un măgar, iar în ziua de azi e greu să ai măgari, dar există măgari artificiali, care îi păcălesc pe cei care se plasează cu adevărat în acest rol, trageți singuri concluziile. Eu nu sunt aici pentru așa ceva, de fapt mi-e frică de nebunii și de atitudini pe care nu le comit, deoarece un nebun nu este nebun decât în anumite circumstanțe și când este judecat de alții, ceea ce depinde adesea de "habitat". Abătându-mă puțin de la acest raționament, vreau să spun că sunt nebun, îmi asum faptul că am plăcut mai multe persoane și de aici, că nu suntem niciodată împliniți, vrem mai multă iubire și mai multă și mai multă iubire, de unde atâta ambiție amoroasă, așa cum îmi pun eu întrebarea. O retrag spunând următorul lucru, toți suntem liberi să comitem nebunii în dragoste, suntem vulnerabili și de multe ori manipulați. Vrem să credem că este adevărat că iubim, de ce, pentru că am fost iubiți, acest sentiment care trezește afecțiunea și declanșează înțelepciunea vieții

11/2007 a 2-a tentativă de sinucidere cu pastile, o escaladare în curry și la spitalul Cabral imediat ce intru în infirmerie sunt abordat de asistente "deci încerci să te sinucizi la ora asta cu benzodiazepine?!", după ce mi se face analiza sunt intravenos scot acul și țâșnește sânge.

A trăi murind între a trăi sau a muri? Oh, scuze, se potrivește asta? Bineînțeles, cine nu s-a sinucis niciodată? Toți am încetat deja să mai trăim o clipă, toți fără excepție ne gândim că vom muri și apoi vom trăi, este contradicția ridicolului. După ziua mea de naștere încerc să merg "dincolo", mă trezesc 20 de ore mai târziu complet desfigurată și sedată, am supraviețuit, dar

o dată. Am participat la un concurs public și am fost evaluată pentru un post de tehnician administrativ de către o echipă de trei medici și am obținut nota 17,41, clasându-mă pe locul doi în concurs, cu o noapte înainte nu dormisem și fumasem mai mult de 10 joint-uri, interviul a fost dimineața devreme. Acesta a fost la Facultatea de Medicină din Porto. Câteva zile mai târziu chiar m-am dus acolo pentru că aveam gânduri sinucigașe și unde nici măcar nu am fost văzut, am așteptat, dar m-am săturat să aștept. Lumina m-a ghidat spre curentul de extaz al vieții cotidiene, mi-a luminat viitorul nesănătos și nerezonabil pentru că atunci da, tunete s-au izbit de mine și au explodat ca o dinamită dezbrăcată de plăcerea funebră. Atunci da, vindecat am ieșit din măruntaiele calorice ale rigorii și exactității. Dar nu știu dacă îmi va lumina trecutul căci mă tem că nu are energie. Așadar există doi poli, două extreme și m-a frapat cea pozitivă și vindecătoare și nu cea neagră și obsedantă. Lumina aceasta vine din claritatea emoției și raționalitatea crepusculului imediat și impulsiv, fără tranziție și opac al simțurilor, nu din sentimente încrustate sau bătute în cuie de emoție, plăcerea de a trăi și de a ne bucura la putere maximă de ceea ce ne mișcă pe pământ și ne dă putere nu, apucă talentul pe care îl ai și forțează ca o rază albastră tăind și aerisind din sufocările netrăite și din gândurile malițioase și pătrunzătoare care ne victimizează ca niște umbre, totul are mișcare, dar este prezent și parcă se dezvăluie, se infiltrează în simțurile văzului și ne arată limpezimea gândului prin tăcerea timpului și parcă tăcută înăsprește opinia și se bucură de incapacitățile fără glorie pe care alții le transmit prin energii negative sau pozitive. La viteza gândirii, a imediatului, a secundeii, a fracțiunii, a clipei, iar clipa este instantanee de unde rezultă că nu va exista nici o

taie în tablou și nici în cel mai ridicol comportament, pentru că fiecare are drepturi, indiferent dacă au un efect pozitiv sau negativ. Deja efectul sfâșietor al faiska-ului negru se întâmplă în polul neutru al sensibilității și este purtat în nebunia energiei vibrante însetate de plăcere și lumini, așa că vă sfătuiesc să vă folosiți propria energie pentru a fi loviți de lumină și se va estompa un zâmbet arzător ca cenușa, lipsit de căldură, dar frenetic când este agitat. Dintr-un alt cadran avem raza albastră cu gândul netulburat la luminițele din pomul de Crăciun și la stresul care ne duce cu gândul la distracție. Este în această tranziție care se confruntă cu energiile pragmatice nu efuzive ci obstructive care ne împiedică să trăim instantaneu, tunetul se agită și afectează proeminent unda sonoră care produce viteze supersonice dar nu atât de puternice. Ceea ce este real și pare ireal. Viața, în veșnica stăpânire se pune acolo și atunci nu există nici o modalitate de a o înfrunța, ocoli sau manipula este teroarea disidentului care se frământă și culminează într-un punct paralizia minții de creație, imaginație sau doar pictează un strop înfloritor de nuanță verde și apucă viața în acel ton de înflorire a trăirii, iată marcajul pe care ai vrut mereu să-l punctezi, trăiește intens.

01/2008 Îmi fac un tatuaj cu literele

Darklightning și o scânteie pe omoplat și spunând puterea luminii'08 după acel tatuaj nu am mai încercat niciodată împotriva vieții.

2007-11/2008-01 - Comercial fast fone Sunt cel mai bun client al șefului cumpără 5 telefoane mobile la firmă, nu mai apare la serviciu. La Estarreja în bibliotecă în spațiul rezervat parcării pentru handicapați m-am așezat și m-am întins pe loc făcând aluzie la protestul meu

despre cum a fi diferit implică a nu fi diferit, adică s-a încheiat cu o plângere despre mărimea cărții în sine începută și încheiată și s-a umplut de plagiat dintr-o carte despre "a fi diferit" care se afla în vitrina de la intrare, care după o zi era plină de reguli de bună educație și etichetă cu peste 20 de volume pe stand. În biblioteca Estarreja 02/2008 umblu cu casca albastră a lucrărilor și ca lucrător al lucrărilor publice, scriu pe ușa sălii următoarele: în mine domnește tăcerea pentru suferință. Îl ameninț pe fratele meu cu moartea și sunt luat de autorități sub această acuzație pentru o evaluare psihiatrică. Mă duc din proprie inițiativă la spitalul Visconde de Salreu unde sunt internat ca pacient, se generează o discuție unde și despre faptul că sunt bolnav sau nu, doar că sistemul informatic m-a admis doar ca fiind bolnav?! Îmi propun să merg la spitalul de psihiatrie din Coimbra, ajungând cu militarii de la gnr care m-au dus acasă, a doua zi. Am intrat în greva cuvântului și am rămas mut mai bine de 10 ore. Mi-am cumpărat un echipament de sunet și lumină cu boxe amplificate de 100 de wați, iar CD-ul cu manifestul anti Dantas a fost pus la volum maxim prin fereastra dormitorului meu, despre José de Almada-negreiros, poetul futurist al lui Orfeu și tot tacâmul. H.U.C. - Buletinul de internare al Spitalelor Universitare din Coimbra - serviciu de psihiatrie - bărbat - pacient internat în acest spital în data de 2008-02-02-02 și externat 2008-02-18 - boală normală, a schimbat scutecul colegului de cameră, cu altul m-am certat cu el și apoi a plecat în mijlocul tratamentului. Conduc de autorități la spital sunt încătușat și nici măcar nu sunt văzut de psihiatru fiind obligat să ader la tratament împotriva voinței mele, legat de o targă și mi se face o injecție. Am luat cărțile pe care le împrumutasem și

Le-am aruncat în lacul primăriei și mi-am scos cămașa în acea zi, mi-am arătat tatuajul cu desenul cu puterea luminii în fața unei mese afară, am lăsat chiar și 15 euro în procesiune. Am fost somat de către consilierul de cultură din Estarreja că, dacă nu predau cărțile luate din bibliotecă, se va iniția o procedură penală, iar cel mai rău este că cd-ul a fost zgâriat și în ziua procesiunii cărțile au fost aruncate în fântâna primăriei.

Când am devenit mut din cauza bolii am conceput un plan, pentru a păstra un secret de mai multe milioane de dolari, m-am gândit că nu voi vorbi pentru că nu vreau, voi rămâne mut, iar fiul meu cu o carte în arabă scrisă de mine va avea cea mai mare comoară din lume.

În hârtia de la secția Coimbra am fost diagnosticat cu psihoză schizofrenică - poate că doar acum cred că sunt schizofrenic... Ascultam conversațiile din ședința asistentelor, cea mai deșteaptă auxiliară a observat că ascult și le-a spus colegelor că e rândul meu... Eu scrisesem în formular "pericol de evadare" "păstrați pijamaua" și mi s-a părut ridicol, aș fi fugit vreodată în pijamale?! Pentru a scăpa de această internare obligatorie sunt obligat să semnez un document judecătoresc în care să precizez cum mă voi supune tratamentului. În timpul interviului de la spitalul din Aveiro am spus că vreau să fiu tratat cu pseudonimul meu "domnul luminii", că nu mănânc decât fructe căzute din copaci și că nu-mi place untul și dulceața de căpșuni. Ce era acolo în mesele obișnuite. Mă gândeam la modalități de sinucidere, cum ar fi să mă arunc de pe stindardul Descoperă, etc...

Trăind, simt o suferință care mă împiedică să văd, aș vrea să fiu real cu conduita mereu loială dar ca un clovn trist sunt fals zâmbetul, bucuria interioară,

nu se supune exteriorului. Simt o fluctuație care mă face să părăsesc locul normal, să călătoresc și să rămân într-un punct în care sunt departe de propria vedere. Simt un pas abisal, un fenomen nefiresc, dar ca un animal sălbatic simt ferocitatea și cu viteză, smulg, sugrum și ucid ca și cum o forță înnăscută m-ar fi predestinat să eșuez în acel moment. În excursie, fără urmă rămâne imaginea rebelului, odios și cu adevărat păcătos, iată un jurământ pe cer la temperatura timpului, acest elan violent înflorește și crește, nu este decât un moment prost, toată ferocitatea culminată și desăvârșită, mă îmbrac ca un clovn și cu o șapcă itn - să informez Portugalia în cafeneaua Venezuela. Mă duc la CTT (Poșta) să ridic o scrisoare de la tribunal, îi spun angajatului că din cauza bolii mele nu pot semna, îmi fac amprenta, adică rămân fără scris. La Coimbra, în spital, ca și la hotel, am găsit o bucată de carton pe care să o pun pe mânerul ușilor, pe care scria: "Nu deranjați! Nu deranjați!" Am purtat-o cu mine în perimetrul spitalului la încheietura mâinii și m-am trezit culegând frunze dintr-un copac, iar din frunze și polen mi-am făcut țigări din șorțurile pe care le împrumutasem de la Tomás, poreclit "parașutistul".

Am ieșit din spital după o săptămână sunt dus din nou la spital cu povestea evaluării psihiatrice sub comanda GNR de ovar - în Coimbra am făcut o expoziție de scaun de contenție cu constituția oferită de adunarea republicii și deschisă în partea de apărare în lipsa autorităților. Aprind și sting lumina spunând puterea luminii prin închiderea întrerupătoarelor din spitalul Coimbra, cumpăr super interesant și vine un mare subiect abordat despre originile diavolului "hașashin / vulto". Cum secția de psihiatrie este mixtă am făcut chiar și sex oral cu un pacient în toaleta bărbaților și în dormitor. Am fost

în spitalul din Aveiro și am respirat printr-o fereastră deschisă cu o lățime de 5 cm. Și am vrut doar să respir aerul care sufla și am văzut grădina și oamenii alergând și bucurându-se și am vrut doar să respir... Simțiți libertatea

Continuarea de a fi: mod de viață

Povești adevărate de

Nelson brás pereira

Ceea ce este proclamat, pentru care este destinat. Modul de viață, adică tot ceea ce moștenim de la strămoșii noștri, apoi avem misiunea, de a procrea atunci când ajungem la vârsta adultă, ceea ce este proclamat de legile societății, unde trăim în democrație.

Adică tot ceea ce putem dobândi, cunoașterea, adică tot ceea ce căutăm atunci când știm ce am construit.

De ce?

Pentru că atunci când avem de-a face cu societatea în care suntem inserați prin forța rațiunii, trebuie să trăim mereu în așa fel încât să fim o ființă acceptabilă, astfel încât să fim văzuți de societatea însăși ca un domn, nu putem fi răi, ci doar mai demni decât putem fi; pentru asta trăim, știm și noi că există între ajutoare.

De ce?

Pentru că noi suntem ființe care trebuie să ne servim unii pe alții, de aceea există problema dobândită, să spun adevărul când relele sunt mai mari decât mine.

De ce?

Pentru că putem fi o ființă socială, dar putem trăi o ființă sălbatică.

Când nu suntem învinși de ființe egale.

Dar există și va exista întotdeauna îndoiala, neîncrederea care ne bântuie mereu, prin care suntem învățați, prin care suntem învățați și acesta este drumul pe care mergem atâta timp cât suntem siguri că avem cu adevărat încredere, atunci ne servim bine, pentru că facem bine.

Vrem să-i mulțumim pe toți cititorii care știu să citească cărți, aceste cărți ale mele, pe care le găsiți în orice librărie, unde vă puteți lăsa fascinați de subiectele pe care vreți să le ascultați și să le citiți la culcare.

Va fi o companie bună, ei nu vor citi și nu vor vedea niciodată astfel de relatări adevărate.

Ca și cei care simt că dau din experiența adevărată a unuia care a greșit deja, dar a știut să se vindece de toate relele care m-au urmărit.

Care va fi tema acestei ediții?

Rapoartele de zbor, poate că este un subiect care nu va fi prea șocant, nu vrem să șocăm cititorii, dar rapoartele sunt adevărate și sunt povestite într-un mod în care au fost trăite într-un mod cool.

Pentru că am avut o experiență în cadrul legii, a credinței, ne imaginăm o mie și una de lucruri, simțim în piele adevăratul sentiment al instinctului animal.

Vrem să învingem cu forța și simțim că trebuie să o facem.

În afara legii, acea ființă despre care am învățat cu toții că ne poate găsi și greutatea asta vine din felul în care ne-am obișnuit să trăim împreună, pentru că, în ciuda tuturor relelor care

putem face, nu poate fi considerat niciodată rău.

Cred că va exista o reîncarnare în fiecare ființă.

Ambiția de a vrea să trăim, ceea ce ne dorim este să trăim într-un mod care ni se pare ușor, dar care nu este ușor și devine dificil, atunci când cădem în gratiile legii și, atunci când nu avem bani să plătim avocați buni, plătim un preț mai mare.

De ce?

Dacă nu ne lăsăm păcăliți, nu putem fi nici noi amuzanți.

Aceasta este povestea mea, povestea unui tânăr, fiu al unui tată portughez, dar născut în Africa, am fost crescut în Pontinha, după o despărțire între tatăl meu și mama mea.

De atunci a început viața mea reală de a vrea să trăiesc ușor și, așa cum am menționat mai sus, ușorul poate deveni dificil.

De ce?

Pentru că întotdeauna am crezut că legea ne favorizează atunci când ne arătăm pocăința.

Dar atunci când faptele sunt dovedite 100%, face legea, care este guvernată de instanțele de judecată, în cazul în care infracțiunea poate fi dovedită cu adevărat doar, că ea s-a întâmplat cu adevărat, că în afară de diverși factori, care probabil ar deruta cititorul.

De ce?

Pentru că ar fi greu de transmis cititorului adevăratul sentiment al durerii de a nu fi iertat și de a avea ocazia să guste din a comite o crimă și să simtă

răul pe care îl facem.

Când suntem abandonați de societate și suntem acel aspect al cartierului, la care toată lumea se uită cu plăcere.

De ce?

Aveți un ochi pentru căutare, care vine din abilitățile individuale. Pentru că întotdeauna ne naștem cu o moștenire pentru a progresa în viață, pentru a putea și preda și transmite o experiență de viață amară, iar eu încă plătesc pentru asta!

M-am născut în Africa, am avut trei surori: Elvira, Cândida și São. Iată un început bun, al unei povești care ar putea fi o poveste genială, dar s-a întâmplat să fie o poveste de viață mai puțin bună.

Nu am simțit prea multă răutate din partea oamenilor care îndeplinesc această funcție, așa-ziii gardieni de închisoare, i-am judecat întotdeauna ca dușmani, pentru că nu trebuia să vreau să accept că aș fi putut scăpa cu adevărat de acel proces.

Am comis mai multe infracțiuni de-a lungul vieții mele.

El a folosit acel termen care era în argou, cu cine am avut de-a face, era o formă de argou, sau putem și termenul orientat.

Erau locurile pe care le căutam și, datorită modului de viață pe care îl duceam, erau întotdeauna chei, unde nu exista violență sau unde violența nu se găsea într-un mod ispititor sau provocator, pentru că ne simțim cu adevărat bine în ceea ce facem. Nu este bine văzut în ochii societății, pentru că nicio societate nu acceptă, că alții pot trăi din infracțiuni, dacă nu este văzut ca o nevoie de a consuma substanțe care

pot părea teribil de rele, dar ele există.

Și ca atare avem cu toții viciile noastre, dar ca atare o luăm mereu în nume de rău când nu ne place ceva care ne-a fost mereu imperceptibil, ca rău, dar asta are o viziune mare asupra locurilor în care suntem cu toții crescuți, sunt mijloacele noastre și conviețuirea face ca formarea noastră să ne dorim și să avem ambiția de a trăi bine și de a fi mai buni decât ceilalți.

Ar fi fost multă mofturi ca la copiii cu care am crescut, dar printre acei copii era o fată, mi-a plăcut mereu de ea, de când am cunoscut-o, ziua ei de naștere era în aceeași zi cu a mea.

Mi-a plăcut mereu, din ziua în care am cunoscut-o, mi-a plăcut mereu, a trăit mult cu mine și a trăit mult cu surorile mele, am avut o relație care a fost foarte mult a ei, nu a fost dragoste la prima vedere, cred și așa crede că nu va mai exista niciodată o femeie așa cum am iubit-o eu pe aceea, prima dată când am sărutat-o, m-am simțit ca un leu adevărat, tuturor ne place să ne vedem în savană.

Cel care are dreptul la o viață egală cu a tuturor bărbaților de a avea o soție și de a întemeia o familie.

Chiar dacă ea acceptă modul de viață pe care l-am trăit și această iubire nu există decât o dată în viață, nu mă simt înțelept și nici nu m-am considerat vreodată ca atare, dar i-am cunoscut pe toți, s-au integrat într-un fel sau altul, toți trebuie să sunăm, am plătit o factură mare, dar totul pentru că am vrut să am o viață bună.

Eram bun la ceea ce făceam, am început să fac jafuri, am început cu cele mai simple jafuri, am făcut câteva jafuri armate. Dar apoi am degradat cu consumul excesiv de cocaină, mă simțeam bine fumând și nu am

a vrut să plece.

Mă ducea în delir, dar nu am agresat niciodată pe nimeni în jafurile mele, dacă nu existau reacții, nu aveam de ce să folosesc violența, trebuia mereu să atenuez în gratiile curții.

Știu că cine umblă în ploaie se udă, pur și simplu voia să ia banii sau să ia obiectele de valoare pe care le aduceau.

A variat de la un loc la altul, pentru că am crescut în Pontinha, Lisabona a fost întotdeauna distractiv pentru mine, am privit acest oraș așa cum am citit în cărțile de istorie, un oraș cu valoare istorică și culturală.

Vedeam progresia de a avea o viață bună, de a putea trăi o viață bună, ca atare, cu alte cuvinte, voiam doar banii, știam că mă descurc bine, voiam doar banii și mă simțeam rău în acele acte, tot ce voiam era să-mi satisfac dependența și să mă simt social, în mediul social, să fiu bine cu oamenii și să mă simt normal, normal în mediul social, în relația cu oamenii.

Mă simțeam dominant, mă credeam leul cu coamă care își cucerește teritoriul și domină viața. Așa am înfruntat viața de a avea o femeie! Ei bine... Am înfruntat acest mod de viață într-un mod pozitiv, în răul pe care îl putea face oamenilor, nu am făcut rău nimănui în așa fel încât să îi ruinez pe alții într-un mod brutal și să îi las fără nimic.

Am profitat doar de împrejurarea de moment și am făcut-o doar pentru bani, pentru a obține rapid să fumez cocaină, dar am prelungit întotdeauna ceea ce era inevitabil, adică ceea ce nu se naște cu un om, sau poate chiar putem moșteni, că cauza care studiază așa cum este

omul care bea alcool și fumează droguri reacționează asupra procreării genelor în ereditatea lăsată de consecința fecundării.

Nu sunt "expert" în materie ca să pot descifra toate acestea și să transmit cititorului această parabolă, de genul să vorbesc despre ea pentru că a trebuit să vorbesc despre ea, sunt moduri de viață. Uneori sunt văzute într-o lumină bună, alteori într-o lumină proastă.

De ce?

Pentru că modul de viață pe care l-am învățat, așa cum am menționat mai sus, nu este întotdeauna posibil să acționăm cu răutate, trebuie să fie iertat, să fie bine aclamat!

De ce?

Pentru că noi trăim din asta, din standarde, trăim din simțire și simțirea comandă viața, este o formă de ambiție de a putea avea o viață bună.

Relația a început, aveam 22 de ani, eram în armată, dar nu voiam să plec, dar legea așa spunea. Și atunci am avut adevărata relație, pasiunea pe care nu o voi avea niciodată ca și Cristina, și aici a început relația la care aspirăm cu toții, cu toții ne dorim să ne găsim jumătatea adevărată.

Trăiam intens, simțeam că dacă era departe de mine nu mă simțeam bine și atunci probabil că profita de faptul că avea ceva mai multă putere asupra mea.

O iubeam pe fată, eram gelos, dar nu era o gelozie bolnavă, era o gelozie sănătoasă și în această gelozie nu exista o adevărată răutate bolnavă care să mă facă să forțez pe cineva să rămână cu mine prin impunerea mea.

De ce?

Credeam că sunt singur și că dacă o pierd pe ea o voi pierde pe femeia vieții mele, dar s-a întâmplat. Eu am vrut să merg în cartierul de sus, iar ea a vrut să meargă la o discotecă în campo pequeno, ne-am certat și atunci ne-am despărțit, poate că nu a fost voința ei, fratele ei mai mare nu a acceptat niciodată bine relația. M-am certat cu el, dar a fost înainte de a începe să o iubesc pe Tina, dar a trecut a fost un moment de circumstanță, dar îmi plăcea de el, dar nu mi-a acceptat modul de viață, nu mi-a spus niciodată, dar nici nu a arătat că este de partea mea, știind că sunt de bine.

Nu m-a durut prea tare, dar nu a acceptat relația mea cu sora lui. El a locuit cu mine doar din cauza circumstanțelor contextului, locuiam în același cartier, așa că aveam această relație, cea a educației noastre.

Mama ei era din Nelas, Dona Conceição, pe tatăl ei nu-l știu, dar era un om bun, Raul.

A învățat să trăiască doar pe cheltuiala soției, la un moment dat în cartier l-am proclamat inspector de cartier, era un copil, dar avea deja simțul timpului, învăța deja.

Și atunci am văzut repede, în ciuda vârstei fragede pe care o aveam, că trebuie să lupt pentru viață și pentru ceea ce aveam: tată, mamă, casă, mâncare nu mi-a lipsit și nu mi-a lipsit niciodată. Pentru că, în ciuda salariului mic pe care îl primea mama mea, ea plătea 11 mii de escudos pentru chirie, iar tata plătea doar chiria, dar niciodată nu a lipsit mâncarea.

Deci a fost începutul sfârșitului, adică înstrăinarea poate duce la uitare, cred că a fost cel care a

a fost lăsat în ucenicie, pierzându-l pe tatăl meu a trebuit să reacționez la fel ca el.

Îl priveam ca pe un erou, un om luptător, fiu de oameni umili, bunica, Elvira, a fost cea cu care am trăit până la 6 ani, până am mers la școală, ceea ce se întâmplă m-am obișnuit cu bunica, am absolvit, independent de acompaniamentul direct al tatălui meu, dar pe vremea aceea încă nu aveam ochii larg deschiși, dar aveam simțul timpului.

Am simțit momentul.

Ele sunt printre cele mai pure conturi care pot exista în lume. De ce?

În zilele noastre, oricine poate să vină în prim-plan pentru modul său de viață, indiferent de poziția sau de ierarhia socială.

De aceea pornește de acolo, de la ideea că nimeni nu poate fi acuzat cu adevărat de ceva fără dovezi concrete, adică în mod concret.

De ce?

Acesta este modul în care sunt guvernate legile și la care avem acces cu toții, nu trebuie să ucidem, să furăm și să violăm.

Dar ne putem întoarce la începuturile umanității și astfel de evenimente s-au succedat, pentru că istoria se bazează pe asta.

Noi suntem continuitatea, acea continuitate care va fi mereu continuă, ceea ce este destinat.

Și este certitudinea absolută că trăim pentru o cauză, nu suntem continuarea rămânerii și existenței pe pământ.

Nu știu, ar putea să varieze tema, dar ar putea să încurce cititorul să citească, ar putea distra atenția de la adevărata poveste care s-a întâmplat.

Dar acestea sunt parabole care, de-a lungul întregii cărți, vor exista mereu, pentru că vom preciza mai bine și vom face mai ușor de înțeles situațiile care au fost trăite.

De ce?

Ca să putem vedea că totul a fost în cadrul unei societăți în care au existat întotdeauna vieți sănătoase și înțelegere, parte a societății, pentru că în ochii celorlalți putem fi chiar luda, dar există un lucru foarte important în viață, ceea ce semănăm sunt roadele pe care le vom culege.

Dar pentru a merge mai departe, trebuie să fii tratat bine, să fii un exemplu, tatăl meu m-a văzut întotdeauna și a vrut să mă vadă ca pe un rege, dar eu sunt regele, războinicul care nu poate câștiga întotdeauna și am început foarte tânăr.

Când am menționat că ușor nu este ușor, ci dificil, acolo am numit vânătoarea.

După ce am lovit-o cu o palmă peste față, ceea ce am simțit a fost că o pierdusem, am simțit-o în ochii mei, mai târziu a încercat să se împace cu mine, dar nu am acceptat și atunci a început adevărata poveste a crimei, dar eu aveam deja un trecut, eram deja despărțit când am făcut șase luni în închisoarea militară din Santarem, era închisoare militară.

La vremea respectivă, Arnaldo a fost condamnat, adică povestea acestui individ se înscrie în traseul meu în mediul carceral, în prelungirea cărții cititorul va înțelege adevăratul mediu social, în acest caz

În închisoare, șase luni mai târziu a fost grațiat de Papa.

Totul a fost investit pentru ca eu să pot duce o viață bună, mă despărțisem deja de tina. Și ce am făcut, mi-am încercat norocul.

Am ajuns chiar să lucrez la metroul din Pontinha ca ajutor de tâmplar. Negrii se temeau de mine, am lucrat cu negrii din Capul Verde, oameni buni care își doreau o viață mai bună, pe care nu o aveau în țara lor de origine.

Căutau Portugalia pentru a avea o viață mai bună, pe care nu o puteau avea în țara lor, așa că această căutare i-a determinat să emigreze din țara lor.

A fost mai ușor să căutăm Portugalia din cauza proximității acesteia.

Am început să simt apropierea de capverdieni, de a trăi cu ei, capverdienii erau numiți oameni răi pentru că trebuiau să lupte împotriva inegalității și când au ajuns aici, în Portugalia, erau oameni care nu erau bine acceptați, pentru că trecuse războiul de peste ocean și atunci eram încă un copil, eram un băiețel, mă trezeam și am început ceea ce nimeni nu vrea de la un fiu, am început să hoinăresc, nu am fost niciodată un hoinar, am fost un hoinar.

Aveam deja stăpânirea experienței pe care o aveam din trecut, am văzut despărțirea părinților mei când aveam 8 ani, deja învățam, și ca atare știam deja că nu-mi va pica bine, simțeam înstrăinarea omului pe care îl aveam ca erou.

Văzând această pierdere, chiar și la o vârstă fragedă mi-am dat seama că va trebui să o ajut pe mama mea, dar îl iubeam cu adevărat pe tatăl meu.

În fiecare vară pe care o petreceam cu el până la 17 ani.

Am continuat mai târziu, când am fost în armată, dar apoi a început retragerea, care este firească.

Pe atunci era în Figueira da Foz, la școala de servicii de transport, unde mi-am petrecut vacanțele cu el.

Tatăl meu a fost un om dur, a avut o copilărie grea, și-a pierdut tatăl la vârsta de 14 ani.

Tatăl meu a relatat că despărțirea lui a fost iubitoare, a fost cea care i-a plăcut pentru că a fost o despărțire grăbită, de la despărțire, nu avea să-și mai vadă tatăl, dar a crescut cu greu ajutându-și mama, a fost fiul care a trăit cel mai mult timp în casa mamei sale.

Am locuit cu bunica mea timp de 6 ani, dar ce dură era, venise de jos, crescuse din greu, nu și-a lăsat niciodată copiii să flămânzească.

La acea vreme era miner. Căuta oferte de minereu, dar nu a reușit acolo, era și ciclist, la vremea respectivă s-a înrolat în armată și și-a continuat cariera acolo.

A devenit un om normal, a intrat acolo prin necesitatea vieții, pentru că și-a asigurat ceea ce noi toți trebuie să ne asigurăm, o autosuficiență.

Asta s-a întâmplat, pentru că era un om dur, prieten al prietenului său, prieten al copiilor săi, dar nu era de multe vorbe, dar era respectuos și cinstit.

Cu asta a vrut mereu să mă lase, dar a fost, iată, a fost despărțirea, m-am îndepărtat un pic, nu am mai urmărit mai departe monitorizarea modului de a fi și a modului de viață, a dificultăților de depășit și a obstacolului vieții asigurat un post de

muncesc pentru a asigura viitorul pentru a putea procrea, toți sunt copii buni, suntem demni de a fi copiii lui, dar și în acolo a fost o lipsă de înțelegere și loialitate din partea mea, am devenit ticălosul fiind așa cum am spus.

Biciul psihologic al sentimentului nu făcea decât să mă agraveze, pentru că nu mai puteam vedea niciodată că binele trebuie practicat, ci, întrucât primeam răul doar prin separare, doar răul era în gândurile mele.

Și așa a decurs totul până la actul de condamnare. Unde a început?

Trecusem deja de despărțire, atunci începusem să intru în singurătate, dar era modul meu de viață pe care îl aveam deja din trecut și acolo mă simțeam la adăpost de grija dezamăgirii pe care o simțeam, dar acolo am jurat, mă părăsești, nu mă voi mai preda niciodată.

Am mers mai departe modul meu de viață a fost să consum și să fur și atunci am mai căutat-o și am căutat-o de mai multe ori și atunci a vrut să mă accepte din nou, nu știu m-ai făcut să sufăr, nu voi mai vrea să am acel sentiment, a fost dureros, dar trebuia să trăiesc mereu și încă o am pe ea.

Încă o am în gând, de aceea am trăit atâția ani în închisoare, mereu cu ea în minte, mereu am avut-o prezentă în ființa mea, de aceea am atâta stimă pentru această pasiune, nu am mai trăit alta ca ea.

Linhó, după trei luni de prevenție am intrat în închisoarea de condamnați din Linhó, povestea mea acolo începe prin curajul unei ființe limitate de curaj, de ceea ce în care trebuie să ne confruntăm cu lumea celorlalți, ceea ce se întâmplă este următorul lucru, cum știam că drumul poate fi foarte lung în claustru, m-am îndreptat spre junglă pentru a mă descurca, era drumul

e mai ușor să te descurci, cu cei care comit infracțiuni și sunt la pușcărie, e o lume în care legea prostiei face legea, iar când ai de-a face cu oameni proști trebuie să știi cum să te descurci cu ei, dar dacă ești prea deștept poți să cazi, de aceea viața de acolo nu trebuie dusă nici pe uscat, nici pe mare, asta a fost salvarea mea, asta a fost metoda pe care am ales-o și care m-a făcut să înving, dar începutul meu va fi lung și a fost un început zbuciumat pentru că mă vedeam fără soție, fără libertate, mă vedeam prins în capcană, pierdut și eram tânăr, mă gândeam la tot ce se putea întâmpla în anii pe care îi puteam petrece acolo. Și ce am făcut? Am început atunci prin a câștiga respectul, nu este ușor, chiar dacă nu vreau să intru în conflicte violente, ele se întâmplă pentru că trec printr-o rutină pe care mi-am dat seama mai târziu, rutină pe care după ce am văzut-o mi-a fost scârbă să o trăiesc, nu m-am gândit niciodată că oamenii își pot face atât de mult rău unii altora din cauza faptului că unii vând droguri, alții sunt consumatori pentru că viața în interiorul închisorii ceea ce se învâрте în jurul monopolului este drogurile pentru că așa am început să fumez heroină, Cum intrasem deja în închisoare pentru consumul excesiv de cocaină, am decis să încep să fumez heroină, dar în glumă, uite, mă duc să fumez heroină, dar când am observat că eram deja dependent nu mai puteam face nimic, dar am învățat cum să o fac, dar acest lucru va fi povestit mai târziu, deci începutul a fost acesta, să am o viață în închisoare în ciuda realității care scapă de plăceri, m-am resemnat doar cu consumul de heroină pentru că știam că mă voi îndepărta de ideea de a face sex, eram alimentat de o substanță chimică care nu mă lăsa să mă gândesc la asta. Am avut iubiri platonice așa cum este legitim și am avut parte de iubiri grozave, dar este ceva garantat, dar nu este suficient doar să experimentezi, nu este suficient doar să vrei să fumezi, există întotdeauna aspectul de a vrea să fii lider de a vedea pe alții de la

Am hotărât să nu-mi pară rău pentru nimeni, pentru că și eu am fost acolo, plăteam o datorie a justiției, dar drumul meu a fost foarte prost, dacă aș fi învățat această lecție mai devreme aș fi câștigat și nu aș fi pierdut, pentru că aș fi ieșit la mijlocul pedepsei, dar imaginea mea a fost arsă, am fost destul de referențiat, există o relatare a trecerii mele prin acești ani de închisoare, a fost începutul sfârșitului, un început greu, pentru care nu pot regreta anii în care am fumat drogul, m-a ajutat să îmi eliberez o mare nevoie pe care o simțim cu toții, este logic să ai plăcere, să ai libertatea de a putea umbla și de a te bucura, în toți acești ani am avut și iubiri pe care le-am construit în interior, dar asta o să rămână pentru mai târziu, acum o să vorbesc despre drumul care este lung, nu știu cum fiecare începe de la intrare când este condamnat, care este de a căuta bunăstarea, chiar și în interiorul vieții de claustru, dar totul este subiectiv, pentru că în bunăstarea noastră poate să nu fie pe placul celor care ne privesc, poate să ne displacă în diverse puncte, primul poate fi furat, al doilea poate deveni sclav, să muncească, al treilea poate deveni bonă sau casnică cu ziua, este atâta varietate de oameni în interiorul închisorii încât nu se poate ști întotdeauna ce intră în suflet sau ce îi place fiecăruia, mulți aleg binele pentru a nu fi vătămați, dar dincolo de toate acestea există un aspect și mai important, niciodată, niciodată nu poți cumpăra o prietenie, chiar dacă este plătită în închisoare, confruntarea este foarte dură în închisoare, sunt cei care nu au nimic, confruntarea în închisoare este slabă, slabă pe de o parte și puternică pe de altă parte, aș da o mie de milioane sau cât ar trebui să dau ca să mă întorc, ca să scap de ea, dar am vrut să merg pe drumul acesta, am vrut să merg pe drumul greu, a fost drumul pe care l-am luat mereu

înțelegeți, partea mea a fost întotdeauna mai mult psihologică.

Din acel moment nu am mai găsit niciodată calea binelui în închisoare, nu credeam în bine, vedeam doar răul. De ce a fost așa? Pentru că mă simțeam dezgustat de mine însumi, pentru că în ochii celorlalți nu eram altceva decât un piranha, piranha este un termen argotic pe care îl foloseam, înseamnă un leneș, unul care nu vrea să se dedice niciunei cauze în afară de ceea ce s-a resemnat să facă, el urmează mereu calea celui care cedează mereu în fața divinului, puterea vine din asta, din credința speranței și a credinței, iar eu o purtam mereu cu mine, am văzut crime acolo.

Dar mie nu mi-a păsat, și m-au lăsat să trăiesc, nu au încercat niciodată să-mi facă rău, sincer să fiu, și exact așa a început totul, eram foarte instabilă, imprevizibilă, iar directoarea școlii m-a încurajat să-mi continui studiile, dar asta am încheiat, numai că nu toată lumea care studia, avea sprijinul familiei, sprijinul garantat.

Acest lucru există întotdeauna atunci când este asigurat cu un mod legal de a trăi și de a putea revendica tot ceea ce este greșit, de aceea se numește sprijin garantat, în cadrul legii ei sunt cei care ne dau dreptate atunci când suntem împinși și învinși de sistem, pentru că neavând bani suntem împinși într-un sistem în care dacă sunt bani totul merge foarte bine, justiția funcționează, pentru că dacă nu sunt, deja s-au dus.

Oricât de mult te-ar crede, nu pot face nimic să schimb, pentru că sunt funcționari și trebuie doar să comunice că nu pot acționa, fără cerințele care sunt stipulate de justiție, existând un denunț la o deschidere de anchetă, dar dacă ar deschide un

Anchetă Am fost mereu în siguranță pentru că știam cum să mă deplasez în interiorul închisorii, îi cunoșteam pe gardienii corupți, pe cei care transportau droguri la închisoare, unii scăpau, alții ajungeau la închisoare.

Pe unii dintre acei polițiști care au fost arestați îi cunoșteam deja, m-am remarcat și am avut un episod cu unul dintre ei, Alfredo, era un om al nopții, regele nopții, un operator de club de noapte, acesta este adevăratul rege al mafiei, merita o viață mai bună, era un fost polițist, dar a urmat calea crimei. Sunt foarte bucuros să-l menționez în cartea mea, pentru că am învățat câteva lucruri de la el, deși era polițist și am avut un episod mai puțin pozitiv în viața mea cu el, au încercat să mă omoare în închisoarea Linhó, numai că la acea vreme eram deja veteran, făcusem cinci ani de închisoare acolo. Îi cunoșteam pe toți angajații și toți mă cunoșteau, iar episodul acela a fost rău pentru toată închisoarea, în raport cu deținuții, pentru că eu eram un stimulent pentru toți, eram exemplul pe care îl vedeau în mine, de asigurare a continuității în cadrul claustrului, pentru că trebuia să fim acolo, și când am menționat mai sus că cei din Capul Verde ar fi fost sindicatul meu, nu m-am înșelat, de fapt, au vrut să plătească acel episod, au încercat să mă omoare, am fost invitat să fiu omul din capul locului, dar nu am vrut să folosesc sindicatul nimănui, doar l-am făcut să vadă că dacă îl voiam eu, era mort.

Dar prin ironia sorții nu s-a întâmplat nimic din toate astea, doar l-au bătut, nu l-au omorât, el s-a răscumpărat și a încercat să-mi întărească prietenia cu el, dar știa în sinea lui că nu va uita niciodată acel episod, eu l-am iertat doar pentru faptul că a avut umilința și s-a lăsat înșelat de ceea ce se spunea despre mine, nu de deținuți, ci de serviciul de gardieni, iar

direcție, pentru că știa că nu mă poate învinge, va plăti prețul timpuriu al morții, așa că așa a fost, l-am lăsat să meargă și când mi-am dat seama că era umilit am învățat să-l respect și să-l accept, pentru că nu ar fi fost în viață dacă nu-l voiam, dar nu merita, era doar un preț mare de plătit, am fost criticat de deținuții de rând care îi urau pe polițiști, am fost batjocorit.

- Nelson, cum îl acceptai pe tipul ăsta?

L-am acceptat pentru că, pe lângă toate, era un profesionist, își făcuse dușmani puternici în mediul în care trăia, fiind polițist, avea multe cunoștințe, cunoștea oameni de top și cunoștea oameni puternici care puteau să ajute, m-a amenințat să nu mai vorbesc cu acest individ că altfel nu vor mai avea respectul nostru și ei pe al nostru, dar l-am lăsat să trăiască, era unul de-al nostru, capeverdeanii pe care i-am menționat erau nelson și carlos, ei locuiau exact în zona în care am crescut, ei au fost umărul meu pe care m-am sprijinit, iar lucrurile care au ieșit la iveală au venit mai târziu, și au vrut să-l vadă pe acest individ masacrat, dar eu l-am lăsat să plece, nu vreau nimic de la acest individ, în ciuda a tot ceea ce am nu am nimic cu el, și povestea acelor frați carlos, a fost împușcat mortal de un agent psp, era referent, era foarte bătut, juca șah cu mine, era un "expert" în materie, știa să joace doar pentru bani, eu îi spuneam mereu, nu merită, noi jucăm din dragoste pentru cămașă, dar la vremea respectivă era deja bine, eram sponsorizat de Manuel și de Romão și de Badona, ne înțelegeam ca frații, era ajutor reciproc, era totul între noi, la mijloc, unde crima pândește în orice secundă, la miimi de secundă, sunt multe lucruri și uneori poți fi prins la mijloc și după ce am făcut asta, am decis să merg pe drumul meu, am făcut multe escorte în interiorul

pușcărie, adică am asigurat bunăstarea unora, iar pentru a o câștiga pe a mea, adică o mână o spală pe cealaltă.

Era deviza, deviza de ajutor reciproc, dar întotdeauna exista riscul de a intra într-o situație dacă eram solicitați, a fost o crimă la Linhó, nu mi-am pus niciodată problema, erau zile bune și zile de plăcere pentru că eram chiar hotărât să o fac, nu puteam să o fac, mă gândeam mereu la mine, nu mă gândeam la alții.

Totul a mers foarte repede până la transferul meu la valea evreilor, după opt ani în linhó, ei nu m-au dorit niciodată și m-au acceptat bine, au vrut să-mi facă rău, dar m-au respectat, au așteptat mereu nepăsarea mea, pe care nu le-am dat-o niciodată. Era o femeie care era funcționară în departamentul juridic, mă plăcea și am iertat-o, dar am iertat-o cu plăcere, ziua în care mi-au întins capcana a fost exact momentul în care eram mai puternic ca niciodată, nu am vorbit niciodată prea mult cu ei cu polițiștii, era un pericol, eram pregătit pentru orice.

Indiferent de răul, de răul care mi se putea întâmpla din cauza faptului că, am luat o educație bazată pe viitor și cu ea am putut trăi, este un factor puternic să fii așa, și să te obișnuiești și să iei învățătura că viața este așa, trăim să murim doar o luăm, dar când am fost transferat la Vale de evrei, dar tot ce a rămas în urmă a început un nou ciclu, acesta a fost modul meu de viață și modul de gândire, de a nu permite nici un fel de abuz, aveam caracterul meu, am fiert în puțină apă, și când am ajuns la vale de iudei, am decis să iau un nou curs, am vrut să scap de coșmarurile din trecut, deși le aveam, din trecut, de fapt nu le aveam era un mod simplu de a spune, ce merge acolo, dar nu e chiar așa, ce merge acolo, merge acolo;

lasă-te pur și simplu, lasă-te ademenit de fantezia că noi chiar suntem o ființă dominatoare și devenim stăpânul întregii galaxii, adică totul este disfuncțional și totul este pregătit pentru asta, pentru că ei sunt patroni și nu controlează angajații de aventurile lor de a fura și de a putea spune că este legalizat, este un mod de a înșela, unul dintre momentele pe care le glorific cel mai mult în lînhó a fost cucerirea mea pentru că pe lângă asigurarea numelui meu în piață. Mai aveam un lucru, era momentul totul sau nimic, fără scăpare de a învinge, sau de a muri, asta era deviza pe care o aveam în mine, puterea de a trăi și de a mă bucura de ceea ce nu am avut cât timp am stat în închisoare, nu am folosit niciodată violența gratuită față de tovarășii mei aproape că am plâns cu lacrimi, Nu am folosit niciodată violența gratuită față de tovarășii mei, aproape că am plâns cu lacrimi din cauza răului pe care îl vedeam exercitat de alți tovarăși care erau dominați de violență și erau poate forțați să facă tot ce voiau traficanții, dar nu am urmat o cale mai dură, deși m-am agățat de heroină, mi-am jurat că pentru a trăi în închisoare voi fi dispus să ucid și să trăiesc într-un mod demn, pentru ca ei să nu mă deranjeze în cele din urmă, Până la urmă, sunt toate adversitățile de moment cu care trebuie să ne confruntăm, deși nu a fost dorința mea să-mi creez dușmani acolo unde nu există și să umblu rău cu mine, au fost oameni care au încercat să-mi facă rău, conducerea nu mă plăcea, așa că atunci au făcut-o, și-au trimis informatorii să fie prezenți în permanență când eram deschis, Aveau conștiința încărcată, dar un lucru mi-a atras atenția și m-a făcut să mă schimb, m-am bazat foarte mult pe profesorii pe care i-am avut, pentru unii am simțit dragoste platică, și asta când mergea bine, dar barca

apoi s-a întors, m-au luat și m-au băgat în valea evreilor, a fost greu după opt ani de închisoare la linhó, am lăsat o istorie vastă la nivelul închisorii, pentru că îi cunoșteam pe toți și ei mă cunoșteau pe mine și de aceea nu au vrut niciodată să mă pedepsească sută la sută, am fost pedepsit de multe ori cu pedepse disciplinare, unele pentru agresivitate, altele pentru agresivitate verbală față de gardieni și așa mi-am dat seama că de fapt aveam de-a face cu o mafie mai puternică decât mine, dar în realitate nu erau mai mult decât mine, ei aveau doar cărțile și diploma, care îi făceau pe unii diferiți de mine, pentru că atunci deja erau, am jucat foarte mult "turn the ball", pentru distracția mea, de fapt am jucat tot ce era de jucat, am jucat cel mai mare atu pe care îl poți juca vreodată, asul de pică, unii mi-au spus că s-ar putea să am ghinion cu acea carte, dar vremurile se schimbă și atunci am început să realizez că viața nu este în închisoare, ci în afara ei, dar nu am vrut niciodată să o internalizez, dar știam că acesta este punctul meu forte; A început o poveste dramatică care s-a terminat cu o crimă, erau trei frați și toți consumau heroină, iar heroina pentru ei era nevoia momentului, erau dependenți de ea, erau dependenți de droguri.

Dar în adâncul sufletului erau oameni umili, aveau o inimă bună, pentru că aveau nevoie să fie ajutați, pentru că viața pe care o duceau ei, și eu la fel, era o viață grea.

Dar toate acestea sunt rezultatul unui mod de viață, cel care mișcă cauza, pentru că am făcut chiar poezie în raport cu experiența și contextul situației, toate acestea

Îmi cereau o poezie, fie că era să îi scriu iubitei mele, orice ar fi fost, îmi cereau mereu o poezie, dar m-am rătăcit și a fost în momentul în care m-am consumat și am adoptat acest mod de viață, știu ce știu și nu sunt dispus să învăț pe nimeni, pentru că am avut experiență pentru asta în trecut, m-a transformat într-un erou al cuiva care a intrat în gunoi și a reușit să se ridice.

Totul se reducea la asta, la modul de trăire, la modul în care trebuia să facem rost de drogul de fumat, pentru că dacă mi se oferea și mi se dădea nu îl cumpăram, deveneam un proxenet pentru traficanți, ca să vândă, trebuiau să îmi asigure mahmureala zilnică, cu praf pentru ca eu să fumez, atunci am devenit un proxenet pentru dealeri, am fost poreclit pentru asta, toți voiau să mă ajute, îmi dădeau droguri să le vând și eu le foloseam, aveam cea mai mare distracție pe care o poate avea un dependent de droguri, fiind dependent și fumând droguri.

Dar eram cunoscut pentru sportivitatea mea, pentru practica mea în antrenamente, pentru că mă antrenam în fiecare zi și asta îi deruta pe cei care mă vedeau și se uitau la mine.

Întotdeauna este previziunea neprevăzutului, sincer m-am obișnuit cu acest mod de viață și mi-a fost greu să mă integrez după închisoare în mediul social, pentru că este un mediu pe care îl cunoaștem, este un spațiu foarte restrâns în care conviețuirea zilnică ne face să ne cunoaștem cu toții, dar fizic.

Cu toții vrem să fim la conducere pentru că ne simțim îndreptățiți

să vrem să cucerim un spațiu în care să fim siguri de noi înșine, să ne inserăm într-un mediu în care ne confruntăm mereu cu frica, dar nu este vorba de frică, ci pur și simplu de a ne asigura că putem depăși situația știind cum să fim, știind cum să vorbim, știind cum să fim în cea mai întunecată afacere la care ne putem gândi, lumea drogurilor, este foarte vastă, este imensă și de o imensă vastitate tot ceea ce se poate gândi atunci când vorbești despre criminalitate, deci tot ceea ce se poate gândi care nu servește la obținerea unui profit, într-un mod care se spune că este corect sau care este acceptabil pentru societate și în ochii legii, atunci începe disputa, cu toții vrem să câștigăm chiar dacă pentru asta trebuie să inventăm, în acest caz furtul, traficul, pe scurt, acuzații dificile, De asemenea, este o exploatare atunci când există o dependență cronică în care dependenții înșiși știu că nu au scăpare, sunt foarte înjosiți de factorul dependență, sunt comandați, sunt subjușiți, extorchează bani de la familiile care simt durerea de a vedea un fiu dependent de heroină și își asumă că tot ce se poate pierde din demnitatea umană, cu alte cuvinte, să pierdem toate valorile educației pe care am primit-o, să fim cineva de viață, să trăim așa cum am fost învățați să trăim pentru că acestea sunt valorile cu care ne-am obișnuit să respectăm ordinea socială și valorile etice pe care ni le-au lăsat părinții noștri și pe care le vom proclama indiferent de câți copii vom naște, aceasta este educația pe care o vom preda este întotdeauna prelungirea vieții.

Este scris în Biblie că ne naștem pentru a procrea, dar putem citi în Biblie și că Cain l-a ucis pe Abel, fratele său, dar a fost binecuvântat și iertat, a fost dus în eroare. Uneori se întâmplă în viață ca noi să fim

indusă în eroare, cea fatală, ceea ce este scris corect, pentru că a fost scris prin experiența și forma legilor în care a trăit și a crescut.

De ce?

Forța rațiunii învinge întotdeauna, iar toate judecățile pe care cineva le poate face în viață pot fi uneori nu cele mai corecte, toate cântărită de un singur factor: defăimarea, faptul de a nu fi amuzant și de a nu cădea în dizgrație, de a fi cel pe care toată lumea vrea să-l disprețuiască, să-l umilească; Ei se simt bine așa și atunci când există o lipsă de putere economică suntem mereu limitați la a ne juca, pentru că se presupune și că este un joc, adică sunt cei care spun că trebuie să știi să joci acestea sunt ziceri populare pentru ca norocul să te lovească și să-ți dea ceea ce cauți, bunăstarea, să fii bine cu tine însuși, să știi să ajuți pentru că am fost învățați să facem și asta, avem o viață în comun cu părinții noștri, cu frații, surorile, bunicii și bunicii, pentru că asta este generația noastră, pentru că suntem continuatorii continuatorilor lor văzându-ne generați din urmașii lor, adică ei știu că noi avem capacitatea de a ne cunoaște, de a ști că sunt ai noștri și ei sunt ai noștri care sunt mereu de partea noastră, dar niciodată nu le place să se uite, să aibă un membru într-o familie care nu le poate mulțumi, au o imagine pentru a păstra viața a fost făcută în acest mod de progresie, de unire, de bunăstare, nimănui nu-i place să aibă sau să vadă pe cineva care face parte din familia noastră sau pe cineva apropiat pentru că până la urmă suntem cu toții oameni, trebuie să avem de-a face unii cu alții și mediul familial uneori vrea să ne primească prea mult, se simt stăpâni pe ceea ce au generat și fac din asta un mod de viață care este înscris în toate

lecturi teologice care pot fi citite, adică studiul religiilor.

Cu toții primim lecții de morală, se cuvine ca aceia care simt o apropiere atât de fidelă, care fac totul în jurul vederii binelui nostru, al celor dragi, să-i vadă bine, orice ar fi, și să nu vrea niciodată să le facă rău, având în vedere imaginea pe care o păstrează și cea pe care au fost învățați, valorile după care au fost guvernați, să nu le permită să privească cu atenție o situație care poate ar putea fi rezolvată dacă nu ar fi uneori prost înțeleasă. Asta este, totul este foarte frumos și mass-media transmite și ea așa, ca și fațada să arătăm o imagine frumoasă, sunt presați și ei de o putere pe care acceptăm cu toții să o guvernăm, un subiect foarte greu, dar care are legătură cu toate acestea care vor fi relatate, există, existăm, existăm, vom continua să existăm, educația este dată și de aceștia care se pretind stăpânii rațiunii și uneori transmit și doresc dezbinarea, toți au în comun un singur lucru de a menține o bunăstare, o bunăstare care să le dea o stăpânire a tot ceea ce pot aspira și vor bunăstarea pentru societate, dar toți au trăit și au fost crescuți cu un tată și o mamă, li s-au dat condițiile corespunzătoare pentru a putea progresa într-o carieră la care se aspiră, dar și ei nu reușesc, dar uită mereu și sunt guvernați de imagine; Am păstrat acest discurs pentru că viața mea este enormă, am învățat foarte mult, am dezvoltat ceea ce a trebuit să dezvolt, deși am fost în închisoare, nu m-am gândit niciodată la final, întotdeauna mi-am dorit să am contact direct cu personalul din unitățile în care am fost, cariera mea în închisoare pot să o numesc așa, va fi mai bine interpretată în termeni de așa, dar trebuie să fie, trebuie să fie interpretată în modul cel mai onest și

sinceră care există în viață. Este legat de relațiile bilaterale, sunt relații care sunt guvernate de toate națiunile, sunt chestiuni de interes comunitar pentru a proteja bunurile, ca să putem da o bunăstare care a fost stabilită în lume, libertatea este cel mai greu subiect despre care se poate vorbi, putem da toată libertatea noastră, cel mai frumos lucru din lume, este cea mai mare plăcere pe care o putem avea în viață, este să fim în libertate, trebuie să știm să depășim toate obstacolele pe care le avem în viață și pe care le putem întâlni. Există o mare varietate de ele, așa putea începe cu principalul: binele social, avem cu toții un lucru în comun, ne place de noi înșine, putem fi urâți, frumoși, nu contează, ne obișnuim să trăim împreună, aparența nu este totul; uneori, în spatele unei aparențe bune pot găsi o latură mai puțin bună, dar a fost latura lui apolo, latura frumuseții, descrisă de nietzsche pe care am urmărit-o în autobiografia sa, nu există un motiv major, latura frumuseții este cea care ne face să visăm, care ne face să adorăm, ea aduce tot ce este bun, dar iată că binele merge alături de rău, așa cum a descris nietzsche a existat latura dionisiacă, adică binele și răul întruchipate în instinctul ființei umane, când vorbim despre toate ființele care există deasupra pământului, oricine ar fi ele, fie că sunt politicieni, judecători, primari sau președinți de asociații, toți pot fi, chiar și prezentatorii de televiziune pot avea carismă și pot avea un simț al recunoștinței, dar de asemenea nimeni nu poate fi iertat, propriu-zis, iertare, toți avem un motiv și când se pun întrebări trebuie să ne asumăm tot ceea ce facem de dragul legilor care guvernează o societate și că se poate face dreptate cuvântului lege. Atunci au primit dreptul de a nu fi pedepsiți și de a fi definiți de lege pentru că

toate acestea se potrivesc, abuzul există, a existat și va exista este prologul.

Iar prologul vine din transcendență, o învățare a dincolo, pe care o trăim cu toții pentru că știm că transcendența este mai mult decât dincolo, este a fi, a putea fi, a învăța și a avea totul, dar există un cuvânt-cheie care desemnează toate acestea: filozofia, modul de viață, plăcerea de a trăi asta este ceea ce alcătuiește unul dintre factorii transcendenței, continuăm să fim și continuăm să trăim la fel, în evoluția ființării faptul de a fi generat, de a fi abandonat nu face pe nimeni rău binecuvântat binele pe care îl putem practica este cel divin, cel pe care îl învățăm, este destinul nostru noi învățăm totul ne este lăsat moștenire o moștenire de mari valori, de aceea se laudă în cuvintele în care scriu, dar totul este o glorificare pentru a se menține la putere și pentru a fi în exaltare, pentru că toate acestea ar putea fi frumoase, dacă într-adevăr totul s-ar fi împlinit și este scris că a fost foarte bine.

De ce?

Am intra pe cea mai largă cale a putreziciunii umane, suntem sclavii democrației legalizate, exploatarea situației de a fi închiși și de a fi supuși unor reguli mai stricte; uneori nu reacționăm la fel de normal într-un mod liniștitor, se numește transcenderea ființei, transformarea în cea mai crudă latură a ființei, asta am simțit, am învățat din experiență că furia este un mijloc de trai pentru a trăi, a trăi și a supraviețui se vede și așa o dovedesc valorile științei care este dominată ca fiind un mod sigur de a trăi atunci când trebuie să fie așa, nu putem scăpa de întrebare, caracteristicile noastre care ne alcătuiesc sunt diverse, dar toate provin din același, mistificarea, nu există ființe mai perfecte

decât oricine altcineva, fiecare știe cum să trăiască, pentru asta are nevoie de sprijinul garantat și credibil pentru întreaga ființă, lucrăm în cooperare, facem reduceri pentru ca alții să aibă o viață mai bună, șomaj, o cauză dreaptă, aceasta este o experiență pe care o veți împărtăși cu toții cu mine, am numit-o povestea continuării ființei, ea va fi prelungirea acestei ediții.

Totul a început după ce părinții mei s-au despărțit, am fost admisă la un colegiu de călugărițe în São Miguel, așa se numea colegiul, îmi petreceam vacanțele cu tatăl meu și era aproape de acolo, dar după despărțire nu am avut o relație bună cu tatăl meu și de acolo a început totul, mama mea s-a mutat în Pontinha după despărțire, aveam vreo 10 ani, când am ajuns și am cunoscut Pontinha, am fugit de la colegiu, nu acceptam acel mod de viață, dar m-au prins, Eram un nevinovat, știam că există forța legii, tatăl meu era militar, am îndrăznit pe parcurs prin poveștile pe care mi le spunea tatăl meu, de a fi un om de a fi integrat în serviciul militar, a servit națiunea, un om dur așa cum am menționat deja, dar s-a lăsat dus de val de pasiunea de a iubi o altă femeie, un om bun, puternic fizic, intelectual de asemenea, am beneficiat de acest lucru moștenindu-i genele, l-am avut ca erou, toate acestea au fost învățături care mai târziu au ajuns să se transforme.

De ce?

Dominația am știut că pot să o fac, din momentul despărțirii, cum am stat cu mama am devenit independentă, mama și-a găsit un amant, un om muncitor, lucra la poștă și muncește, este un om de valoare, a început și de acolo, trebuia să o ajut pe mama și am devenit dominator al cauzei totul a fost bine gestionat, am regretat, am plâns, dar

Am câștigat, cred că este cea mai potrivită temă, i-am iubit ca nimeni altcineva, din fericire ei sunt bine, au o viață a lor, era normal să avem discuții, dar ei aveau întotdeauna dreptate, eu eram cea care dormeam de transcendența dorinței de a vrea mai mult, voiam să am fără să fac nimic, credeam că e ușor.

Am început să lucrez pentru a o ajuta pe mama, dar în curând mi-am dat seama că nu mă voi lăsa dominată, așa că am început să lucrez ca casqueiro (ajutor de tapițer), care face structura care urmează să fie turnată și tapițată.

Era un individ care lucra acolo, care era turnător, omul din structura de tapițerie a canapelei, avea un aspect robust și nu am mai vrut să îl suport, moduri agresive de a vorbi, aveam deja experiența asta cu tatăl meu, așa că am ales să inversez situația, simțeam că am capacitatea de a progresa în viață, nu mă apasă, dar aș fi putut să mă dezonzorez în acea zi, de dragul de a nu vrea să-l rănesc sau să-l rănesc, dar pentru a mă proteja am aruncat o piatră cât o mână, dar am aruncat-o deviată, am vrut să dau avertismentul.

M-au acceptat totuși acolo, am continuat să lucrez acolo, apoi am plecat din proprie inițiativă, dar și patronul a murit mistuit de boala hiv, a fost o situație care nu mi-a plăcut, l-am văzut suferind în boală, dar l-am respectat mereu, am pierdut locul de muncă, am început în activ, adică în argou se folosește ca fiind ghiduș, și nu mai suportăm șefii, vrem independență, mă simțeam ca un fiu de leu, și mă purtam ca atare.

În martie 1996 am fost găsit, pe bulevardul metroului, deja avuseseră loc o serie de jafuri în metrou, se făcuseră denunțuri ale infracțiunilor care se petreceau acolo și s-a întâmplat să fie o ocazie când un psp a trecut pe acolo și a venit să ne ceară actele de identitate, și asta a fost tot, era deja un precedent, cu o săptămână înainte fusesem în stația super benfica acuzat că am jefuit un cititor, dar tipul care mă însoțea, ricardo, era precaut, fără experiență, venise din ovar, nu cunoștea orașul, dar știa să se descurce, era dependent de droguri, și la vremea respectivă, cum eu consumam cocaină, mi s-a părut o idee bună să am o cârjă de siguranță, adică să mă protejiez pentru viitor, adică să am o forță, o uniune pentru progres.

Dar acum intervine aici structura, unul dintre principalii factori ai capacității de loialitate a cuiva, începe divagația, așa am descoperit ceea ce știam deja că nu poți avea încredere dacă nu știi, dar experiența mea era vastă, era uriașă, eram sigur pe mine, eram bun în ceea ce făceam, făcusem deja câteva jafuri armate, alesesem calea de a nu face rău nimănui, doar de a lua banii.

Pentru ce?

Pentru a trăi, am intrat în acest mod de viață și în martie 1996, mai exact pe 28, am fost avertizat de un mandat de arestare presupus a fi raportat, trebuie doar să adaug introducerea acestei teme, cu o săptămână înainte de a fi arestat în superstația Benfica, m-am trezit dormind în interiorul unei mașini, proprietarul era un locotenent-colonel din forțele aeriene, un om care fusese deja peste hotare, eu obișnuiam să dorm acolo, dar aveam încă casa din Pontinha, de fapt în acea noapte eram cu Ricardo, am furat un cititor și am adormit în interiorul mașinii,

am fost surprinși și treziți de agenții psp, făceau parte din super echipa de la benfica, dar eu nu m-am îmbufnat și i-am spus lui ricardo să nu se îmbufneze că va trebui să fie puternic și să spună un nu până la capăt, nu existau dovezi contrare, dar m-a avertizat că s-ar putea să apară poliștii, dar l-am liniștit, i-am spus că e în regulă, am băut mult whisky și aveam chef să dorm și nu aveam chef să mă duc acasă, iar eu locuiam aproape de acolo. Asta s-a întâmplat, a fost cea mai mare îndoială pe care o poate simți un om când învață și antrenează situația de moment care se putea întâmpla, în ziua aceea am scăpat. A reușit să respecte regula mea de a nu avea nimic de spus, dar nu erau convinși și s-au dus să ia toți valutiștii din apropiere să afle dacă știu de vreun jaf, un cd player albastru, dar noi mai comiseseam câteva infracțiuni înainte și toți au fost introduși în jaf și răpire, am mers la anchetă pe bulevardul metroului, secția de poliție era în marquês de pombal, secția de poliție metropolitană din lisabona, am fost interogați, nu am spus nimic, nu știu ce conversație a avut ricardo, dar cum aveam deja un istoric, pentru că trecusem printr-o săptămână anterioară într-o situație identică, am avut încredere.

În acea zi, am plecat de la secția de poliție, nu am avut nimic de spus, am avut încredere în mărturia lui ca să scap basma curată, îmi luam permisul de conducere la vremea respectivă, lucram, dar deja primeam indemnizație de șomaj, am continuat să îmi iau permisul, m-am dus să fac codul, am trecut, deja conduceam, mă simțeam bine, mă simțeam bine, m-am simțit foarte bine și atunci am fost citat, am primit un mandat de arestare de la judecătorie, m-au luat acasă, veneam de la sală, mă antrenam de mai bine de o lună, când am intrat în judecătorie, mi-am dat seama, când am fost interogat la secția de poliție maramureșeană, când am fost interogat la

marquês de pombal nu am spus nimic, dar ricardo a spus totul, am continuat să dau declarație, în faza de constatare a faptelor era ancheta judiciară, nu aveam ce să le spun, nu se dovedise nimic prin factorul flagrant. Așa că nu puteam să accept acea decizie, ar fi fost ca și cum m-aș fi predat, poate ar fi fost mai bine să am o altă atitudine, să spun adevărul, să fiu cooperant, să mă pocăiesc, dar m-am judecat după înțelepciunea mea, am vrut să mă joc și cu justiția, judecătorul care m-a condamnat era un om care avusese probleme în viață, una dintre fiicele sale murise de supradoză și ceilalți fii rămași erau și ei dependenți de droguri, am fost avertizat de avocat, ori spuneam adevărul, ori urma să fiu o nucă tare, dar am avut încredere în mine.

Nu m-a apărat așa cum ar fi trebuit să o facă, nu a știut să fie operativă în legitimitatea atribuțiilor pe care trebuie să le îndeplinească, ca reprezentant al legii, la vremea respectivă nu am avut un avocat personal și nu mi s-a dat niciodată, a trebuit să îmi angajez acel avocat după arestare, după ce am fost condamnat, după ce am fost condamnat, am angajat acel avocat, a fost toată energia pe care am vrut să o acumulez, știam că sunt la răscruce existau mărturii pe care nu am vrut să mi le asum, am plătit un preț mare, pentru lipsa de colaborare și totul s-a rezumat la marea mea convingere m-am gândit chiar să mă sinucid.

A fost o zi tristă pentru mine, mi-am jurat că voi supraviețui oricărei situații nefaste care mi-ar putea ieși în cale, a fost începutul sfârșitului pentru mine pentru orice, mi-am pierdut libertatea cu ceva timp în urmă, am luat un lanț greu și am reușit să supraviețuiesc.

În momentul victoriei am învățat arta de a mă putea apăra prin mine, toată lumea m-a respectat, inclusiv puterea administrativă care este cea care îndeplinește funcțiile instituției penitenciare, pentru că este cu această

atunci când vrem să câștigăm ceva trebuie să ne înțelegem, ei sunt proprietarii piesei, adică sunt proprietarii teritoriului pe care îl domină, ei se cred așa, li se poruncește să facă ceea ce trebuie făcut, să urmeze calea în loialitate, indiferent, de felul în care poate părea, poate fi și pe care fiecare îl poate avea, dar există o subjugare care este descalificarea, atunci când ocupă această poziție cred că pot fi stăpâni pe situație, nu se resemnează cu cea mai simplă ființă care trebuie să trăiască, acesta este pronosticul a ceea ce au studiat și dezastrele pe care le-au comis, nu unul, nu două, nu patru, au fost diverse, foarte diverse le-am numit răstignirea celor mai nefericite, dar mi-am ridicat moralul pentru că a fost mereu ridicat, totul a început când am ajuns la Institut.P. La Linhó a fost o intrare grea, foarte grea, eram plin de furie și de dorința de a învinge, chiar mă gândeam să fug dacă aveam ocazia să o fac, am reușit să mă mențin, totul pentru că am obținut respectul veteranilor care erau în I.p, iar ei au fost adevărații stâlpi pentru ca eu să învăț viața în claustru, am luptat, am luptat, am reușit, dacă nu era așa aș fi fost în uitare, toată lumea își amintește de mine, tuturor le place să-și amintească de mine, eu eram imaginea caracteristică, am devenit un lider sumbru și rece care nu știa să iubească și așa am cucerit gloria în interiorul închisorii, erau acte de răceală a celui care trebuia să știe să trăiască și să rămână în vârful pământului pentru a învinge. Repede am demonstrat educatorilor, asistenților, gardienilor și directorilor că mă vor ajuta să câștig bătălia dificilă, nu am simțit sprijin doar am privit circumstanța de moment și asistența a fost barbară, s-a întâmplat ceea ce nu s-ar fi putut întâmpla, am devenit demonul din mine, dar nu căutam neazuri voiam doar să trăiesc și să supraviețuiesc, era momentul circumstanței.

Isabel era numele directoarei școlii în care am păstrat un respect sănătos și plăcut, ea m-a însoțit mereu, m-a ajutat mereu, dar mai târziu a ajuns să devină o furie în mine, dar am respectat-o mereu. Și toate acestea se datorau presiunii puternice care era exercitată de sistemul administrativ al cărui director se numea João G. Omul care venise de peste hotare, a scăpat când au încercat să-l omoare, povestea lui este bine cunoscută, el a fost responsabil de administrația din Linho timp de câțiva ani, până după transferul meu, îl cunoșteam bine și chiar era un om cu care puteai să vorbești, era un comunicator, era interesat de subiect, El m-a interpretat greșit, poate din cauza adjuncțiilor, eram bine văzut în ciclul profesional, la nivel de tovărășie toată lumea mă respecta și acel director își dorea vârful carierei, adică eu sunt aici să domin, sunt aici să câștig cu orice preț, să fiu bine văzut, acesta era obiectivul lui, printre altele putea să spună și mai multe. Una dintre cauzele pe care le-a apărut cel mai mult a fost traficul de droguri, îi plăcea să îi ajute pe toxicomani, dar cerea o monedă în schimb, se juca cu legea, avea puterea de a influența aplicarea ieșirilor precare și condiționate și a ieșirilor în regim deschis, nu era un om rău, doar cei care se iau după ai lor nu degenerază, iar eu am optat pentru calea cea mai dificilă, cea pe care nimănui nu îi place să o urmeze, dar am ales să o urmez, să urmez calea care mi-a fost predestinată, când vorbim despre destin uneori ne iese bine, nu vom fi foarte departe de realitate, am avut multe vise când eram copil și au fost vise care s-au transformat în coșmar, o trecere prin deșert pe care o prevăzusem deja, îmi văzusem deja viitorul, dar totul mi-a fost înfățișat în vis, eram însoțit de vrăjitoare care se numeau așa, îmi treceau

vise pentru că trebuiau să treacă, puterea femeii era mare, mă ajuta, dar curiozitatea stârnită în urma arestării mele, aveam o mare dispută cu fratele meu și voiam să fiu mai bun decât el, o dispută sănătoasă, el voia să fie și este egal cu mine. Pe vremea aceea, mergeam la vânătoare împotriva șerpilor de apă pentru a ținti, jucam snooker, uneori ne confruntam cu adversari dificili, dar mereu câștigam, știam că este bun, astăzi este locotenent în armată. Tatăl meu a reușit să mă sprijine cât mai direct, mi le-a predat, l-a ajutat la pregătire, totul pentru că a existat o separare. Ne aflăm în mijlocul intrării mele în Linhó, a fost curajos, chiar la intrare gardienii au vrut să mă cunoască în profunzime, a fost o intrare normală, dacă vorbim despre atmosfera de acolo, era un mediu de căutare, atât gardienii cât și deținuții voiau să câștige, era un director bun acolo, Manuel, dar era corupt, dar nu făcea rău nimănui, doar câștiga și își făcea treaba și mai și ajuta, timp de trei ani am fost sub conducerea acelui director, din 1996 până în 1999, a fost înlăturat din funcția de director, dar a devenit președinte al consiliului parohial, dar nu a putut niciodată să scape de ceea ce l-a determinat să plece din linhó, era un om bun, dorea bunăstarea tuturor și în același timp nu făcea rău nimănui era nevoie de lucrări, în aripa b considerată aripa criminală, era poreclită aripa criminală, pentru orice, pentru infrastructura de sus și când primea o vizită în salon cădea apă, era rezultatul lipsei de dimensiune a infrastructurii, trebuia să ținem umbrelele deschise, pentru că trăiam într-un mediu corupt până la punctul în care directorul a acceptat o propunere bazată pe banii pe care îi putea exploata de la direcția generală a serviciilor penitenciare, a scăpat ușor, propunerea era bazată pe

reparând terenul de antrenament, adică terenul de fotbal, era noroios, mizerie foarte grea, asta era porecla lui, putea să-i spună și neglijent, dar era bun, știa și să meargă, știa să manipuleze sistemul, dacă era corupție la locul ei trebuia să profităm de moment, Eram la jumătatea unei pedepse de 16 ani, făcusem opt ani de închisoare pentru încredere în secretomanie, dar asta nu avea să se termine în cel mai bun mod, pentru că au fost și cei care au fost prejudiciați, pentru că așa trebuia să fie, face parte din sistem, sistemul este creat așa, trebuie să existe o justificare, și cu asta a mai trecut un an, Era al treilea an în care mă aflam în Linhó și a venit adevărata dilemă a corupției, vânzarea de droguri autorizată de șeful direcției, ei gestionau totul cu ajutorul unui deținut în care aveau încredere, un traficant de droguri puternic care trăise bine din vânzarea de droguri, îl chema Luis Torres, avea chiar și un copil în închisoare, A existat o propunere din partea firmei Skip, când făceau și umpleau sacii plăteau XIS, am fost invitat să lucrez acolo, nu am acceptat faptul că oamenii care urmau să exercite această funcție autorizau plata în droguri și păstrau banii care erau apoi transferați prin calculator, atunci s-a creat adevărata problemă a lui Manuel T. Director până atunci; nu se putea face mare lucru, a fost o anchetă judiciară, au fost transferuri deliberate, cu alte cuvinte, hai să ne curățăm imaginea, dar nu au reușit să curețe totul, au mers în instanță, ancheta judiciară a avut inculpați, și o gamă largă de mărturii, dar eu nu am depus mărturie, nici măcar nu am fost chemat să o fac, nici nu aveam de gând să spun mare lucru, aveam de gând să îmi protejez binele, am considerat că merită mai mult să mă ocup de această cauză, puteam să câștig ceva din ea dacă tăceam, imediat ce am știut că voi

să plătească un preț greu.

Vrăbiuța de pază a fost lăsată în afara serviciului penitenciar, șeful Amorim a trebuit să se pensioneze anticipat, Manuel T. A ajuns totuși la președinția unei parohii.

A avut loc o schimbare de management, João G. El a fost următorul nume care a urmat în administrarea p.e. Avea o ambiție, prea mare chiar și pentru context, când au început lucrările la aripa B pentru remodelarea condițiilor, jumătate din aripă era închisă pentru lucrări, m-am trezit în celulă cu Carlos era fiul mamei unui profesor universitar, era secretarul directorului școlii, dar era dependent de droguri, din când în când, fura geanta profesoarei ca să aibă bani de consum, era un dependent cronic, am simțit compasiune pentru el, pentru că îl vedeam că pierdea mereu, nu putea evolua, era resemnat cu consumul, dar era inteligent, era o persoană isteată, dar în traficul de droguri negrii erau șefii, avea probleme cu ei, chiar a cerut protecție cât timp am stat în celulă cu el, dar e amuzant că nimeni nu mi-a vorbit niciodată sau mi-a cerut bani, datorii pe care trebuia să le plătească, chiar l-am apărat, dar el a fost trădat și mi-a lăsat o datorie de heroină la cel care îl bătuse deja pentru datorii, eu am acceptat și îi eram dator, nu mi-a fost frică pentru că heroina m-a transformat într-o ființă sălbatică, o dominație totală, de atunci a trebuit să duc o viață grea, era culmea furiei mele să văd pe cineva suferind pentru că toți îmi dădeau motive, am avut mai multe lupte corp la corp, nu mă puteau învinge, am câștigat cauza, toți aveau nevoie de sprijinul meu după aceea pentru a funcționa și a vinde și a fi bine cu ei înșiși, eu aveam heroina gratis, mă mulțumeam pentru că avea valori spectaculoase, era tovarăș, era prietenă

și am apărat cauza, dar am avut o supărare foarte mare că nimeni nu m-a contrazis, chiar dacă eram sub influența heroinei. Toți învățaseră să mă respecte, erau băieți din viața infracțională, se cunoșteau cu toții în mediul în care eram introduși, erau respectați, ei înșiși mă urau, îmi ofereau heroină ca să mă duc să studiez, era singura modalitate pe care ei credeau că trebuie să am o ocupație sănătoasă și să învăț, era continuarea ciclului de consum, mă simțeam bine, mă obișnuisem cu ea și îmi îndepărta dorința de a mânca și de a face sex, era modalitatea ideală de a-mi petrece timpul în claustru, fără să mă îngrijorez de problema de a face sex și de a mânca.

Am fost transferat la Vale de Judeos în 1998 și m-am dus să urmez un curs de tâmplărie.

Am intrat direct în detenție, era așa-zisul regim 111, regimul dur, în care așteptăm o anchetă care poate duce la sancțiuni disciplinare sau consecințe, am plătit, am plătit prețul de a revendica un drept pe care îl aveam și anume acela de a avea un televizor, un radio, dar mi-au luat toate astea, și toată lumea mă știa după numele pe care îl dădeam televizorului, Susana mi-l dăduse mama, era spectaculos pentru că aveam mereu televizorul în celulă. Uneori îl inventam, îl luam, îl amanetam, îl închiriam ca să-l pot consuma în zilele în care mă simțeam mai slab, dar aveam o dragoste infinită pentru el, aș fi fost dispus să-l omor dacă cineva mi-l strica, am făcut asta de câteva ori când nu mă simțeam bine.

Am intrat în 111 și am fost audiat de șeful închisorii, șeful închisorii, șeful Amorim, un descendent din Mozambic, dar portughez, un om înalt, dar slab, nu era un tip rău, voia doar să aibă teritoriul dominat, voia liniște, era

așa că mi-a spus să nu mai vorbesc așa, altfel ne supărăm, am spus că da, mă pot supăra, eram dispus să o fac, atunci am plecat în interiorul biroului șefului, adică biroul lui, lucram acolo de mulți ani, paznicul baptista, bea mult, dar cinstit, nu voia să facă rău nimănui, era ca și șeful, voia să fie bine, am fost surprins de acest paznic, a încercat să mă agreseze, nu a putut, mai erau niște paznici care erau acolo, în pbx și au văzut confuzia, m-au înconjurat și au încercat să mă agreseze din nou, nu au putut, a mai durat câteva minute, dar insistența lor a fost rezistența mea, atunci a apărut un gardian de vreo 50 de ani, gardianul de fier, mi-a vorbit, mi-a spus să mă opresc și că nimeni nu mă va agresa, dar eu deja îi agresasem pe gardianul batista și pe șeful închisorii, șeful amorim, nu le-am făcut mare brânză, știam că voi pierde, apoi mi-a spus, te duci încătușat la pavilionul de securitate, am fost încătușat de prezența șefului, el este cel care a ordonat acest lucru, gardianul de fier a ordonat acest lucru și m-am dus la pavilionul de securitate, șeful mi-a ordonat să-mi scot cătușele și mi-a spus să intru în celulă, pentru că voi sta în securitate până la încheierea anchetei.

Sincer, am căpătat respect pentru omul ăsta, era un om era un șef, dădea exemplul, așa cum instituțiile care reprezintă forțele de represiune, trebuie să fie bine comandate la cele ale tuturor, pentru ca toți să se simtă bine. Pentru mine a fost cel mai uman șef pe care l-am întâlnit vreodată, am întâlnit pedeapsa așa cum ar fi fost logic, ar fi trebuit să plătesc pentru fapta în sine, dar am câștigat și respectul lor, nu s-au mai amestecat în viața directă, aceea de a trebui să supraviețuiești, chiar și în interiorul pușcăriei se trăiește, eu am numit-o locul inospitalier, identic fiind prin însăși sintagma, la un loc unde nu există nimic, suntem vii doar pentru a trăi, dar trebuie să

credeți-mă, auzisem deja de omucidere, erau mai multe mareações, acesta este un cuvânt de argou care se folosește în viața penală, adică înseamnă crimă, așa că deja cunoscusem câteva situații care puteau merge prost în mediul carceral, L-am întâlnit când executam o pedeapsă în pavilionul de securitate, am văzut un tânăr care avea deja câțiva ani de la linhó, și am intrat în contact cu el mi-a dat o țigară, dar l-am lăsat în pace.

c o m i s i a r e a s e l e c t i v i t ă ț i i l o r d e s e l e c t i v i t
ă ț i l o r d e s a m p l i c a r e a s a m p l i c i i l o r

a fost un moment de circumstanță, a fost un moment, păi eu îl văzusem acolo, era acolo, în aripa b, aripa considerată criminală, era în aripa a, o aripă calmă, găzduia deținuți care munceau și care voiau să fie liniștiți în închisoare, dar erau și consumatori, erau traficanți de droguri și a fost unul care este și astăzi în închisoare, îl cheamă Delfim, o să vă explic povestea lui imediat, a venit la mine, l-am văzut repede prima dată când l-am întâlnit, era isteț, un copil bun, dar avusese și o copilărie sălbatică, din cauza drumului pe care l-au luat părinții lui, s-a întors în Capul Verde, căuta o viață mai bună, pentru legăturile istorice care există în cunoaștere și văzute ca atare aveau duritatea de a fi trăit, nu au dus o viață foarte ușoară, au fost nevoiți să locuiască în cartierul maghiarilor, un cartier cu oameni în mare parte din Capul Verde, construcția caselor nu era foarte bună dar ofereau condițiile minime de a nu dormi pe stradă, de a avea un acoperiș deasupra capului, oricât de mizerabili ar fi fost, erau educați, casele erau păstrate curate și aveau curățenia cuiva care a avut o educație adevărată, dar iată, exista o inegalitate socială, trebuiau să muncească din greu și acești oameni sunt

oameni de treabă, le plăcea să-și răsfete copiii, dar nu aveau timp pentru ei, trebuiau să muncească pentru a avea o viață cinstită, o viață de bunăstare, e a lor și uneori înstrăinarea poate provoca un șoc, copiii încep să crească, petrec mult timp departe de părinți, cererea legitimă de când vrei să fii mare, să ai independență, să ai autosuficiență, să cauți ce e bun, dar el a căzut în droguri, a fost un contact la fel ca cel pe care l-am avut și eu când am făcut pușcărie, Dar apoi am lăsat-o baltă, pentru că am pierdut contactul vizual și pentru că nu aveam timp să am un contact mai direct, nu mi-l aminteam, dar a venit la mine, eram în aripa B și făceam mult sport și el trece pe lângă mine și mi-a spus dacă vrea să jucăm cărți, jocul tipic capverdian de bisca, și acolo m-am împrietenit cu el, dar a durat mult mai mult, durează până în prezent, dar pe atunci el deja consuma heroină, și atunci mi-am amintit că îl văzusem la intendente, acolo se făceau afaceri obscure, piața neagră unde totul este în regulă, atâta timp cât nimeni nu face rău nimănui, a fost un moment sălbatic în care mi-am dat seama la prima vedere că băiatul era isteț, avea suflet, înfățișarea lui prezenta un mare rasta, sălbatic, dar bine tratat, asta a fost imaginea din primul moment în care l-am văzut, și mi-am dat seama că era un băiat care în ochii societății, era văzut ca atare, proscrisul, omul care trăiește la marginea societății, dar tuturor ne place să fim asigurați de bunăstarea noastră, de egalitatea umană, unde merită spus că toți trăim cu tot ceea ce am creat, dar știm și că binele merge mână în mână cu răul, acțiunile care pot veni din asta aduc cel mai dificil drum de trăit, fusese transferat din aripa a în aripa b, a rămas în celulă

În aceeași dimineață după noaptea transferului tiquinho s-a întors în aripa a, el se înțelese cu regia, să colaboreze punându-l pe celălalt la capătul taurului, este o altă expresie folosită tot în argou care înseamnă să-l lași pe celălalt să atârne, În acea noapte am vorbit prin fereastră și am reușit să luăm legătura unul cu celălalt în acest fel, eram foarte apropiați, și am auzit mult zgomot în celulă, mi-a atras atenția, în închisoare trebuie să avem percepția pericolului, asta ne face să trăim și ne ajută să învingem, ne aduce sufletul de a vrea să fim, sufletul pe care ne place tuturor să îl întruchipăm, un suflet puternic, plin de curaj, dexteritate și viclenie.

În noaptea aceea, înainte de a doua zi dimineața, am vorbit prin fereastră, cum am auzit zgomot am întrebat:

- Cine e acolo?

Am auzit niște zgomote, mi-a spus:

- Eu sunt Hugo, sunt aici plus Tiquinho.

A fost modul lor de a-l sancționa, pentru faptul, că au comis în aceeași zi în care au fost transferați în aripa b, a fost o rutină a fost atunci când mi-a spus că atunci când se deschid ușile în acest caz celulele vin cu mine în aripa a, dar mi-a spus să tac, dar m-am gândit, era vorba de hugo, el era vedeta, era omul momentului, era dependent de heroină, cerea ca traficanții să-i furnizeze droguri fără bani,

Era o obligație, el o cerea, un băiat rebel într-un mod uriaș, atunci s-a produs agresiunea, am lăsat ușile deschise și nu am ieșit, dar știam că o va face, știam că a avut ceva fierbințeală în aripa a, un cuvânt de argou pentru fierbințeală de asemenea, care poate fi înțeles ca în argoul penal un eveniment de rutină a celor care merg în ploaie se udă.

Apoi am ieșit din celulă, mi-am făcut rutina mea normală de a lua micul dejun, apoi de a merge la tren, de a merge la școală, de a merge la cursuri, în acea dimineață de mic dejun, mi s-a părut ciudat să nu-i văd, pentru că asta era rutina mea era să caut și eu, eram dependent, dar nu eram încă dependent cu adevărat, dar făcusem deja câteva jafuri și extorcasem deja niște bani, în timpul dimineții au venit să-mi spună, băieții care erau și ei consumatori se numeau piranha, căutau viața într-un mod mai cinstit, dar mereu înșelători pentru că dependența îi ducea și pe ei la asta, hugo s-a dus la pavilionul de securitate cu tiquinho, dar a mai apărut unul zé bola, locuia în chelas și nu am avut niciodată o relație bună cu el pentru că i-am dat niște pantaloni de trening lui emílio bairro alto și a vrut să-l jefuiască pe emílio. știa că pantalonii erau ai mei și mă provocase deja de câteva ori, dar nu mi-a păsat niciodată, nu i-am dat niciodată atenție, au avut o ceartă urâtă. emílio bairro alto a crescut chiar acolo, în bairro alto, și a fost obraznic, aveam aceeași educație și a vrut să apere ceea ce era al meu, a vrut să apere onoarea de a fi bairrista și de a avea o legătură din copilărie: Zé bola era robust și cântărea în jur de 90 kg., Emílio era un băiat uscat, tipic african, deoarece era mai slab, și-a apărat onoarea și a înfruntat situația.

discuție, nu a fost ușor, dar știa că are minte să trăiască și că trebuie să supraviețuiască problemei. După ce Zé bola și-a dat jos pantalonii de trening și îi ținea în mână, s-au certat; Știam că Emilio va învinge, dar nu m-am gândit niciodată că se va ajunge la așa ceva, a vrut să-l trimită de la etajul trei, l-a apucat de picioare, Emilio a făcut ceea ce învățase, în ultimă instanță, eu sunt cel care trebuie să mă salvez, l-a apucat de gât și l-a obligat să îl rupă, adică în momentul în care l-a apucat de gât nu i-a mai dat drumul, în fața lui sau la intrarea în celule era o balustradă, Nu oferea prea multă siguranță, în acest caz a devenit imprevizibilul, din prima clipă am crezut că vor cădea, am prevăzut anticiparea acțiunii, dar apoi m-am gândit și am mai avut câteva secunde după ce am văzut și am prevăzut și am crezut că nu se va întâmpla, dar s-a întâmplat, Emilio l-a apucat de gât și nu i-a mai dat drumul, iar cu forța pe care a făcut-o Zébal a conjugat două forțe monumentale, Au căzut de la etajul 3, chiar am crezut că pagubele vor fi mai mari, chiar am crezut că unul dintre ei ar putea să moară în acea situație, dar din fericire au fost salvați, forța rațiunii învinge întotdeauna, cred că asta e viața, am fugit de subiect, pentru a putea explica tot parcursul care a fost făcut, în acest context în care ne întâlnim mereu cu oamenii, ținem legătura pentru că ei sunt cei care ne ajută să vorbim și să discutăm despre situații, totul este plăcut dacă este văzut și făcut în acest fel, putem avea și o viață legată de dependența de droguri, dar ne simțim bine pentru că suntem dependenți de droguri, dar suntem oameni care discutăm despre o mare varietate de teme, de la cele mai banale, de la cele mai simple cum ar fi fotbalul până la cele mai științifice, citim foarte mult ca să putem apoi

discuta, a fost întotdeauna punctul nostru forte a fost de a citi, bine bine ca am plecat mai departe înapoi aici doar a vrut să demonstreze de ce spun că nu am avut niciodată bun "sentiment" cu zé bola, zé bola rupt brațul, la Emilio nimic nu sa întâmplat cu el, a fost nevătămat, dar a fost în acea zi dormit în spital, pentru prevenirea. M-am bucurat să văd că au scăpat, i-am iertat acțiunea, dar știu că mi-a purtat mereu pică, dar am înțeles situația și l-am lăsat să plece.

În acea zi, dimineața, poate pe la ora 11, Zé bola se dusese și el la pavilionul de securitate, știam că Hugo era cu el, îl văzusem de câteva ori, erau în pavilionul de securitate și luau cea mai severă pedeapsă din închisoare, se numește șchiopătatul, e vorba de izolare, nu trebuie să ai nimic în celulă în afară de lucrurile de bază, ai un prosop, ai niște cearceafuri, ai o carte de citit, nu poți avea brichete în celulă și ești închis 23 de ore pe zi, întotdeauna e greu de depășit, dar ajungem să ne obișnuim cu aceste sancțiuni, pentru că am mai trecut prin asta, de a fi în detenție, de a fi în detenție și de a trăi în situația asta, dar nu ne plăcea să trăim așa, știam că cine umblă în ploaie se udă.

Tot răul a fost acesta și pentru cei care au executat pedeapsa și lucrurile s-ar fi oprit aici, dar nu, hugo în jaf l-a înjunghiat pe delfim de două ori în stomac, l-au tratat rău pe om, să-l jefuiască de lucruri mărunte, câteva grame de heroină și vreo 30 de contos, ar fi vorba de vreo 10 grame, un om care avea să plătească prețul pentru porecla lui delfim, patinhas, patinhas pentru că a fost arestat pentru că a jefuit un tren, au făcut un om mort, a fost

A fost un jaf de top, pentru că era vorba de mulți bani, era o sumă exorbitantă, la vremea respectivă trenurile transportau banii din bănci între Sintra și Lisabona. Jaful s-a petrecut chiar acolo, la ieșirea din trenul Sintra-Lisabona și a fost un mort, dar nu au reușit niciodată să dovedească faptul că el a fost cel care a comis crima, nu au reușit niciodată să dovedească faptul că el a fost adevăratul creier al crimei, dar a fost condamnat și de-a lungul vieții sale în închisoare a fost supus mai multor raiduri care au venit și au luat drogurile de la el, el nu dădea droguri nimănui, adică le vindea, el își ținea drogurile, avea seifuri în celulă, doar cu un bici puteau ajunge acolo, dar asta e deocamdată.

Avea porecla de Rățușca, i s-a dat această poreclă pentru că nu avea încredere în nimeni, nu dădea nimănui, știa că o mână o poate spăla pe cealaltă, adică putea să dea, putea să ajute atunci când oamenii îi cereau ajutorul, iar Hugo era un băiat rebel, era lipicios. A urmat o secvență după aceste evenimente, delfim a fost transferat la coimbra, tiquinho vale de evrei, între timp și eu; era anul 1998, mai precis 27 iunie, eu deja mă despărțisem de hugo, el era într-o altă celulă, au existat factori care au dus la acest lucru, ceilalți camarazi care îl căutau erau piranha, pentru că în fiecare zi furau cam 30-40 de grame pentru a fuma și consuma, atrăgeau mulțimea prin faptul că erau mereu orientați, se numește urmarea dependenței de droguri și atunci a fost momentul în care a ieșit din șchioapă, am hotărât că vom sta în aceeași celulă, dar acei piranha vorbeau mereu de rău despre mine, pentru că pentru ei eram încă o piatră în cale, le răpea spațiul de manevră pentru că știau că eu eram

O adevărată curvă, îmi atrăgeam prieteni pentru că știam să mă înțeleg cu ei.

Am știut să mă dau pe mine la convivialitatea contextului situației și a fost că acești astfel de oameni care coexistau cu mine în împrejurarea de moment, mă vorbeau de rău, mă vorbeau de rău, totul în intenția de a reuși să profite de ceea ce a aranjat puștiul, voiau atenții pentru ei și voiau să aibă atenții pentru ei ca să fie ei să fie bine, adică să li se ia mereu mahmureala, eu nu m-am deranjat cu asta, știam că viața era așa că toată lumea vrea să fie bine și să fie recunoscătoare pentru profitul lor în folosul propriu, dar ei au fost întotdeauna cei de care am avut mereu nevoie, au avut și ei nevoie de mine, am devenit o forță unită, adică dacă voiau un jaf aveau ajutorul nostru, dar pentru asta trebuiau să plătească și ei și a fost momentul în care am fost transferat să fac un curs la Vale de Judeus, aveam deja două sau trei luni de curs când Hugo Rasta a fost transferat la Vale de Judeus, când a sosit Hugo Rasta, l-am primit ca pe un frate, datorită prieteniei pe care o aveam deja cu el, sunt patru aripi în Vale de Judeus - aripile a, b, c și d. Eu eram în aripa d, eram în aripa cu Delfim, care fusese deja transferat de la Coimbra la Vale de Judeus și acolo i-am spus lui Hugo dacă vrea să stea în celula mea, el a vrut, dar era o altă întrebare de care se temea, pentru că încercase deja să-lucidă pe Delfim în Linhó, a vrut să-l trimită jos de la etajul trei, iar vărul său Bento l-a împiedicat să facă asta, dar el nu a vrut să stea cu mine în celulă, nu pentru că nu voia, ci se temea de răzbunarea lui Delfim, el făcuse deja mai multe lucruri în închisoare, avea respect, era un om care se răzbuna ușor, era cunoscut ca atare, dar i-am spus să lase baltă, omul nu se va răzbuna pe

ti, nimeni nu se va răzbuna, eu am avut o relație bună cu delfim i-am spus de mai multe ori că nu mi-a plăcut ce i-au făcut și el mi-a spus că deja a uitat.

Făceam cursul, iar aceste transferuri proveneau de la o bătaie care a avut loc în linhó, hugo rasta și cadete au fost acuzați într-un caz de crimă care a avut loc în linhó. Eram destul de tineri venind de la linhó așa putea să menționez toate numele lor, dar nu voi menționa doar pe unii dintre ei, tiquinho, jonhson, adevăratul jucător de fotbal, a reprezentat toate echipele din lanțurile în care a fost sau fusese, toni gaivota, fusese transferat pentru că și el jefuise traficanți de droguri în linhó, a mai fost și zé tó, am trăit mult cu el, nu era încă în închisoare, am trăit cu el sub același acoperiș, cu niște prieteni, eu aveam pe ai mei și el pe ai lui.

Dar curiozitatea acestei povești a fost inversă pentru mine, mă întâlneam cu o fată care era consumatoare de cai și ea era și prostituată, de fapt amândouă erau prostituate, nu-mi plăcea să trăiesc dependent de o femeie, dar îmi plăcea de ea până la punctul de a trăi cu ea. La vremea aceea eu consumam doar cocaină, nu acceptam foarte bine ca ea să consume heroină și cocaină, dar am continuat relația, îmi plăcea de ea, iar Zé Tó și Ana erau și ele dependente de droguri și ceea ce este curios în această poveste este că eu i-am spus mereu lui Zé Tó să lase calul, am spus mereu că nu voi consuma heroină, Mai târziu am devenit dependent în interiorul închisorii și în perioada în care am fost în Vale de Jude, erau rasta, tiquinho, erau vremuri bune, erau multe materiale pe piață, cu alte cuvinte, erau multe droguri și Vale de Jude este o închisoare respectată, unde trec mulți bărbați care au fost condamnați la pedepse maxime și întotdeauna

Avea reputația de a fi o închisoare periculoasă, se întâmplau mereu crime acolo, deci era o închisoare cu o reputație grea.

Cum era mult material pe piață toată lumea voia să vândă pentru a se aproviziona cu mai mult material, atunci începe disputa dintre delfim și pinóquio, cel adevărat era în închisoare pentru trafic internațional de droguri, el era liderul și cum omul avea deja un dosar în închisori din nordul până în sudul Portugaliei, și atunci a început din nou ceea ce nu voia să vadă sau să știe. Pinocchio i-a plătit lui hugo o mare cantitate de droguri pentru a-l bate pe delfim, acesta s-a pus pe treabă și l-a agresat violent pe bărbat în vestiar, totul din cauza geloziei; delfim vindea pachete mai mari și ale lor erau mai slabe, de aceea pinocchio a plătit pentru a-l bate pe delfim.

A fost un eveniment care nu a fost foarte plăcut, dar a venit și momentul, pentru că aveam deja un cazier intern și ispășisem deja mai multe pedepse, am început să am probleme, am început să fiu urmărit de un individ pe nume Marcão, care era în închisoare pentru că își omorâse fratele, și cum aveam nevoie să fumez în fiecare zi am început să fac colecte și la una dintre aceste colecte a apărut Marcio, nu voia să mă lase să iau banii, credea că are dreptul pentru că era acolo de mai mulți ani decât mine, mi-a întins o capcană, cu alte cuvinte voia să evite ca eu să nu iau banii din colecte, pentru că și el avea bani de primit. Am avut un schimb de replici în care el a dat dovadă de putere fizică, dar nu s-a întâmplat nimic, am plecat cu banii, dar acela a fost începutul câștigării unui dușman, am jucat chiar și un meci de fotbal în care era în joc un volum de tutun pentru echipa care câștiga,

el a jucat în echipa adversă, eu m-am trezit jucând cu grupul care venise de la linhó, al meu era format din toni gaivota, jorge, zé tó și luís și eram sportivi și știam să jucăm, ne doream să câștigăm chiar dacă pentru asta trebuia să subestimăm adversarul și asta s-a întâmplat, am pierdut, am pierdut meciul pentru că eu eram capul de afiș al pariului, îmi amanetasem televizorul în lăcomia de a câștiga un volum, îl amanetasem pe Ramon, țiganul, el avea deja un palmares lung, era un om bătut la mijloc, cum nu voiam să pierd am spus că nu plătesc, s-au supărat pe mine și au cerut volumul de tutun, dar au tăcut, atunci tipul ăsta, Marcão, a continuat să spună că vrea volumul și am acceptat pentru că nu aveam dreptate, fusese combinația jocului, el era un atlet, se lupta mereu pentru rațiune și evita problemele când trebuia să le evite. Am continuat să merg, dar băiatul ăla a continuat să mă provoace; Într-o zi eram pe cale să merg la cursul de tâmplărie, de aceea mă dusesem acolo, la Valea Evreilor, în acea zi s-a întâmplat inevitabilul, gardianul s-a dus să-mi deschidă celula, rareori stăteam în celulă, dar în acea zi eram frustrat, nu fumasem destule droguri, eram pe cale să ies pe balustradă ca să cobor la curs și când am trecut pe acolo a apărut marele mareșal, s-a lovit de mine pentru că așa cum eram frustrat și cum mai fusese și înainte nu am ezitat, am dat un pumn și el a reacționat, dar nu a avut nicio șansă, îl studiasem deja, era un luptător, dar a fost disperat să provoace ce s-a întâmplat, a fost senzațional, adică nu am ispășit nicio pedeapsă pentru că șeful de escadrilă era acolo în acea zi, Edward, așa îl chema, un om de vreo doi metri înălțime, puternic fizic, era un om cinstit, era un om drept și a lăsat-o așa.

Mi-am continuat cursul mereu atentă la orice atac din partea lui, deoarece am devenit conștientă că a avut timp să mă provoace și ca atare mi-am luat măsuri de precauție, ceea ce avem cu toții instinct, bunul simț a numit femeile al șaselea simț, dar și bărbații îl au. Al șaselea simț este neprevăzutul, este să știi să te joci și să știi să fii și să respecti, nu s-a mai întâmplat nimic după aceea, am încercat în continuare să provoc, dar nu a reușit pentru că miezul meu era puternic, era asigurat de hugo rasta, unul dintre cei mai respectați bărbați în perioada în care am trăit în claustru, doar că nu l-am considerat primul pentru că primul, eu; tot ce a învățat el, curajul de care a dat dovadă, eu deja avusesem curajul și trecusem deja, am absorbit, am absorbit curajul de a ști că acolo era un războinic, un om loial, un poet, un om căruia îi plăcea poezia, dar chiar și în asta eram mai bun decât el. Îmi plăcea să-l ascult, am compus mai multe versuri, unul dintre ele dedicat lui, eram cel mai bun, eram figura carismatică a vremurilor pe care le alergam, eram isteț, eram puternic, eram dezinhibat, reușeam să ajung chiar și în mijlocul, unde trăiam cu restul populației din închisoare, am prins mulți, dar toți erau oameni pașnici, oameni care munceau, dar nu și eu. Când am încetat să mai muncesc și am urmat cursul, am devenit ceea ce nu voiam să devin, leul întunericului, m-am întors la lino, atunci totul a progresat în favoarea mea, pentru că mă întorsesem în casa în care fusesem deja și dominasem, a fost confirmarea ființei mele, renașterea dominației pe care o avusesem deja în acea casă, pentru că păstrasem respectul, era greu de mestecat, atunci am decis să caut căi mai ușoare de supraviețuire din cele dificile pe care le găsisem deja.

Este o închisoare centrală din Lisabona, în ea au fost adăpostite tot felul de fițe, fii de cățea care există în viață,

unii au intrat în crimă din întâmplare, alții au intrat în crimă pentru

conștiință, exista întotdeauna factorul bun și bun, nu mă temeam decât de mine însumi, pentru că deja făcusem totul, de la a fi cel bun, prietenul, protectorul, conciliatorul, cel care înțelegea toate situațiile, care erau amare, care erau spuse de cei care își descărcău sentimentele asupra mea, pentru că simțeam o mare compasiune, îmi asumasem sentimentul de unitate și nu voiam să intru în deziluzie. Mi-am continuat drumul pentru a obține eliberarea condiționată, dar mai era ceva timp până să mă pot bucura de ea, am luat o decizie că nu voi face nimic care să îmi facă rău, ci voi lucra pentru a obține libertatea, totul s-a complicat pentru că m-am confruntat cu o comandă bine structurată de către direcție, dar puteam să câștig totul cu acea direcție. Atunci nu am acceptat că motivul care a fost luat de acea direcție era atât de rigid, că era un regim autoritar, pentru că nu aveam de gând să accept acel regim, voiam să ies mai repede din închisoare, dar a devenit și mai dificil, dar asta o să las pentru mai târziu cititorilor ca să înțeleagă un întreg parcurs pe care nu obosesc să îl repet, greu de mestecat, ei bine a fost în momentul tranziției lui manuel t.; directorul pe care îl găsisem, a fost înlocuit cu joão g. Omul care venise din Macao, un fost inspector al justiției, un om care trăise deja un atac al mafiei care se instalase în Macao, supranumită mafia de 24 de carate.

A suferit atentatul, a scăpat, dar garda de corp a fost ucisă, a urcat, a venit la administrația lino, om drept, i-a plăcut de mine când m-a văzut, mi-a trimis vorbă că are încredere în mine, dar nu l-am sunat

pentru că eram conștient de transformarea ființei, mă consideram regele scorpionilor, cel cu otravă în sânge, nu l-am chemat și, neinvocându-l, am pierdut.

A început cu o pedeapsă minimă în celula de cazare, era o pedeapsă, nu era dură, era considerată o pedeapsă normală în ritmul sociabil din interiorul închisorii, dar pentru mine a devenit un coșmar, nu am acceptat o astfel de pedeapsă. Directorul închisorii, João G. A venit în celula mea, să vorbească cu mine, să mă ajute, nu am acceptat un astfel de ajutor, eram suspicios față de credința pe care o avea, avea dreptate, cerea în schimb o colaborare directă a tot ceea ce dorea să afle, eu nu eram dispus la asta, pentru că nu a fost niciodată din partea mea să colaborez la acele servicii, dar era dovada lui că era un om bun. De la acea pedeapsă a venit ce a fost mai rău, luasem două psihotrope, la fereastra mea erau: vânătorul, chibanga și piranha, vânătorul a fost cel care mi-a dat cele două psihotrope, a trecut pe acolo un absolvent al serviciului, era omul care mă dusesse să ajung în celula de pedeapsă, sampaio îl chema. Cum efectul drogurilor psihotrope era încă în mine, m-a înfuriat să-l văd pe sampaio trecând prin fața celulei mele, am spart toată celula, am dat foc la saltea, am plecat, când gardienii s-au dus să mă asiste, am scăpat, m-am dus în curte, am luat un băț și două pietre și aveam scris pe brațul drept, răzbunare, dorință crudă. În acea zi, eram gata să ucid, gardienii sau oricine mi-a ieșit în cale, dar ei au fost deștepți ca întotdeauna, au venit să vorbească cu mine, nu aveau altă ieșire, pentru că știau că sunt furios și aveau o aripă întregă care să mă apere dacă așa proclamam, dar nu am rămas singur, pentru că nu știam cum să lupt fără să am dreptate, după câteva ore am acceptat răscumpărarea, adică este perioada în care se termină negocierile și ca să nu mă conformez prea mult, am

acceptat

că mi-au dat 20 de zile de celulă disciplinară, care este schioapă, pentru că atunci l-am cunoscut pe Alfredo M, psp, fostul goe, era un ticălos, a profitat de stat, pentru a-și începe funcția în mafie, era un om dur, pentru că fusese campion de box la categoria mijlocie grea, îl cunoșteam bine, și atunci, când am căzut în celula disciplinară, am avut un episod, pe care nu mi-l doream și care ar fi putut să-i ia viața, pentru că avea deja antecedente cu negrii care merseseră să îndeplinească sancțiuni disciplinare, Era un moment de curaj, știam deja ce se întâmplă despre ce se întâmplase și deja spusesem cu voce tare că nu voi avea parte de un asemenea număr de a fi bătut de el, pentru că conducerea era dubioasă, se făcuse o mafie a tuturor negrilor care căzuseră în pedeapsă și care comiseseră sau luaseră vreo pedeapsă ca urmare a nerespectării gardienilor sau serviciilor, angajaților sau conducerii, ar fi plătit prin alfredo m., el fusese fost polițist, fost polițist, îi cunoștea pe mulți dintre ei și eu îl cunoșteam deja ca atare, dar proclamând cu voce tare și vorbind direct cu pușcașul marin, mi-a dat bastonul, am căzut în pedeapsă, știam că alfredo m. va veni la mine, dar atunci m-am înșelat. Au încercat să mă omoare când mă duceam la vestiar să fac baie, nu au reușit, cu el mai erau încă doi polițiști în protecție care nu au putut face nimic împotriva mea. Atunci mi-am arătat rațiunea mea de a trăi, îmi fusese insuflată de o chestiune de a fi bairrista, pentru că aveam deja, locuiam în cartier.

Eu mi-am pierdut tatăl mai devreme, am devenit adult mai devreme, iar asta a avut repercusiuni asupra vieții pe care am dus-o mai târziu. Iată, experiența este transcendența viitorului, modul de viață al educației se răsfrânge asupra ei și atunci când este greu, suntem obligați să avem o educație mai severă, aduce la o vârstă fragedă un lucru pe care probabil nimeni nu și-l dorește.

În acest moment trecusem deja de faza de marcão, în acest moment am început să vreau mai mult motivul, trebuia să am o decizie la nivel de tovarăș și de direcție, dar știam că la mijloc dacă se intrase supravegherea care era compusă din gardieni și șefi, am obținut, am reușit să dobândesc și să mă amestec într-o altă ființă, dar care nu era mai mult decât o ființă egală cu mine, uneori este o chestiune de oportunități, am căutat, caut și voi căuta să am sufletul lusitanului, sunt un descendent al rasei lusitane din rasa sălbatică, ea a comandat deja lumea, este evident că ereditatea există. Uneori ne punem următoarea întrebare, de ce existăm, cine suntem, unde trăim, sunt întrebări care aduc îndoiala în viață, dar știm că trebuie să învingem, totul a fost programat să fie așa, am continuat, drumul meu în închisoare, mai târziu după lupta cu marcão a urmat apariția grupului care compunea serviciile de supraveghere numite gardieni, am prins băieți buni, am prins de toate, dar sincer și ei nu voiau decât să trăiască, nu au vrut niciodată să-mi facă rău și eu am vrut să ignor, iată, devreme nu am învățat că nu poți câștiga întotdeauna, eram într-un loc neospitalier, un loc unde viața nu valora nimic, nu aveam niciun interes să prețuiesc adevăratul sens al omului care nu este acela de a servi.

Am servit, am servit tot ce am avut de servit, am fost ascultător, am știut că în puterea politică, în puterea socială, în puterea represivă există întotdeauna un singur lucru, trebuie să știi să ierți. Puteam să fiu un erou aclamat de ei, m-am întors la Valea Evreilor până când am fost dat afară de la curs, m-am întors la Valea Evreilor, la Linhó am găsit același șef pentru că ei erau ceea ce nu voiam să găsesc, m-am revoltat împotriva a tot și a tuturor pentru tot ce am pățit, s-a făcut așa, am trăit cu tot ce am putut

trebuia să faci pentru a trebui să supraviețuiești la orice, pentru că dușmanii erau puternici, erau mașinile care consumau totul, se numeau piranha, adică trebuia să supraviețuiești la orice, mai era partea diplomatică, stabilirea de relații, adică avem un educator, avem un asistent, un psiholog, un medic și un avocat, ce valoare are pentru noi dacă chiar nu avem nimic de spus. Pur și simplu trăiesc clipa de circumstanță a momentului, sunt oameni simpli care se satisfac după bunul lor plac și am avut iubiri, iubiri platonice care se pun în calea ființei, în cazul de față un bărbat, avusesem deja toate plăcerile vieții, am iubit o femeie care mi-a rămas încă în spirit în suflet în trăirea mea, a fost o pasiune intensă, dintre cele mai durabile relații care pot exista, care se prelungesc. A iubi, a te distra, a iubi ființa este nevoia de a iubi ființa la plăcerea ei pentru a supraviețui. Povestea merge direct la ultima împrejurare a ființei, toată lumea mă cunoștea deja, voiau să mă pună la încercare, am înfruntat tot ce aveam de înfruntat, de la cele mai rele coșmaruri, pe care le învățăm înainte de a merge la culcare, sunt povești spuse de tată și de mamă, ca să putem trăi în armonie și bunăstare, pentru ca bunăstarea să prevaleze și să putem păstra darurile eredității începuturilor ființei, totul deși este absorbit de mărime, vastitatea este imensă dacă vorbim de unire, de egalitatea drepturilor ființei. Tuturor ne-a fost încredințată o misiune, ea persistă, va continua să crească, eu voi continua să o văd crescând, cu forță, precizie a momentelor de acțiune, pentru asta va trebui să fiu precis. Este cu iertare, mi-am continuat viața așa cum trebuia să o continui și am prins oameni cinstiți, sinceri, totul a fost minunat, am prins oameni capabili de orice, erau hotărâți să

totul, pentru că am avut simțul de a trăi ca și ei, dar au vrut să fie mai deștepți, i-am întrecut în toate, am știut să îmbin istețimea lor cu înțelepciunea mea, ei erau isteți, dar au vrut mereu să fie mai mult decât mine, dar eu am îmbinat istețimea lor, am știut să mă joc, m-am jucat și cu cunoștințele lor cu ale mele. Am continuat să trăiesc retras, închis, a fost o perioadă grea, oricât de multă frumusețe aș fi văzut, oricât de multă compasiune aș fi avut, știam că drumul era unul singur, să plec. Niciodată nu am vrut să fac rău nimănui, îmi doream doar să mă lase să trăiesc, apoi am pornit în lupta care era constantă, căci toți erau puternici, toate erau ființe, dar nu mă interesa asta, nici nu aveam ce face cu restul poveștii care urma. Am fost dură cu tovarășii mei, cu toți, nu am ales pe nimeni, am vrut doar să mențin ierarhia închisorii și am făcut-o, toți mă ascultau dacă voiam, dar îi lăsam și pe ei să trăiască, era calea mea, droguri pentru mine să fumez și ei să meargă bine, au fost unii care au plâns să mă opresc pentru că drumul era curajos, un drum greu de parcurs în interiorul închisorii, nu aveam încotro, era fără scăpare, învingeam sau muream. Totul a fost făcut pentru condamnarea pe care o purtam, am reușit în ciuda tuturor acestor lucruri, să găsesc calea cea mai grea, știam că pot ieși la mijlocul pedepsei, puteam să știu că pot ieși și la sfârșitul pedepsei, am inversat totul, adică nu mi-am făcut griji, pentru că eram bine, aveam pușcăria sub mine, erau toți tovarășii mei, atunci am devenit mai furios pentru sentimentul de a fi, știam că am aliați. Am urmat calea răului, am fost interpretat ca atare, mă credeam leul, dar eram dependent de heroină, un lucru greu de făcut, de consumat. Am intrat în luptă, lupta care nu are egal, am înfruntat: judecători și profesori și asistenți, șef de

gărzi, am beneficiat de câteva ori de ele, dar nu au fost multe, dar nu au fost suficiente pentru a spune că eram bine, pentru că urmărirea mi-a adus o problemă, cea mai mare problemă dintre toate fiind, sunt sau nu sunt, vreau sau nu vreau, adică tot ceea ce putem aspira, era continuarea a tot ceea ce, învățasem, mai bine zis, trăisem o situație după despărțirea de tata și mama mea. Tata era în armată, mama nu lucra pe atunci, apoi a venit să lucreze la curățenie la curry și cabral, încă lucrează acolo. Mie îmi plăcea de mama, nu am învățat să trăiesc cu tata, adică am trăit, dar am avut mereu dubii, pentru că nu avea un caracter bun, adică avea un caracter inconstant, era militar, îndeplinea funcții în statul portughez, eu voiam mai mult, adică mai mult decât ce a construit el. Oricum ereditatea a fost generată, explicând mai bine obișnuința când suntem mici, întotdeauna ținem cont de cine ne dă, va fi ceea ce au spus toți filosofii, apropierea de exemplul părinților, pentru că exemplul care ni se dă când ne naștem este acel exemplu de urmat de cine ne-a pus pe lume, în acest caz va fi un caz global, având tată și mamă, a fost lucrarea concluzia creșterii mele. Am devenit ceea ce sunt, o ființă umilă, pașnică, care știe să trăiască, sunt considerat un tip, cel care umblă și trebuie să se hrănească, am devenit adevărata fiară, nu am mai înfruntat niciodată închisoarea la fel, am devenit ucigașul perfect al tuturor situațiilor pentru că trebuia să trăiesc, iar ei știau că sunt dispus să ucid pentru a trăi, au ales ca întotdeauna adevăratul tip, cel care domină toate situațiile, mi-am jurat că nu le voi face rău dacă ei nu-mi fac rău. Am mers mai departe, înfuriat, mereu atent la orice mișcare, sau reacție, fie ea de

oricine ar fi fost, la nivelul global al tovarășilor, direcția la nivelul a tot ceea ce cuprinde întreaga ființă în lumea justiției, pentru toate acestea am plătit un preț greu de plătit, pentru toate acestea totul a fost pus în evenimentul meu, toată lumea mă cunoștea și eu îi cunoșteam pe toți, era perfecțiunea jocului, era uniunea, uniunea celor care trăiesc și sunt în contact zilnic cu populația, independent, de situație; ca tigrul ce eram nu știam să iert, de fapt se temeau de mine, erau respectuoși față de mine, nu era nimic de făcut, vorbim de o închisoare, vorbim de o mulțime de lucruri, cuprinde o valoare greu de câștigat, libertatea, dacă nu cumva nu trebuie să trecem prin situații mai dificile de dependențe de viață, obișnuințe care pot aduce exagerări atunci când vorbim de consum, suntem ființe consumiste, ca atare am devenit fiara invincibilă, mă numeam leul, am luptat cu fiare ca mine, cu o înțelepciune și mai dură, dar nu am știut să iert.

Știam că sunt mulți fii ai unei mame și că experiențele de viață au fost diferite, unii au fost fii de oameni buni și alții au fost fii de oameni răi, ca toate acestea vreau să confirm prezența a tot ceea ce societatea are de dat, ei lasă situațiile identice să umble fără să facă nimic, fiecare are nevoie să fie bine, trăim într-o societate în care toată lumea vrea binele, totuși este frumusețea de a-i vedea pe ceilalți, apropierea, dacă vii de bine, te primesc bine, dacă vii de rău, te primesc rău și iei totul cu tine, de tot răul meu fiind, dar știu și eu că trebuie să merg, nu pot fi atât de dură, sunt mai mult decât mame, trebuia să respect și eu, am implementat o regulă pentru ca toți să fie bine, știind că infracționalitatea persistă și nevoia este mare, m-am lăsat purtată de evenimente, am devenit

numit dependent de droguri, cel pe care toată lumea îl disprețuiește, dar eu aveam valoare și eram recunoscut, nimeni, nimeni nu m-ar fi disprețuit, indiferent, de slăbiciunea pe care o simțeam în acel moment. Cu toții mă aclamau și mă respectau, voiau mai mult de la mine, eu trebuia să fiu un exemplu, trebuia să fiu mai blândă, mai docilă și mai afectuoasă.

Am plătit prețul de a nu le arăta ceea ce voiau să vadă de la mine, am fost dură, am fost nepoliticoasă, am fost totul de dragul deciziei mele, puteam să câștig mai mult, puteam chiar să beneficiez mai mult în toate, mă plăceau, îmi spuneau chiar și visele lor, dar am devenit fiara și am vrut să fiu. Era din cauza situației în care trăiam, a închiderii, a izolării, aveam și femei, totul era subjugat de dragostea platonice, le iubeam, le iubesc.

Totul a fost o chestiune de a trăi momentul, am avut mari pasiuni platonice și amoroase și până la punctul de a avea contactul, dar am evitat întotdeauna să stric viața cuiva pentru ca eu să am parte de plăcerea frumoasă, nu găseam nevoia de așa ceva, eram deja blocat, nu aș fi stricat viața nimănui dacă nu mi-o strică pe a mea. Am continuat să iubesc, am continuat să iubesc așa cum numai eu știam să fiu, erau toți, aparțineau iubirii mele, pentru că mă iubeau, sincer, mă respectau, eu eram cea care nu trăiam bine, eram închisă, știam că trebuie să lupt pentru a cuceri tot ce pierdusem, libertatea, dar atunci nu știam cum să mă opresc, directori, asistenți, educatori aș fi înțeles, dar și eu trebuia să mă opresc, să mă opresc din toate, să fur, să consum droguri, să dezonzerez viața altora, dar am fost mereu bun, nu am maltratat niciodată, nu am bătut pe nimeni dacă nu aveam motive să o fac și chiar dacă aș fi avut mi-ar fi fost greu să o fac, de dragul umanității însăși, am luat mereu

ținând cont de valorile morale, de valorile fiecărei scene, pentru că și eu sunt ființă, dar ei știau că vor avea parte de cea mai mare bestie pe care au întâlnit-o vreodată, dar totul era programat de mine, pentru că așa am vrut eu, i-am lăsat în expectativă, în teama că vor pierde. Totul a fost o chestiune de oportunitate, a fost o oportunitate de a mă ridica, de a consuma și de a domina, am înțeles asta de timpuriu, chiar înainte de a intra în închisoare, au fost ore grele, zile care nu aveau să treacă, ani pe care trebuia să-i împlinesc, am dominat pentru că trebuia să controlez situația care urma să urmeze, am ajuns chiar să joc, dar gluma mă costa bani. Pentru că maimuțoiul care se juca, maimuțoiul care se juca era maimuțoiul din pășărica mamei, muream într-un joc, pentru că știam să domin. Eram în exercițiul zilei, am vrut să mă antrenez puțin și i-am propus să vină să se antreneze cu mine, era o figură slabă, era doar pentru distracție, l-am strâns de gât, și-a pierdut simțurile, dar în acel moment am simțit o apăsare în mine pe care nu am vrut să o fac, așa cum mi s-a arătat, m-am jucat, m-am uitat la el m-am ridicat și el a mers cu mine, i-am spus dacă e bine, nu a fost un răspuns în contradictoriu, dar când m-am uitat la el am avut senzația că într-adevăr s-a întâmplat ceva, pentru că și-a pierdut simțurile. A fost un exces de încredere, nu-mi cunoșteam forțele și acolo a început un iad pe care deja îl avusesem, m-am ridicat, m-am uitat la el și i-am spus:

- Ești bine? M-ai îngrijorat.

Întotdeauna i-am arătat compasiune pe moment, nu am vrut să-l rănesc, m-am uitat la el am vrut să potolesc tot răul, îl înțelesesem greșit de la antrenament, a fost exagerat din partea mea, a sfârșit prin a se sinucide, totul în speranța de a ajunge într-o zi în valea evreilor.

Am sperat că în valea evreilor voi trăi, a fost

o simplă diversiune pentru mine, adică a fost un antrenament la care nu eram pregătit, forța mea era la maxim, am dominat, pentru că știam să domin, dar cum viața are prețul ei, am plătit un preț mare pentru că am fost prea bărbat în pușcărie, am executat până la 5/6 din pedeapsă, adică orice deținut cu o pedeapsă mai mare de șase ani poate beneficia de 5/6, e o lege.

Dar avem mijlocul propoziției, aproximativ 2/3 și apoi 5/6. Am ieșit pe 5/6 și totul a fost un program în beneficiul biografiei mele în viața mea de reclusiune, închisă, am avut de-a face cu oameni buni, oameni cu care am negociat, care făceau parte din conducere, oameni pe care puteam chiar să-i iubesc dacă voiam, apoi din tutun și am simțit o ură imensă față de acei oameni. Erau oameni care nu însemnau nimic pentru mine, ci doar pentru conducere datorită funcțiilor pe care le îndeplineau. A fost o subșefă pe care o stimam foarte mult, a fost prima femeie care a acceptat o provocare din partea mea, i-am fost loială, dar după aceea am crezut că am greșit, ea a fost cea care mi-a refuzat prima eliberare temporară în 10 ani de închisoare. Nu m-a apreciat și mi-a cerut testul antidrog, dar am fost prea isteț ca să îmi dau seama că se va opri aici, am obținut eliberarea temporară după o cerere pe care i-am făcut-o judecătorului. Mi-a acordat patru zile de eliberare temporară, cu condiția să fiu audiat de Poliție, iar ei au dispus acest lucru, i-a acordat patru zile de eliberare temporară, prelungită cu condiția să facă testul pentru droguri, adică manevra, ei au știut mereu, și eu l-am subestimat de multe ori, dar l-am respectat mereu, pentru că merita respectul meu. Erau niște ființe care își îndeplineau cea mai bună funcție, dar s-a întâmplat, testul a ieșit pozitiv pentru consumul de opiacee, adică heroină, cannabis, consum de hașiș, dar eu am jucat în avantajul meu când am pus

I-am cerut medicului meu ana f. un medicament, pentru că a fost sub, sau peste o ceartă aprinsă că i-am cerut ajutorul, pentru tot ce m-a ajutat, i-am cerut medicamentul, numit tramal, a fost momentul în care am simțit că am un aliat, medicul ana f. Sau tramal a acuzat opiacee în circumstanțele rutinei, aceasta a fost situația în care aș fi fost curat. Acuzasem opiacee, la testul de depistare a drogurilor, și atunci am combinat 2+2, adică am fost curățat de depistarea drogurilor prin intermediul medicului meu, ea m-a ajutat, mi-a trecut documentul de confirmare a întrebării, depistarea drogurilor, deoarece eu am contestat decizia care fusese luată, dreptul meu era să fac recurs, am făcut recurs și am solicitat autoritatea supremă, judecătorul de la instanța de executare a pedepsei, Aceasta este cea mai înaltă instanță pentru ca deținuții să fie trimiși în libertate, cu beneficiul de a folosi mijlocul pedepsei 2/3, a fost o bătălie, am atacat fizic un gardian de penitenciar, nu a fost pentru că am vrut eu, a căutat faima mea de deținut, respectat, dar și eu mi-am construit acest respect, respect, respectând știam că nu pot juca împotriva sistemului. Sistemul se impune de la sine pentru că trebuie să existe o ordine socială, tot ceea ce se poate dori, bunăstare, deciziile au fost diverse, am avut totul, tot ceea ce era la îndemâna mea ca să mă pot bucura de mijlocul pedepsei de 2/3, pentru că faima mea era mare în rândul gardienilor și în rândul tovarășilor, au fost gardieni care au vrut și ei să mă conteste și tot ceea ce este la nivel psihologic și fizic și tot ceea ce vă puteți gândi, pentru că știam că se poate întâmpla în instanțele pe care trebuia să le urmez, audierile se solicită și la mijlocul pedepsei de 2/3 și 5/6, cererea a fost bazată pe

curățarea raportului meu cu privire la problema depistării canabisului; Dar, cum sunt o ființă socială și nu am trăit niciodată în închisoare, a trebuit să mă raportez la restul populației penitenciare și i-am spus judecătorului că nu am consumat nimic în acel moment. Decizia ieșirii mele precare a fost amânată, pentru că era perioada Crăciunului, iar judecătoarea urma să fie plecată timp de două săptămâni, adică de sărbătorile de Crăciun, dar a avut dreptate și mi-a dat ieșirea precară după aproape două luni și jumătate, a fost o perioadă lungă de angoasă, pentru că am vrut să ies din precaritate, pentru că eram acolo de mulți ani, zece ani. Dar am depășit-o și am rezistat bine până în ziua ieșirii din precaritate, mi-a dat patru zile de concediu precar prelungit, care s-a încheiat cu succes. Dar urma să fie o problemă mai grea pentru mine, pentru că trebuia să fiu mai respectuos și să nu mă bag în bucluc, dar imediat ce am intrat, la două luni după ce am intrat în precaritate, se găsea cineva care voia să-mi iasă în cale și așa s-a întâmplat. Am fost implicat într-o bătaie în care băiatul a fost un pic maltratat, dar am avut noroc că era un individ, un individ cu repertoriu de bărbat, am fost închiși în celule, prin ordin de anchetă, cu asta am fost audiați, i-am trimis o hârtie în care îi ceream scuze ca să nu-mi mai stea în cale, nu era nevoie. Am fost audiați, șeful care ne-a audiat a fost ciobănescul german, porecla lui, la început nu a vrut să-l audieze pe băiat pentru că spunea că nu se poate, nu putea fi o glumă, pentru că încercase să mă lovească cu un cuțit. Apoi a reușit să accepte

Varianta băiatului și el m-a sunat și eu i-am spus aceeași variantă, că a fost un antrenament, o glumă, că se putea termina prost, nici el nu a acceptat foarte bine varianta pe care i-am spus-o eu, adică, cum el era un gardian bățut, avea deja mulți ani de serviciu și având de-a face cu "casdatrolas", adică așa se numesc cei care au deja mulți ani de pușcărie, nu mi s-a întâmplat nimic, nici mie, nici băiatului, ne-au scos din pedeapsă.

Am continuat o viață normală, am început să evit și mai mult problemele, am reușit să mai iau cu succes încă patru concedii temporare, iar apoi s-a întâmplat din nou, martie 2007, mai aveam 11 zile până la un alt concediu temporar, la începutul lui aprilie, am înșelat o persoană cu droguri, adică i-am dat nisip în loc de marfă adevărată, a venit la mine, nu puteam să-l lovesc, altfel aș fi fost sancționat de data asta, fusesem deja avertizat, m-am apărut și asta a fost tot.

Dar o problemă nu vine niciodată singură, am lăsat-o să treacă, asta s-a întâmplat la apariția acestui motiv, s-a desfășurat ceea ce nu s-ar fi putut desfășura, iarăși o riga, dar de data asta n-aș fi scăpat, mi-ar fi tăiat precaritatea și asta s-a întâmplat. Am chemat un individ la mine în celulă pentru a obține o informație, pentru că acestui individ nu-i plăcea felul meu de a fi, iar eu îi jurasem celui care mi-a dat informația, nebunul de nuno, un adevărat războinic, și lui îi plăcea precarul ca și mie, îi jurasem pentru nepotul meu, că nu voi face nimic, că vreau doar să știu numele, am insistat o zi întreagă pe promisiunea că nu voi face nimic, eram aproape de ora închiderii celulelor, am chemat individul la mine în celulă, l-am întrebat motivul pentru care vorbește despre ceva

Știam că nebunul de nuno nu m-ar fi mințit niciodată într-o astfel de situație, era unul dintre bărbații pe care îi respectam întotdeauna pentru că era și un adevărat războinic. L-am agresat și atunci gardianul a intrat în celula mea și l-a văzut pe omul fără viață pe jos de la pumnul pe care i l-am dat, dar gardianul nu a văzut nimic, doar l-a văzut pe omul căzut, nu putea să spună nimic fără să fi fost martor, dar tipul ăla era un turnător, asta avea să-mi complice situația, Dar chiar și așa știam că nu voi scăpa, pentru că nu turnasem niciodată pe nimeni, iar ei erau dornici să mă pedepsească, conducerea, șefii erau dornici să mă pedepsească pentru orice, pentru că nu am tăcut niciodată la cererile pe care le făceau deținuții de a revendica ceva. Eram mereu văzut ca atare, ca un instigator al acestor cauze sau forme de luptă și atunci mi-au dat cinci zile de pedeapsă, le-am executat în celulă, a fost o pedeapsă mai ușoară, m-am apărat susținând că individul s-a simțit rău și a căzut și a spus versiunea lui, că într-adevăr a fost bătut și asta s-a întâmplat într-un moment în care urmau să fie judecate cele 2/3 ale mele. Aș fi avut șanse mari să ies fără ca nimic să mă afecteze, adică fără sancțiuni disciplinare între timp. Dar de data aceasta ar fi trebuit să mă declar nevinovat când am fost audiat pentru 2/3, i-am spus medicului că sunt nevinovat și că nu am agresat pe nimeni, să nu țină cont de asta, m-am simțit prejudiciat de situație, dar am așteptat decizia și decizia mi-a tăiat posibilitatea de a ieși la 2/3 și nu puteam beneficia decât direct de o nouă apreciere, de aprecierea mea de 5/6 din pedeapsă, adică aș fi fost obligat să ies la 5/6 pentru că legea mă favorizează acolo, în cazul acesta mă favorizează, aș fi ieșit oricum la 5/6, dar aș fi

Pedeapsa mi-a fost dată în luna martie, iar în luna mai a aceluiași an am fost audiat pentru eliberarea condiționată. Pedepșa mi-a fost dată în martie, iar eu am fost audiat în luna mai a aceluiași an, pentru aprecierea eliberării condiționate, încă nu venise decizia celor 2/3 tăiate, și atunci viața mea ar fi putut deveni și mai complicată, mă simțeam angoasat, trist, dar știam și că grosul condamnării mele trecuse deja. A fost momentul în care s-a întâmplat o altă situație, de data aceasta cu un gardian, ar fi putut fi o situație care ar fi putut trece, dacă nu ar fi fost faptul că gardianul îmi vorbise într-un mod dur și aspru, nu m-am supus ordinului său, l-am lovit cu pumnul în față, a rămas singur cu mine, dar a apărut un alt gardian, care s-a alăturat rapid colegului său și s-au alăturat pentru a mă agresa, nu l-am mai lovit cu pumnul, de asemenea, au încetat rapid să mai încerce să mă agreseze, doar m-au rugat să mă duc în sala de așteptare a infirmeriei, au venit să vorbească cu mine, întrebându-mă ce s-a întâmplat, le-am spus că nu s-a întâmplat nimic, doar că nu am respectat ordinul, pentru că în condițiile în care paznicul încă sângera pe gură, ei știau că a fost o agresiune în orice fel, de la o simplă agresiune până la o situație accidentală și asta le-am spus, nu am avut niciun motiv să îl agresez pe paznic, chiar am vorbit bine cu el, le-am mai spus că a fost un accident și asta am susținut mereu.

M-au încuiat în așteptarea anchetei, au sunat la secția de securitate din Valea Evreilor, au sunat la admitere. Dar eu eram dispus să merg cu teza mea de mai departe că într-adevăr fusese un accident, nu puteam să recunosc că a fost un act involuntar, aș fi pierdut.

Așa că a trebuit să mă bazez pe faptul că, dacă voiam să duc această teză mai departe, trebuia să existe o contradicție între gardieni. Paznicul de la lăptărie a fost cel care m-a agresat, dar nici el nu a scris niciodată că eu chiar l-am agresat, cel care a raportat a fost celălalt gardian, care dusesse acolo un băiat care era în protecție, se dusesse și el la infirmerie, este o rutină, când deținutul este în protecție, trebuie să fie însoțit de gardieni, eu știu de fapt că el a văzut ce am făcut, pentru că a asistat la tot, deci el a fost cel care mi-a raportat pentru a fi pedepsit cu o sancțiune disciplinară care m-a dus și pe mine în instanță.

Dar în ziua în care am fost audiat la procuratură, am aflat că s-a deschis un dosar pentru o presupusă agresiune împotriva gardianului "leite", dar cel care m-a însoțit în acea zi era gardianul "oliveira", istoria gardianului cu mine, era o prietenie pe care am creat-o în interiorul închisorii, eu urmam un curs de aplicații office la nivel de calculator, aveam o monitorizată pe nume lina, m-am îndrăgostit de ea fără să vreau și acel gardian, oliveira, o plăcea și el și a luat-o la tăiat. El știa că eu o plăceam și ea mă plăcea pe mine, așa că acolo a început legătura, mi-a câștigat prietenia, ar fi putut să mă vorbească de rău ca să vrea să rămână cu ea, a început să vorbească mai mult cu mine și mi-a ascultat declarațiile de la ministerul public și a notat tot ce am spus, eu am susținut teza că a fost un accident, pentru că nu mi-aș fi închipuit niciodată că acest gardian mă va ajuta, a ajuns să mă placă, după care a ajuns la Monsanto, o închisoare care a fost remodelată din închisoare comună în închisoare de înaltă securitate, acolo în mai 2007 a fost inaugurată închisoarea, între timp eu am mers la Monsanto pentru că trebuia să aștept desfășurarea procesului, s-a făcut o închisoare complicată pentru a găzdui

infracțiuni teroriste, infracțiuni mai violente, organizații criminale, suntem mereu supravegheați, în permanență, pentru că trăim într-un regim mai sever, adică la început toți deținuții erau încătușați să iasă din celulă, aveau doar o oră de recreere pe zi. Dar eu am fost acolo abia în mai 2008, am luat și eu acest regim de a fi închis în celulă o perioadă lungă de timp, dar nu am mai primit cătușele, am primit un regim care nu este deschis, dar aveam și alte ocupații, aveam fotbal, handbal și gimnastică, puteam să mergem și la bibliotecă, dar totul era intercalat, nu era totul în aceeași zi.

M-am dus să răspund și am susținut din nou aceeași teză, dar când am coborât din dubă pentru a merge în sala de audieri, văd că gardianul leite, partea ofensată era însoțită de gardianul oliveira și eram departe de a-mi imagina că voi avea o surpriză frumoasă când am început să ascult declarația gardianului leite, am auzit teza pe care o susținusem când am fost interogat la ministerul public și atunci am simțit că gardianul oliveira m-a ajutat. Instanța a mai spus că nu sunt convinși că a fost într-adevăr un accident, dar au făcut ceea ce trebuiau să facă, dacă nu există dovezi contrare, nimeni nu poate fi condamnat. Am fost achitat, iar avocatul meu a fost și el excelent, pentru că așteptam procesul în închisoarea de înaltă securitate din Monsanto, au făcut o evaluare, mai aveam exact două luni pentru a ieși liber și m-au transferat la

i.p. De Alcoentre, am mai petrecut ceva timp în acea închisoare, am fost transferat acolo în urma mai multor plângeri pe care le-am făcut în închisoare, este o închisoare cu regim deschis numită închisoare colonie, când am lipsit două luni m-au trimis înapoi la

acolo, să ies în stradă, am ieșit.

Mi-am dorit foarte mult să fiu într-o închisoare deschisă, pentru că am petrecut un an și jumătate la Monsanto și, indiferent de câte ocupații avem acolo, este un regim foarte închis.

A fost greu de depășit, chiar și pentru mine care aveam deja multă experiență în interiorul acestor case de închisori și exact acolo, la Monsanto, am renunțat la heroină, era imposibil ca drogurile să intre acolo pentru că nu putea intra nici mâncare, nici nimic din exterior, vizita avea un geam care nu permitea contactul fizic, dar întotdeauna mi-am spus că din tot răul care mi s-a întâmplat am avut un beneficiu și am renunțat la consumul de heroină.

*** închidere *** Pink

Floyd - us and them " us

and them

Și la urma urmei suntem doar oameni

obișnuiți. Eu și cu tine.

Numai Dumnezeu știe

Nu este ceea ce am alege să facem înainte a strigat din spate și a murit rândul din față

Și generalul stătea și liniile de pe hartă se mișcau dintr-o parte în alta, negre și albastre.

Și cine știe care e care și cine e cine Sus și jos

Și până la urmă e doar ocolire, nu ai auzit că e o bătălie a cuvintelor a strigat purtătorul de afiș

Ascultă, fiule, spuse bărbatul cu
pistolul, e loc pentru tine înăuntru.

"Adică, nu te vor omorî, așa că dacă le dai un șoc scurt,
scurt și puternic, nu o vor mai face. Ați înțeles? Vreau să
spun că a scăpat ușor, pentru că eu i-aș fi dat o bătaie
zdravă - l-am lovit doar o dată! A fost doar o diferență.

De părere, dar pe bune... vreau să spun că bunele maniere
nu costă nimic, nu-i așa, nu?".

Jos și afară

Nu se poate evita faptul că există o mulțime de ea
despre Cu, fără

Și cine va nega că despre asta este vorba în lupte?

Dă-te din drum

Este o zi plină

Am alte lucruri pe cap în lipsa prețului unui ceai și a unei
felii".

Bătrânul a murit

Copyright © pink Floyd

Fragments i

Închisă și expusă într-un nord înghețat un cearșaf vechi care
așteaptă să fie rulat o lumină arsă în tonuri portocalii o
pătură încălzită cât mai mult decât uitată sufletul care cere
și tolerează răcelile electrizante ale unei memorii ficționale
și existențiale dezlegate și nelegate, sunetul propagă căldura
ritmului slăbește timpul pentru a invada sinele și a explora
fără căldură o lume caldă și răcoroasă,

atmosfera nu mai era aceeași sfera se rostogolește într-un colț un punct înclinat sub oceanul de la suprafață, spre interiorul magmei arzătoare spre jungla de explorat și impresionat impresionant de agrement și neavând altă cale de spus sunt cuvinte, cuvinte fierbinți sau foarte reci, ca și cadavrul foarte rece și sumbru veșnic rece un fierbinte visând la un izvor și o vale, un râu fără râs o speranță mutilată așteptând să întâlnească și să arate ceea ce eludează și face aluzie să creeze încet și să arate ceea ce este doar imaginat fără distanța și cu echivocul convenit se problematizează întreaga chestiune fierbinte foarte fierbinte, chiar arzător sunetul chitarei care vibrează de setea unei culturi în care roadele ei să se nască și mai mult sau mai puțin ascuțite fără a rezolva fără pierzanie situația acum oprită existențial, afectată de morbiditatea cuvintelor care transmit surzenia tăcerii, care spun grija celui mai atent care este de a ridica suspiciunea nespusului dar efectiv transmis, simțit și scris. Tot adevărul este că nu există adevăr între gândire și acțiune și modul de a se regăsi prin comportamente care generează artificii și manevre pentru șoferul însuși și se află abandonat iluziei cuvântului fără sens dar spus cu rațiune, este de necrezut dar orice formă are un act subiacent la pură nenorocire a intempestivului de a vedea crescând și de a ști ce are de făcut o situație căreia îi lipsește un oarecare sens al descrierii în sine, viziune sau simț, spunem adesea ceea ce nu gândim și nu vedem adică să știm cum să facem și să învățăm de la alții și cu semne de egalitate sau similaritate sau sub formă de adunare iată un exemplu de misiune orice sens abstract al formei nerealiste a fost de fapt un totalist unitar ca fragmentar dar unitar caracterul unei lumi care este similar și cum întotdeauna avem similaritatea dar nu și egalitatea ei poate exista o

adânc de rațiune și pierdut în înstrăinarea sa, iată un personaj prin felul de a fi și de a simți căldura care vine din același interiorul său ar putea fi asemănător unui pictor de o formă de cadru la fel de dreaptă ca arhitect, a rațiunii absolute nu definitivă cu cea relativă la orice subjugare sau subversiune a imaginarului unei realități simple în care ieșea cu naturalețe sagacitatea și acuitatea fără importanță, purtată de viitorul pe care totul îl are de pur, ca și realitatea unui trecut greu exercitat inconștient și considerabil în ferocitatea sa trăirea unui cuvânt care imaginează mereu o imagine pustie aici o clipă captată de atenția înarmată cu fragmente aici conștientul se alătură prezentului mă invadează fiind să scriu, omnipotent de a nu fi clar drept ca liniile unui orizont unde soarele apune și se ascunde cufundat și adormit se vedea învins, dar nu a regretat niciodată pentru că va renaște și va fi cel mai strălucitor pentru că era singurul, soarele ne va păstra experiența luminoasă și se pune energic în mișcare în care toate detaliile sunt descrise la cea mai mică sensibilitate doar pentru a se întâmpla și a memora fiecare cuvânt cu semnificația lui și păstrat în tăcerea răbdării sale, o intuiție întunecată, nu proiectată, ci diminuată de orice instinct nerațional, ființa care mă invadează nu este sinele se construiește și își menține pilonii ca un Ahile, mereu actual în lumea fictivă care ni se prezintă, fără ca cineva să fie atent acești spioni ai sinelui sunt laudele mele de notorietate, realitatea dură, de a încălzi doar motoarele locomotivei în care facem această călătorie foarte nebună și profundă în care tunelul, poate nu mai vede atât de interior al întunericului său cu ieșirea din acea imagine și un final luminos, așteptând doar un sfârșit

ceea ce ne motivează și ne conduce și o forță de nezduncinat ceva la fel de fascinant ca nimic de încredere, greu de cunoscut și niciodată de învățat era o pânză care se rupe însă, formând din nou pânza, era rezistentă și ca un accident în narațiune, a existat o lovitură profundă care l-a ucis la o vârstă fragedă, ura de fond dar niciodată indiferentă față de cineva sau față de mintea lui sau față de orice oameni, astfel într-un mod inteligent a spus tuturor oamenilor că suntem cu toții suma noastră, și că mai mulți oameni diferiți și asemănători egal vin, la personajul său original, de fapt există o marionetă la orice act și piesa pe care o reprezintă, o călătorie pierdută în spațiul literelor arta de a crea spațiul până la propria moarte a oricărui punct final, punctul culminant nu a fost niciodată finalul, moartea pentru noi nu se întâmplă niciodată se întâmplă doar celor care ne cunosc și când murim nu știm niciodată a fost un cuvânt care nu a avut sfârșit ci simplu și ingenios un pic șiretlic ca vulpea care vrea să se hrănească cu o foame nemărginită de ceea ce este de învățat și vrea mereu să știe mai mult, în asta constă sursa longevității, să nu știi niciodată ceea ce nu se întâmplă, și totuși în trecutul păzit a fost un alpinist și a mișcat credința muntelui său, iar limitele sunt doar începutul unei prăpăstii o tinerețe de atitudine, depășește orice altitudine și când coborâm și vedem cât de mult am ajuns deja în cucerirea doar pentru a ști, un pic mai mult pentru a fi și nu vrem să pierdem niciodată și cu toții reușim să zburăm în orice punct unde nu cădem niciodată pentru că învățăm să zburăm și să ne imaginăm totul, dar totul sunt cuvinte fragmente, idei și gânduri. Ape adânci de atât de adânci artele iluziei care fac aluzie la o temă fără certitudine apare aerul mării și ca prin farmec al lejerității energiei și sentimental îmbibat și tandru de un pic mai mult un adaos venit dintr-o singură clipă inconfundabil și niciodată invincibil pentru că

Victoria lui a fost întotdeauna înfrângerea lui și ce altceva ar mai putea învăța doar fiind învinsul unei alte bătălii în care nu spune nimic și simte gustul alunecos al celui căruia i-a dat victoria, căci ne este de ajuns să învățăm și să știm să trăim cu tot ceea ce ne respinge.

Fragmente ii

Scufundat, scufundat, în depărtare o scară scârțâie treptele de metal o cârpă de curățenie, o găleată pe podea, pătrate de marmură, pe pereți uniți în patru, o picătură-picătură cade și în adâncuri, ușor, cineva scutură podeaua mată de lumină, neputincioasă, o singură înfundare a suprafeței o rază de lumină cu efect de umbră, reflectată în sticlă un chip, o privire spulberând, o singură scufundare, naufragiat, ieșind la iveală geamandura care mă salvează de la sufocare, nebună, evadând și pierdută între stele și vidul abisului virtute în termeni de atitudine, în plenitudinea suferinței și a ființei, înainte de a mă teme, apoi am dat drumul pianului pe drumul descendent zburând peste asfalt pianul era pe pământ și atunci a răsunat primul sunet prima imagine sunetul sunetului ecoul adânc al vidului unei aripioare care înoată în apă, în sfârșit sar, trup plin de mișcare mo și tot ce suflă și este târât, spre o iluzie estompată, a fost altfel, pentru o clipă într-un ocean de adâncime, lichid și sărat scrisul creionului fără culoare, a fost un actor spectacolul culminează cu o petrecere a unui dar care mă face fericit o pijama pe pat, un pat revărsat efervescent și diferit, era o imagine fără peisaj, totul dintr-o inspirație, alterarea percepției, iar transmutația era evidentă, fără lacrimi, fără linii, fără norme, fără ceva lipsind totul în nimic, o poveste, care nu crește nu apare, abia se povestește și noi suntem legați, adevăr, lanțuri și lacăte peste tot

o praștie, o țintă și se stupefiază ca o săgeată fără de acoperire, un nod în papură un scris vărsat, incontinent, un scris neclar, niciodată șters, tot ce a văzut a vrut și cine a vrut mereu să aibă, și în adâncul sufletului ar fi doar o ființă, tăind și laminând barba aspră, o singură mustață, un fir de păr, unul și încă unul din fiecare chip, o atingere, din fiecare insolvență păcatul său, din atemporalitatea sa până în prezent și iată că totalizează unul și numai o pânză în găleata sa, o picătură în ocean, un fir legat și o scriere violată și ruptă, pasaje doar texte pe hârtie o noapte strălucitoare făcută dintr-o clipă un soare radiant și cald, o țiglă luminoasă și o oglindă pentru a vedea altfel, apoi din iluzia luminii, picătura căzută pe pământ și totul fără un nu, atunci ar ieși la suprafață lectura unei tandreți în care pânza înăbușită a unei scufundări se întinde până la rațiune și totul ajunge la întrebare, strălucirea intensitatea senzației situației devine evidentă că după ce profanată și înlănțuită devine liberă de orice voință sau semno fereastră deschisă într-o cortină închisă se vede teatrul propriei scene o scândură, un salvamar, iată norocul, salvat, apoi pe nisipul întins, am văzut pământul și am trăit, de atunci în clipa scufundării, toată mândria incadesce și coborâm în fundul unei lumi, de a vedea un simplu cântec, de a-l transforma în satisfacție, deodată o lovitură, o viziune, am trăit cu toții realitatea unuia printre altele premoniția a ceva ce avea să se întâmple și avea să succedă spasmul celui eliberat și trezit la ființa care simte și dintr-un vers al unui sonet niciodată desăvârșit al unei rime deconectate, a curs o singură frază din acea fază, deci unde am fi mers fără să plecăm și unde am fi fost fără să intrăm, în linia dispariției misterioase un praf în țărână un punct de adevăr în iluzia întregii imaginații atunci explodează cometa, și în această planetă trăim

nu e întotdeauna rahat, cu o bază suspectă intriga era pusă la cale, planul nu avortează apoi aud o voce absorbită, iar urlatul versurilor e lupul istoriei, de la perfecțiune la distrugere era cuprinsă o rachetă într-o stea la malul mării atât de ciudat ce se spusese deja și încep să cobor scara în golul golului o singură treaptă de cădere, apoi balustrada metalică era automată și doar un picior în râu, desculț și rece, tot ce nu pare e să fie totul dispăre și se estompează. Tot universalul este așa și așa, apoi doar o limbă, într-o gură deschisă de plăcerea însetată de sărutul de a te săruta vezi acel sărut și dorință, o mușcătură din privirea ta când în călătoria bărcii tale trag pe dreapta și o văd cu adevărat un lucru, care nu este ireal ci o imaginație, din nasul tău mic o senzație caldă, și zboară și cucerește pluton, cu inima o piatră în iaz o viață despărțită un portret nu întotdeauna fotografiat iată că nebunia avea să aibă o sănătate mintală a mers până la punctul în care totul creat și dintr-un sărut dezlegat așteptând să se lege, cu o forță doar de a exista, cu o convingere, mereu legată de inima ta o voință de a pompa și dintr-o curgere se imagina curentul în care cutia avea patru pereți și o privire de filament fără motiv așteptând să se aprindă forța, care nu se teme, nu câștigă, nici nu pierde, este voința de a crea și din marea vagă cu o pensulă picta tot alfabetul cu fiecare culoare, silaba și forța, culminează în voința de a merge și de a se duce și de a se lăsa să plece mai presus de toate să construiesc un castel în piatră sub cascada și râul în curent să ducă totul înainte, mai presus de toate aveam în minte ceva, foarte diferit de același lucru și o simplă poveste a călătoriei, a virtuozității sonore a ceea ce nu se vede dar se propagă așa că am mai urcat o treaptă încă scara am mers înapoi în avansul unei trepte și o levitație și doar o singură încercare să urc fiecare treaptă până la aerul ei ferm și convins de a imagina pianul care s-a rupt în

podeaua de smoală avea doar o cheie și nu era nici dodo, nici ré era să ai credință în credința mereu o divulgare a ființei și să mai obții doar o clipă parfumată a peisajului fierbinte în strălucirea mării te văd iubind, în scufundarea mea, erai geamandura mea în naufragiu barca mea în cârpa spălată care curăță pianul montat într-o sufragerie în care nimeni nu voia să fie și eu nu voiam decât să intru acolo atunci în ușă era ieșirea a tot ceea ce se va imagina și nu se va aprofunda niciodată, era dorința de a te avea într-o cravată inima și perechea ta, totul pompa și apoi turbulența, este mai puțin sensibilă și în actul bombardamentului era deja evenimentul războiului pentru pace totul unit cu mai multe sensuri a pleca în a pleca și a se extinde ceea ce s-a întors și apoi pasărea care cântă și încântă abia azi și-a învățat muzica în litere, toate ordonate fără coordonare sarcina era să aducă și în final să se teamă să nu creadă și în cele din urmă să nu se întoarcă această călătorie din toate cursul era deja adâncimea căderii în acoperiș, a ferestrei întredeschise și a frigului, în întunericul unui act al unui fapt, niciodată petrecut dar relatat și presupus inventat pentru a fi crezut că apariția era doar pentru a se descărca că apa era doar setea de sărutul tău într-o dorință doar de a te atinge și pianul făcea parte dintr-un plan de a te atinge nota care te va cuceri o senzație ascuțită o lamă fără tăiș era un scris puternic care nu va lovi deja simțit o cravată în noaptea liberă de stele o călătorie peste viitorul care nu va ajunge, prezentul diferit de trecut și a fost lovitura, a fost doar o poveste care a profanat totul și în final a lăsat ceea ce a venit de pe pluton să scrie doar dragostea unei singure inimi între doi pereți imposibil de sărit, unde gardul nu a mutat nimic departe, într-un cerc deschis, de un pătrat dreptunghiular care înnoadă acea strânsoare, de scuturat praful și de văzut pianul cântând doar în do ta și în camera întunecată a unei imagini

fotografiat, prin filmul rolei, imagini mici, în nuanțe de fragmente văd că ești tu reflectată într-o piesă în care totul se adună pentru că te vreau pe tine, reflectată în imaginea mea, doar tu ești rama oglinzii.

Ordinară

Cum să ieși din această durere care scufundă și ascute suferința unei singure și unice dureri. O privire a fost de ajuns pentru a fără ucide, pentru a problematiza și fiecare picătură de lacrimă se descoperă a unei inimi scufundate și profanate, atunci apare curentul care mă înnebunește și îmi înlănțuie încheieturile și tot impulsul de a fi condamnat la suflet bolnav și tenebros acest praf care ne zguduie izbucnește prin simțuri și mai mult decât fizic omniprezent al aburului sufletului această rădăcină turbulentă a alienării se regăsește într-un singur labirint, eu cel pe care l-ai târât de curentul scufundat în apatia unei zile în plus, spulberat lanțul care mă strânge, se desface în clipa aproape urgentă, toată lumea așteaptă alegoria trăirii, transportată din clipele bucolice.

Flacăra care arde, va fulmina, iată o strălucire și aprinde flacăra care pentru tine arde biata mea inimă, un cal dezlănțuit care așteaptă să fie îmblânzit mă bucur de tot ce simt, pentru a te simți așa cum te simt, în acel timp infinit care se intersectează cu trecutul înconjurător și care marchează orice viață de trăit.

Reîntâlnirea noastră palpită în magie doar privindu-te și văzându-ți chipul matern, senzația de tandrețe și gingășie doar îmi ridică toată amărăciunea, nu am nevoie decât să trăiesc și să te văd mereu până la moarte, o mișcare fierbinte a buzelor spre o senzualitate, o fericire transparentă ca o îmbrățișare simțită care așteaptă să fie trăită, o unire puternică mai presus de toate dincolo de a te dori,

aspir ca tu să fii la fel de fericit ca un copil mic o rădăcină semănată, cultivată și întărită prietenia este cea mai nobilă dintre iubiri lasă-mi inima să bată în ritmul tău.

Tata într-un vai a fost tată momentul magic al celei mai mari învățături mereu de speranță la cea mai mare iubire de a avea un copil iubire mai mare doar a mamei iubirea de copil este uriașă mereu atent și inteligent tatăl și fiul meu fiul meu mă explodează de bucurie sentimentul, emoția, afecțiunea, iubirea și afecțiunea, este o forță care ne alintă la bucuria veșnică, dorința de afecțiune, împărtășirea, lecția și învățătura datorată de amândoi debordează de fericire la care unul dintre noi aspiră în a fi veșnic tânăr ucenic în novice tată. Am vrut să-ți spun cât de mult te iubesc, cât de mult te simt, cât de fiecare clipă de neliniște de o întrebare și doar puțin mai mult pentru că mă fascinezi. Strălucirea ta va fi mereu pentru mine o imagine a extazului într-un cadru în care încăpem amândoi, dar tu ești mereu cea mai frumoasă. Departe ai venit din simpla naștere să te gândești doar să te umpli, cum mă îmbogățești, ești o nebunie adevărata tandrețe

Lacrimă

Într-o zi, dacă aș avea o lacrimă, aș pune-o pe fața ta ca să nu mai plângi niciodată.

Visul am vrut să mă scufund intens, m-am trezit în mijlocul mării unui somn care va dura ani de zile, al visătorului somnambul, al unui suflet al nopții pe care în amurg umbra îl invadează și trezește întunecarea iluziei pure și crude, al celei mai eterne treziri și a vedea ce este somnul adânc al ei de o zi - a te trezi și a crede în mitul de a visa mereu să ajungi și să mai atingi doar o bucată, să fii o linie infinită cu urma ta...

Perechea

Am vrut un sărut un somn liniștit un somn liniștit care ne amorțește și pe care îl dorim cel mai mult poate nu vrei să știi dulceața care e în tine și în care spui cuvinte blânde care ne împrăspătează palpitația unei bătaii de inimă care vă imaginează strânși, împlețiți și niciodată dezlegați sunt un curent în venele pe care inima ta le pompează sunt o adiere de aer cu lejeritate și claritate ritmic niciodată suferind sau bătând rău sunt ca ploaia în apă și piatra în nisip sunt al tău, cea care nu te lasă să pleci și care te gustă prompt fără să te guste iată sunt o șosetă în căutarea partenerului ei o cizmă plonjată dezlegată așteptând să fie legată și o cravată pe care nu o desfac niciodată pentru că tu ești pantoful partenerului meu pe care îl iubesc să îl iubesc.

Viața

În veșnicie ținându-l acolo se pune acolo și atunci nu mai ai cum să-l înfrunți, să-l ocolești sau să-l manipulezi este teroarea disidentului care efervesce și culminează într-un singur punct paraliza minții de creație, de imaginație sau pur și simplu pictează o linie înfloritoare de nuanță verde și apucă viața în acel ton de trăire și înflorire, iată marcajul pe care ai vrut mereu să-l punctezi, trăiește intens

Amar

Iată, se regăsește repede, din dorința de cucerire se duce și se izbește de stâncile mării sărate și scaldate, adâncit și scufundat, apoi iese la suprafață

Frigul care intră prin înotul liniștit și abstractizat m-a văzut implicat cu apa din izvor, iar vestul a devenit

trecerea de partea cealaltă nimic nu este dificil doar că niciodată să nu calci pe același pas și mergi înainte lasă-ți inima să cânte muzica care te cheamă vântul, marea și un pământ de cucerit doar iubește.

Perete

Dacă s-ar întâmpla nu aș ști că suflă mintea rece, neliniștită, înghețată, profanată, vândută și sufletul, acea armă pură a sentimentalismului fără cale, legată de un trup care halucinează și merge mai departe fără să ajungă niciodată, pentru că sufletul nu înșală, interesul superiorizează, dar este pur de aceea se expune proeminent într-un cerc închis, întredeschis astfel încât odată cu subjugarea iluziei și venind din imensitate se ridică un tunet și totul se oprește în momentul luminozității efectului dar boala spiritului acele nevoi ale trupului și care ne scufundă conștient în abisul propriei ființe și levitează, rămâne și ca un apendice care tulbură stările sufletului și boala spiritului este într-o tumoare îndurată durerea și ca și cum ar fi neglijent efectul și impactul asupra celor care sunt metri și mersul este întâlnirea sufletului, a spiritului a trupului grupate într-o trăire în care totul destabilizează factorii sau pentru că trupul nu mai poate suporta rana vârstei sau bolile afecțiunilor și atunci acest spirit al eului și egoismul nostru vin la voia noastră dar tulbură sufletul și asta în exponent maxim al gândirii acționează asupra spiritului corupt și invadat pur, tare puternic ca un zid incapabil să pornească.

Gândiți-vă

Un lichid al imaginației turnat, o revărsare de fascinație o nebulie scufundată și adâncă ea poartă amiabil prin raze de armonie și un trup

de magie invadează și pătrunde în inconștientul conștient al lumii aparențelor iată că trăirea devine frumusețea unei respirații pure și infinitul devine limita vizibilă și se extinde între cuvinte sentimente și un acționa fără a-ți modifica gândirea provoacă gândirea și imaginează-ți mereu superiorizează ființa, gândirea și acționarea pentru a se schimba.

Prietenie

Crepusulul în amurg să văd totul se întâmpla în adăpostul departe de dușmanul imaginar, bătălia ar fi trecut printr-un armistițiu, cu liniște sufletească, revenind la liniște, noaptea se lăsa, și am început să simt acea atingere care simțea pe pielea moale voința și energia prieteniei fără vârstă gestul pur de afecțiune mai puternic decât orice pasiune sau iubire și indiferent de cuib doar atingerea unui deget mare și doar imaginați-vă ce se simțea și trecea curentul tuturor energiilor.

Învățați

Uimit, fascinat și cu bulionul vărsat, de fapt de-a dreptul copleșit sau jignit dar așezat, în stare de alertă, fără minimul simț al minimalismului, iată, se învârte prin tot orașul, apoi confuz sau neînțeleș, nu știu dacă s-a hotărât dar totul are sens pentru noi la simpla plăcere de a vă scrie la o rugămintă nerecomandată, când se întâmplă tot ceea ce ai simțit și văzut rămâne și dispare, totuși doar să privești, să citești și să scrii interpretezi, să asimilezi transporti și să înveți și să înveți, iată că respirația crește cu puterea vântului, și apoi dispare, zburând 7 mări, punând jos ceea ce s-a spus pentru spus, iată că mă scufundam, mă adânceam, tot prietenul prietenului acel prieten indivizibil și totuși nu se vedea era o alertă, o

gândul talentului care zboară, aleargă, se plimbă și își imaginează acolo și nefiind acolo dar mereu martor se întoarce să nască ceea ce într-o zi toată lumea doar se gândește pentru că azi, acum este viitorul și scrierea grea a bucuriei de a se bucura de un simplu puf și mai ales de a crea și imagina și recrea din nou și a se întoarce la locul pentru care nu plecase niciodată, dar acolo, deja mă uit la ceas, punctual prezent și faptele mărturisite, sunt privite și într-un sentiment original, de plăcere care vine odată cu întinarea și întunecarea atât de normală atât de banală, doar și pur și simplu răsăritul și trezirea ca și întunecarea și iluminarea nopții magic și pragmatic era levitația și vâslitul într-o barcă cu un nord, un curs strident și sclipitor era ea, acel unic punct, cu întoarcere și o mare atât de greu de imaginat era imensă și imensă furia oceanelor cea spre care se merge în călătoria clandestină fără adăpost era sfera pătrată un triunghi inversat ca o piramidă a unui sarcofag de spirit de suflet impenetrabil ca o vie uitată, întâmplându-se din loc o imagine de frunză care nu se usucă, irigarea ei pentru stiloul și scrisul planetei noastre fiecare antenă, satelit sau simplu fir care ține legătura cu cealaltă planetă și noi călătorim ca niște copaci pe care se nasc ramuri și florile grădinarului care strălucesc toată ziua sunt ca o strălucire în lumina lunii urma să se întâmple și apoi încă un salt încă un salt de a vedea un copil născându-se și mai ales de a-l vedea crescând și învățând și pricepând tot ceea ce observă și transformat acționează, ceea ce în limbajul copilului este pielea moale în supremația copiilor în raport cu părinții și cu învățătura datorată dublei conivențe a observării învățării și a unei învățări și a unei cunoașteri ca un geamăn care au o pereche în care învățarea este reciprocă foarte mult a mea și a ta te provoc vom crește și

Învățând mereu să știu și mult să trăiesc.

Simt o suferință care mă împiedică să văd Aș vrea să fiu real cu un comportament mereu loial dar ca un clovn trist sunt fals zâmbetul, bucuria interiorului nu se supune exteriorului Simt o plutire care mă face să părăsesc locul normal ar fi să călătoresc și să stau într-un punct în care ești departe de propria vedere Simt un pas larg abisal, un fenomen nefiresc dar ca un animal sălbatic simte ferocitatea și cu viteză, se smulge, sugrumă și ucide ca și cum o forță înnăscută l-ar fi predestinat să eșueze pe moment și în avans și într-o călătorie fără urmă rămâne imaginea revoltătoare, odioasă și cu adevărat păcătoasă iată un jurământ în cer la temperatura timpului, vine gălbenelele proaspete, vesele și senine și spune stop înflorește și crește, acel elan violent nu este decât o clipă rea toată ferocitatea să culmineze și să se desăvârșească deodată nu lăsa nimic sau aproape nimic să te tulbure și cel mai pur elan îți spune fă zgomotul aerului și pune-te pe gânduri voi învinge totul fără să mă tem, fără să învăț vreodată să nu trăiesc cu capcana această ură pe care o posezi nu este a ta, în eul tău uman vezi că faptele bune te vor face steaua pe pământ la căderea cortinei te rog să cânti la pian căci am un plan vom pleca plecând când vei ajunge nu te opri niciodată să te realizezi și zbori plat și peste norul furtunos este o condiție multifactorială care ne transformă în ploaie sfâșietoare din fața pământescă tandră și umedă senină lectura pare a avea o conjectura o arhitectură fără inginerie în puterea ei, face aluzie la fantastic, la realistul de neatins, pentru că avem toate puterile pe care le credem, mai ales că era un geam întunecat învăluitoare dar în tonuri de fum absolut transparent valorile sunt ca florile trebuie să le uzi constant și ceea ce este sămânță crește în minte să fie diferit de la egal la egal

că avem cu toții instincte și ferocitate însuși sufletul omului în afară de poziunea magică potrivită este tunelul vertiginos în care se vede intrarea o lumină și al cărui capăt este deraierea unei gropi fără fund tot ce avem de pururi prins și executat.

Iată, nimeni nu va învinge în lumea voastră tunelul este pasajul trăiți lumina intrării și luminați-vă calea pentru că ceea ce avem este linia vieții și asta trebuie să fie condusă.

Iubirea profundă a suferit iubirea a fost simțită și uitată în adânc pe jumătate pierdută regretată și trăită.

Masca care trăiește în sfârșit ca și sfârșitul și totul se finalizează, iată că de sigur, nimic atât de sigur ca ceea ce nu are nimic incert plus o linie minusculă și continuă a unei limite care nu ne lasă să întrezăresc infinitul, de aceea ca și liniile avem două puncte cel care se ridică și singurul infinit doar fața morții sosește încet ca o respirație tot ceea ce a fost simțit, s-a terminat pentru că nu a mai văzut niciodată alt chip decât sfârșitul masca tenebroasă.

Suvenir

Pentru tine am suferit pentru tine am simțit cu tine am iubit cu tine am trăit cu tine nu am iubit niciodată pe altul am sărutat în tine am văzut în tine am intrat în iubirea pe care o voi ține minte mereu am simțit niciodată atâta suferință nimic mai mult dorind să mor pentru tine prin mine pentru tine am scris pentru tine am suferit și nu am murit niciodată și pentru tine nu am pierdut niciodată am simțit doar am simțit.

Iubitul într-o anumită clipă părea îndepărtat o zi numai departe de dragostea cuiva deja iubit.

Reflecții

Așteptând să se nască ceva în oglindă sunt eu și reflecția mea cât de bine este să reflecte doar și nu doar imaginea ta de asemenea această simplă reflecție fără oglindă a fost transmisă.

Noapte senină într-o noapte întunecată ca o noapte clară ca zorii unde cântecele prin farmecul tău devin ca adevăratul fluier al păsării care zboară și toți aspiră la libertate .

Scrierea

Eu... și cel mai mare bun pe care îl pot avea o hârtie și un stilou irezistibil mai presus de toate nu aspir decât la gândul

Moartea

Am murit! Da, a fost începutul sfârșitului începutul întoarcerii fără amărăciune, dar și fără tandrețe a fost călătoria făcută fără imagine, și fără curaj contrastând mai micul și mai mare era timpul să plece sau să rămână în acest loc, imaginând totul și nimic din când în când pleca, și mergea la extrema care spune nu mi-e frică, nici nu tremur călătoria are o întoarcere în acea lume cufundată în profunzimea frumuseții că tot ce am, este totul și din tot, nu vreau nimic, pentru că atunci când voi pleca nu voi lua nimic, asta gândeam eu.

Abis Mă aflu pe o prăpastie unde abisul este sfârșitul.

Aștepta și mergea așa, dorind și dorind, sărind, sărind și fumând, mergând fără să ajungă la o destinație. Anxietatea variază cu vârsta, deși se trăiește mereu într-un mod foarte anxios așteptând ceva, mereu vrem ceva, totul în noi intervine involuntar ca voință proprie.

Scara

M-am așezat, am echivalat-o, dar rezultatul nu a fost nici pe departe cel scontat, am coborât scările cu liftul și, între lumină și întuneric și strâmtorare, s-a manevrat după bunul său plac, așa că a urcat și a coborât încet, fără să cadă niciodată.

Sediul central

Dintr-o lacrimă, o intuiție sau o distrugere, acel gând este frumos o înghițitură din gamela frigiderului și adus în locul setei și totul este sătul și magnific existența.

Nici o dorință de a se termina, sfârșitul e cum vine în el aud cuvintele dincolo am văzut acest lucru teribil ca învingător încă o dată nu vreau să plec și astfel exist și cad scurt

Sun

Ce se întâmpla am simțit în zori o tristețe tandră care venea odată cu seara am trăit, am înviat și am renăscut eu sunt el soarele puternic.

Să renaști în perdeaua de fum iată că se naște acolo fără pergament al evenimentului iată că a fost clipă și lespeda se îndepărtează și e de ajuns doar să mai trăiești o viață căci o imagine e simplă vezi fiecare clipă în imaginea ta și renaști

Privind parfumul, mirosul nebuniei, tortura nebuniei de gânduri toate dezlegate fără rude, orfan de inimă, durerea unei iubiri pentru atâtea altele care doare privirea și ucide dorința și dorul culminează doar o clipă, o clipă venită din acel gând al tău, probabil că toți existăm nu doar ca imagine virtuoasă ci în funcție de o aparență sau stare mintea nu moare în momentul în care toată

existență fizică și dintr-o dată totul se stinge, sau ar putea culmina.

Trăind prin moarte

Între a trăi sau a muri? Oh, scuze, asta e o alegere? Evident, cine nu s-a sinucis? Cu toții am încetat să mai trăim pentru un moment. Cu toții, fără excepție, credem că vom muri și apoi vom trăi, este contradicția ridicolului.

Leaver

Dragă prietene ... Scriu prea departe...ai plecat...micul meu prieten...în seara asta sufletul meu...te plânge! Ia-mi inima o șansă...te rog să mă ierți prietene...libertatea mea...pierdută departe în ceruri... Ai fost luată...întoarcerea e o plăcere...atât de liniștită... Liniștea, jumătatea drumului către cine a fost mort...iertat...ultimul cuvânt...

Întreruptă

Dacă în mine sufletul meu s-ar evapora, n-ar rămâne decât moloz secret, străin de fantezie. Dintr-o subversiune apărută, plutește lenea unei clipe mai mult, particulare.

Pentru a fi

Un sunet, un miez de gură, o atingere suavă, o culoare un singur vis care să vrăjească într-o singură clipă, unic disperat și inspirat de o acuitate, fără distanță, fără limită tăietura sufocării, întrece imaginarul în acest tablou pictat-sânge, de durere înroșită și înflăcărată de simțire, de a nu poseda o enigmă, ci o realitate, o viziune. Când la celălalt ne alăturăm și vedem cum să credem dintr-o privire aprobatoare și încurajatoare a unei existențe, adulterată,

inversate și oglindite.

De toată durerea pe care o simt că trebuie să aparțin cuiva, fără teamă de compasiune, nebună, fără patimă și de sufletul pur al unui nod fără lanț, dar împletit, și unit, de un singur simț, de a vrea și în cele din urmă de a avea, iar în final de a nu fi nimic...

Absență

Dacă aș atinge și aș vedea lumea ta, aș fi murdar, fără o atingere mută de sensibilitate, de a crede măcar că cineva îmi depășește realitatea. Tristețea mea simplă este ca orice fericire realizabilă ca neatinsă. Prin magie, fără ironie de într-o zi îți spun, atinge-mă simte-mă, cum mă privești și vei vedea cine nu sunt și ce voi fi lângă tine. Într-un chibrit aprins arde durerea care e în mine când totul arde. Nu te-am luat niciodată, în tine voi spune că suferi pentru că nu te-am părăsit niciodată și să știi că te-am iubit și te voi iubi mereu...

Cifra

Te iubesc de mai multe ori decât poate bate inima mea

Eu expir | tu inspiri | același aer | de iubire Eu

sunt toate culorile pentru a-ți picta lumea...

Pentru mine, pentru tine și pentru cei care

mă iubesc Într-o zi

Ai plantat o rădăcină în inima mea astăzi, acel copac

Se numește dragoste la a viață vreodată,
poate fi smulsă, căci trăiește în mine.

Transformator

Balanță din forțelor scilpitoare care transformă
realitatea.

Consiliul de administrație tablou electric comenzi la
pozițiile e destinații ale lanțului
universal.

Lumina soarelui

Aprindeți intestinele

Obscurități de natură pământescă.

Fântânile luminoase cad ca niște picături pe pământ în
această fântână de viață și luminozitate.

Farul

Ea caută neîncetat, într-un mod giratoriu, mișcarea
anormalității.

Electrocutări

Nervi zgomotos clipește cu electrocutări
cardiace.

Undele electromagnetice

Gândurile ondulate se plimbă înainte și înapoi în jurul
cercului de valuri.

Curent electric

Acest curent trece prin corpul meu și mă duce în circuitul
undelor

Impuls electric

Eu sunt... zguduit de impulsuri care
circulă de peelectric.

Lumina adevărului

Adevărul strălucește puternic atunci când este descoperit de

impuls.

Blackout

Taci din gură! la voci chinuit de
senzația luminoasă a ființei.

Lumânare

luminoasă

Durerea este

aprinsă

Acumularea de ceară topită. Uși

electrice

Se deschid ușor prin atingere, dar se închid fără să aibă
timp să se deschidă.

Motociclete cu drujbă

Tăiat cu rădăcinile vibrante de ură ale energiei întunecate.

Electrocutat

Electrocutat în fumul luminos care șterge memoria.

Turbulențe electromagnetice

Ei fierb în mințile turbulente electromagnetism
infinite.

Raza electrizantă

Cum să unul ray electrizant care paralizează a
mintea energetică.

Lumini rele

Fiecare fiind are a lumină lumină diabolică
electrizantă de fulgere.

Lumină intermitentă

Lumini intermitente mă chinuie

Trecerea neîntreruptă a curentului.

Lumină opacă

Luminile opace luminează ființe miraculoase în lumina
întunecată. Fire electrice

Firele electrice îmi străbat corpul vibrând de energie. Al
zecelea circuit electric

Mă urc și mă îndrept spre al zecelea circuit electric și se
produce o pană de curent incoruptibilă.

Cădere electrică

A căzut tramvai pe pe cuvinte de
ecstasia e de senzații.

Tăiere ușoară

Ecouri tăioase și luminoase,

Lumina strălucitoare apucă vocea care se frânge.

Strălucirea întunericului

Relampeja obturează ființele mergătoare cu orientare
oculară.

Fluorescență

Înfloresc și cad ca un tunet în toate direcțiile și sensurile.

"obfuscation"

Fulgerul lancinant blur o plăcere a altora de
senzații și priviri.

Incandescent

În sufletul tău se încrucișează arcuri adânci care țin de electrod - șocuri dinamice, incandescente.

Electrocutabile

Ca o nuanță care îmi marchează incongruențele unor sentimente care cer o lumină puternică și hotărâtă.

Absența crepusculară

Mă înfășor ușor în luminile ascuțite ale ființei mele, mă delectez ușor cu fulgere.

Reminiscente

Mă trezesc absorbit de o zi luminoasă, mă pregătesc să ies din întuneric și cu puterea luminii, voi distribui forță și energie întregii comunități constelative.

Lumină amenințătoare

Ele amenință acele lumini convalescente care ne chinuie și ne lasă să întrezăresc pericolul.

Lumina de prezență

Acea lumină care te însoțește în momentele bucolice și pe care, neputând să o înfrunți, te intimidează în taină.

Lumină roșie

Lumina roșie intensă și acceleratorul care blochează nervii.

Șoc

Șocurile ascuțite, contaminante ale minților fără impulsuri se răspândesc.

Companie ușoară

Iluminat o care nu dacă dă e nici simt
lumină de companie.

Thunderbolts

Tunetul scârțâie și spulberă zgomote însetate de plăcere.

Lumină puternică

Luminile puternice condamnă viețile extraterestre la
instrucție prin voci

Raze

Cum să raze puternic e lacerante care taie
noduri imposibil de legat.

Lumină mată

Ele au întunecat conștiința în care pătrund fascicule
voluminoase de lumină.

Lumină puternică

Iluminând intens bruma de lumină neagră cosmică

luminoasă

Ca un cosmos adânc și pătrunzător care alină uitarea
sufletului.

Puterea luminii

Puterea vindecătoare a luminii a luminat filamentele rațiunii
în preaplinul disperării, îi sunt recunoscător. Lumina aceea
m-a călăuzit spre curentul de extaz al vieții de zi cu zi, mi-a
luminat viitorul nesănătos și irațional pentru că atunci da,
fulgerele se izbesc de mine și fulgeră ca dinamita dezgolită
de plăcerea funebră.

Atunci da, vindecat de lumina și mișcarea ei am fost vindecat
și

a ieșit din măruntaiele calorice ale rigorii și exactității. Dar nu știu dacă această lumină îmi va lumina trecutul, pentru că mă tem că nu are o lumină care să ruleze energie. De aceea, există doi poli, două extreme ale energiei. Iar pe mine m-a lovit cea pozitivă și vindecătoare și nu cea întunecată și bântuitoare. Acea lumină vine din claritatea emoțiilor și raționalitatea crepusculului de imediat și impulsiv, fără tranziție și opac al simțurilor, nu din sentimente întipărite sau bătute în cuie. Lumina este puternică, este intensă și va arde cu razele ei pe oricine se opune, se alătură luminii, simțurilor.

Nu va mai exista energie și forță impulsivă, apucă talentul pe care îl ai și forțează-l ca o rază albastră care te taie și te aerisește de sufocările neviolate și de gândurile malițioase și pătrunzătoare care ne victimizează ca niște umbre fără lumină care să le hrănească. Astfel vreau să spun că există lumină în tine și există tunete, furtuni, energii și lumină, în esență lumină limpede și pură în forma ei cea mai primitivă focul care ne traversează și ne hrănește și uneori ne arde, așa este viața făcută din lumini trecătoare și opuse chiar împotriva rațiunii sau sensului de energie care ne dă forță și vitalitate pentru a rezista șocurilor ei stinse și fără forță care se recriminează și găsesc în cauze scuze ale implicării lor, nu există lumină fără energie și totul are energie, totul își are lumina și mișcarea și curentul său, aceasta este însăși ființa care ne intimidează și de atâtea ori ne confruntă cu acuzații ciudate pe care nu le înțelegem pentru că nu se îndreaptă și nici nu îndrăznesc să se ciocnească de o altă energie ci mai degrabă încearcă să-i stingă lumina, dar ea este prezentă și parcă se dezvăluie, se infiltrează în simțurile vederii și ne arată claritatea gândirii prin tăcerea vremurilor și parcă tăcând își înăsprește opinia și se bucură de incapacitățile inglorii pe care alții le transmit prin

energii negative sau pozitive. Dar este un fapt că lumina razei albastre intimidează, dar îi primește în această energie pe cei care vor să se transporte și asta cu viteza luminii, a imediatului, a secunde, a fracțiunii, a clipei, iar clipa este instantanee, așa că nu vor exista tăieturi în imagine și nici în comportamentul cel mai ridicol, pentru că toți au dreptul la energie, indiferent dacă au un efect pozitiv sau negativ. Pe de altă parte, efectul sfâșietor al faiska-ului negru se petrece în polul neutru al sensibilității și este purtat în nebunia energiei vibrante însetate de plăcere și de luminozitate, așa că vă sfătuiesc să vă folosiți propria energie pentru a fi loviți de lumină și se va estompa un zâmbet arzător ca cenușa, lipsit de căldură, dar frenetic când este agitat. Dintr-un alt cadran avem raza albastră cu gândul netulburat la luminițele din pomul de Crăciun și la stresul care ne duce cu gândul la distracție. Raza albastră își cunoaște drumul, direcția, orientarea și are discernământul de a încadra energiile și fotonii, posibilele scurtcircuite, dar vibrantă și impulsivă călătorește întotdeauna cu viteza nu a luminii, ci a razei albastre. În această tranziție a energiei care se confruntă cu energiile pragmatice neefuzive dar obstructive care ne împiedică să trăim instantaneu, tunetul se agită și afectează proeminent unda sonoră care produce viteze supersonice dar nu atât de puternice. Ca o confruntare directă și oprimată de oamenii luminoși îngroașă luminile opace care distorsionează ceea ce este real și pare ireal, dar există și lumini fictive care este puterea luminii imaginației.

Raza albastră

Înfuriată, raza albastră îmi invadează ființa resfințită cu energie care germinează în porii murdari ai prejudecăților și intoleranțelor pe care această rază albastră le va atinge.

Lumină laser

Această lumină laser este penetrantă și pătrunde în mod invizibil chiar și în cele nevăzute și imperceptibile. Este o lumină văzută și stăpânită în ipoteze și încrucișări străine văzduhului însuși. Imperceptibilă și inofensivă ea provoacă prin raza sa o aspirație a gândurilor și ideilor preconceptuate cu otravă până la otrava însăși și antidotul ei.

Lumină de mansardă

Acest fum străpunge lumina minții înveșmântate în zdrențe de amintiri destrămate în capete libere de direcție și acțiune, acțiune care motorizează care răcorește eșafodajul gândirii frenetice a minții necoordonate lent și masiv. Pătrunzând în lenea clipei, ea se entuziasmează și se distribuie printre luminile cerebrale și excitante în stimuli de curent electric rătăcitor. Se intensifică în masa corporală și distribuie lumină hipnotică și paralizantă, ca o declanșare de cuvinte rimate fără nexus. Aceste lumini de mansardă intră în orice cap cu rădăcina eclectică a ingineriei de ultimă oră. Sunt unii care au maimuțe, alții doar mansarde, alții lumini de mansardă care umbresc intrarea principală, aș vrea să pot pătrunde în mansarde cu amintiri, gânduri, pe scurt viață trăită fără mari cauze dar cu amintiri. Amintiri care luminează podul pentru totdeauna și unele sunt mereu deschise sau închise în cufere.

Fulgerul

Se încălzește și se întunecă și devine liniștită și tăcută, dar scârțâie și zgomotul când se întâmplă este însuflețitor și copleșitor care infectează furia de a trăi și de a fi prezent printre alte lumini și iluminări sau chiar și simplul întuneric trecător dar izbitor de suspine și

care rupe cele mai electrizante tăceri. Acel fulger care îți stinge conștiința marcată de emiterea unor gemete elocvente și care precipită acțiunea neglijând sentimentul de oportunitate de a fi imobilizat în momentul în care un alt fulger a căzut în această lume. Cenușa de lumină, acea cenușă care te marchează cu căldura unor fiare feroce și puternice doar dintr-o singură lovitură este contaminată de cenușa de lumină a trecutului și a viitorului omniprezent pe care nu o uiți și care se revoltă împotriva ta. Te taie din impulsul clipei și se împrăștie încet, cu lacrimi și efuziune spunându-ți să te controlezi și te aruncă într-un bazin de lumină care se îneacă în memoria cuvintelor incontinate și își revarsă setea de lumină. Arzând sunt cenușa aprinsă a unui corp magnetic care șuieră și clipește în inima ta care arde de dorința de ceva, viril și masculin sau altfel feminin și senzual, acea dublă personalitate te înfruntă ca o personalitate duală care nu cedează nici de o parte, nici de alta. Această cenușă de lumină încălzește pe cel sumbru și pe cel frivol și are în căldura ei protecția ploilor care se devorează și se împrăștie pe continente și în spațiul atemporal.

În lumina plăcerii

Acea lumină care ne invadează și ne dăruiește intuiții de lux și ne conduce la nenumăratele plăceri deprimante și la anxietatea chimiei plăcerii sedentare, dar nu încrustate, ci imprimate pe chipurile naive ale plăcerii altora care luminează ființa sau sentimentul sau emoția. Emoție care simte plăcerea miraculoasă și resplată și care ameliorează contracțiile resimțite de excesul de plăcere, exces care ne redirecționează spre alte simțuri și plăceri. Cât despre lumina plăcerii, ea se dezvoltă și se hrănește cu viciul care nu

se retrage și nu oscilează și se ciocnește în părul nebun cu plăcerea negării.

Lumină hipnotică

Tatonările resimțite în chip hipnotic de lumină mărturisesc sentimente care ne lasă să întrezăresc dorința de dependență de această lumină care ne determină să dinamizăm și să credem că lumina există. Prin ea suntem luați fără credit și fără datorie, stagnând ca viața hipnotică a ființelor transcendente care sunt dependente de sursele de plăcere hipnotică. Dependente care năvălesc prin părul și sprâncenele încărcate de modestie și de lenevire. Transcendentă această lumină care ne conduce spre noi provocări egale în gândire diferite în reacții, reacții acestea nemăsurate și pure care înfruntă dorința pură de a avea lumină, în puterea ei de a fi hrăniți de ea și conduși de pietrele dezlănțuite care se adună ca lutul în încălzire.

Lumină puternică

Cu intensitate, această lumină se împarte între corpuri înstrăinate de mișcare și oscilează între două căi ușoare spre lumină, dar, fără curent electric, ea se autosuficientă și subzistă în amărăciunea și deznădejdea hipnozei sistemice care ne hrănește și ne dezvoltă. Dar în mod conștient este o lumină atât de intensă încât se stinge și își autotransmite puteri chiar și atunci când se stinge.

Tunet psihedelic

Psihedelicele se împletesc în zgomotul tunetului curajos care susține și potențează anormalitatea care vine din faptul că suntem cuprinși de acest tunet psihedelic. Ei bine, aici, dacă am eradica lumina coerentă, fără potențe sau solzi, aceasta ar fi doar un pretext pentru anormalitatea tunetului negru, care înghesuie și mârâie

în cele mai ciudate și mai profunde sensuri de absorbție a rațiunii, pentru că se stinge, scârțâie și se mișcă fără cel mai mic secret, aparent o lume de lumini psihedelice care îi afflicionează pe cei care vor să se piardă în ea, sau să se bucure de plăceri eșalonate premeditate, colorate de culori oblice stagnante, fără voința de a crea sau de simplă indulgență. Impregnați în spiritul fragmentelor de gândire, fragmentați într-adevăr sunt toți cei care își imaginează o altă lume, îndepărtată de tulburări, care ne irită ca atunci când ne scărpinăm la ochi sau pur și simplu clipim. Această mișcare înstrăinată de altă mișcare, incomodează și pulverizează mințile îndepărtate și inconștiente de simplul fapt de a fi mișcat sau agitat. Tunetul este psihedelic și sperie spiritele fără ca ele să se manifeste, căci nu există, este o realitate paralelă a zvonurilor și intransigenței ca și omul negru, iar aici nimeni nu se hrănește cu personalități bizare și cunoaște preexistența chiar dacă aceasta nu există în realitate. Așadar, tot ceea ce este ireal are o istorie atemporală, dar are, ceva, are frică, frică care ne deprimează într-un orizont de 5 dimensiuni, poligonal și liniar, dar nesuscetibil sau chiar susceptibil de orice urmă, urmă care reprezintă emisferile gândirii transcendente și apoteotice. Ideile nu înfloresc și nici nu cresc în filamentele rațiunii abstracte, ci impulsuri ale unor caractere deja văzute și decorate, mișcări de imitație și adaptare la clipă, dar toate calculate conștient și minimalist. Fără calcule, tunetul este real și imprevizibil, deci de o spontaneitate atât de autentică, încât este absurd să te gândești la o altă sursă de energie psihedelică. Capetele de odinioară scârțâie și te macină și tu te-ai stins deja în frunze galbene și mâncate de bibliofili, iar fără

orice perseverență intimidează pe cei învechiți de memorie și pe cei făcuți și contrafăcuți pe măsura lor. Înconjurați de aparate de măsură, abecedarele etichetărilor se felițește și tunătorii din abisina rîd. Cei care trăiesc în lumina trecutului sunt îndemnați, cei care mor dincolo invadează corpurile cerești în faptul proeminent al întâmplării, al imediatului. Dar toate sunt materii luminoase, de o lumină mai mult sau mai puțin intensă, dar sunt radiații energetice care nu sunt compatibile cu trecutul, nici măcar cu clipa anterioară. De aceea, luminile trecute emit radiații nocive care nu orbesc însă nici o lumină luminoasă și radiantă pe care se dorește a o aprinde în orice moment, impuls sau clipă. Pentru că trecutul se intersectează cu prezentul, clipa, impulsul, secunda sau fracțiunea, dar nu influențează curentul său energetic și nici luminozitatea sa. Suntem, așadar, mereu la timp pentru lumina puternică și limpede a curentului extatic care taie vîntul în fața plăcerilor până acum lipsite de intenții de mișcări de rotație în jurul plăcerii de a face lumină sau de a fi luminat, pentru că ceea ce este sigur este puterea sau tensiunea curentului intens care dezlănțuie impulsul electric care prin simpla privire transmite la lumina trecutului său, lumina mai puțin intensă, radiații din viețile trecute, dar care nu ghidează principiul luminii dezlănțuite din mișcarea impulsului luminii demascate, trăind din secunda, din clipa, este suficient un simplu click și gata, lumina se face în privirea tăioasă și periculoasă și arde privirile de invidie și ură care pur și simplu se târăsc în jurul luminilor trecutului și se agață de corpurile cerești cu radiații. Ei bine, radiațiile sunt radiații și asta e contaminare, de aceea, nimic mai puternic decât să îți aprinzi lumina în clipa, în fiecare clipă cu tot curentul fără

Radiații, pentru că nicio lumină nu este mai puternică decât alta, este vorba de fapt de radiații, și nu-mi dați aceste lumini înăscute, pentru că fiecare are propria sa lumină pură, însetată de voință și imaginație și de energie pură de dezvoltare și creație. Magie luminoasă care are culori în lumina ei, reflectată în nuanțe de galben însorit și energic. De fapt, nu există prea multă lumină, există doar focare de existență rămasă și echilibrată de obiectivare a ceea ce nu este vizibil. Așadar, nu există, nu este reală, este rodul razei puternice care ne alintă la conștientizare. Dar ce naiba este conștiința? Ce este cu adevărat conștient sau inconștient, aceasta este o barieră care nu poate fi materializată, oricât de mult sens ar avea și oricât de mult am înțelege că ne îndreptăm cu toții spre acest moment. Se spune că există această decadentă a materializării barierelor preconceptuate și a curenților insurmontabili, când de fapt nu există bariere în realitate. Totul este deci imaginar și real sau ireal trăim cu toții în acest același curent al iluziilor, al setei altor spirite care nu ne afectează în realitate pentru că nu există sau de fapt nu există nicio barieră între dorință și lumina inconștientului mereu prezentă în conștient și pe care ne-o rezervăm doar pentru noi înșine pentru că ne gândim la curenți, dar nici aici nu există curenți sau impulsuri, există creaturi cerești aerospațiale imaginare care trăiesc așa cum se spune în lumina trecutului, de către o majoritate care a deliberat că lumina trebuie să aibă putere sau măsură, dar încă o dată cine sunt ei să se amestece în lumină, în lumină nu se atinge, se observă lumina și se stă să se uite până se stinge.

Lumina naturală

Nimic nu este mai natural decât această lumină limpede și naturală, pentru că este natural să se conformeze. Conformități, adversități,

conflicte, simple indulgențe care servesc ca un acumulator de atitudini și probleme conștiente, dar nu atât de profunde, pentru că sunt naturale. Între natural și lumină nu există nici cea mai mică ciocnire, așa că naturalul ne implică și ne face să ne simțim în largul nostru și liniștiți, pentru că totul este normal și firesc. Aerul, bucuria naturală care ne implică, cea care bate și aleargă și mai ales atinge, o atingere blândă pentru cei care apreciază pufurile de lejeritate.

Lumina energiei nucleare

O sursă puternică de energie ne iradiază transformări, mutații psihologice, astfel încât ne putem considera afectați de această putere nucleară. Această lumină vibrantă a energiei crește la impactul luminos al ființei transcendente a mutațiilor și care, în realitate, nu le suferă, ci, ca un păun, se infiltrează în impulsurile aprehendate și care ne determină să acționăm. Impuls care este dinamic și lipsit de radiații explozive. Prin urmare, vom avea exponentul maxim în forța sa energetică, vor fi agenți nucleari care corectează și fărâmițează lumina imposibil de dezechilibrat pentru că este exponentul maxim al forței de transformare. Și nu există nimic mai puternic decât transformarea, acea schimbare care ne înalță și ne potențează în raport cu radiațiile.

Lumini psihotrope

Ca prin farmec sau armonie aterizează și plutesc și bat din aripi acele lumini psihotrope care ne fascinează și schimbă realitatea pe care ne-o dorim ca pe o dorință bună, dar de bun augur, cu una de rău augur la întoarcerea din acea lume, unde ca o mașină a timpului ne scoate din dimensiunea reală și ne transportă într-o lume a fanteziei, a irealului sau a plăcerilor. De aici rezultă că există o a treia dimensiune a activității senzoriale și a energiei întunecate

atunci când sunt vizualizate din perspectiva altor nebuni de realitate nefastă pentru a oxigena și curge luminile psihotrope care câștigă teren în diverse perspective și dimensiuni voluptuoase și care îi macină pe cei care se rețin în episoade sporadice. Nu există opoziții între lume sau lumini sau realități pentru că natura însăși este lumini.

Thunder

Ca o breșă amară și luminoasă, înfierează tunetul care hrănește pământul supraviețuitorilor luminii amorse și transparente. Refugiați în corpuri celeste de amărăciune, ei revarsă o furie incontrollabilă potențată de această lavă de lumină și putere. Ea arde și hrănește lumina ființei care se lasă invadată de aceste neguri nefaste în întunericul absent de lumină și putere aservită și se lasă încălzită de magma tunetului energetic și potențează fericirea luminii. Fericirea luminii în razele luminoase ale ființelor necaracteristice ființei.

Generator

Generator de iubire, sau generator de iubire!

Ce alimentează această dorință carnală non-virtuală și această legătură emoțională a sărutului transparent și a setei de ceva vital pentru dezvoltarea energiilor de legături emoționale și electrice. Acest generator alimentează orgolii și personalități cu chipuri ascunse în reprezentarea cotidiană ca în luarea micului dejun, sau a cinei, sau a apei care alimentează energia vieții de zi cu zi. Fără măști sau gânduri sfâșietoare, ne încadrăm în realitatea energiei iubirii sau în iubirea energiei electrizante și tăioase a privirilor pătrunzătoare și reprezentative ale iubirii și ale singurătății pe care o trăim alimentate de un cablu care nu se deconectează niciodată, un

energie incoruptibilă, dar adevărată, întotdeauna! Mereu electrizând privirea însetată de dorință și de o oarecare răbdare inventată de monotonia zilelor și de fețele oblice care nu reprezintă nimic în acest mediu electric, sunt fire libere. Se aventurează în imaginația motorului înăscut și dezlănțuit al realităților, dar cu sufocarea contactului instantaneu. Contact indispensabil vieții motorii, acest motor al realității consensului de a fi și a nu fi prezent, dar înstrăinat de alte realități aproape imperceptibile pentru dorința conștientului, dar este acolo! Este mereu acolo în sensul oportunității imediatului, de aceea mijloacele nu pot fi acvatice, ci se strecoară în gândurile iubirii generatoare de mijloace și resurse disponibile; cât despre iubirea generatoare, ea este mereu conectată și în căutare de orice alt mijloc care nu este virtual și controlat cu această însăși ființă a condescendentului, ea nu se poate atunci înstrăina de plăcerea pe care o generează și care proliferază în acele chipuri mereu prezente ale bucății de suflet pe care ai vrut mereu să o înăbuși. Căci nu poți înstrăina nici o bucată de energie, căci energia este una și multiculturală în sentimentul ei de satisfacție, satisfacție care dezvoltă diverse realități, căci noi suntem virtuali și imaginari, doar în prezența celorlalți sau în oglinda însăși ne ascundem noua energie reglatoare a spiritului energiei neutronice, care sunt aceste adevărate fiare de lumină. Dragonii de lumină se pot aprinde!

Curent electric

Acest curent care ne străbate și ne revitalizează zilnic ne dă puterea și mimica unor ființe strălucitoare și umblătoare, da! Andante pentru că în ea poate fi forța luminii sau a opresiunii bolnave și convalescente care se confruntă cu realitatea dualistă și opresivă. Nu fiți

În schimb, hrăniți-vă cu pozitivitatea și realitatea transcendentă a circuitelor chimice și antichimice care hrănesc spiritul de inovație și de realizare, realizare care este personală și netransferabilă ca niște hrănituri de frenezie fără nici o plăcere, dar care antrenează mintea spre undele magnetice ale gândirii și transmiterea ei. Transmiterea gândurilor este reală și magnetizantă și dezvoltă circuite pe care nimeni nu le poate nega și aceste circuite au un curent care se propagă în aerul atemporal al senzațiilor și plăcerilor oprite, pentru că toți suntem la început beta-blocante ale energiilor exterioare dar care ne potențează setea de viață. Aceste impulsuri ne afectează deci raționamentul și uneori apar sau se dezvoltă conflicte în gândire, dar ele pot aduce o fericire electrică, care cu entuziasmul porților ne va conduce spre realitatea exterioară.

Lumina albastră

Dezlănțuită de emoții puternice, lumina albastră traversează poduri și scări și se infiltrează în puterea sentimentelor cu care se hrănește și dezvoltă acest potențial sprinten. Ea întâmpină cu razele sale ultrasensibile frumusețea transparenței prieteniei elocvente care tânjește după ceva mai albastru, mai puternic, mai intens și dezvoltă în noi constelații cu ramificații profunde de a simți și de a fi înstrăinat în această undă hertziană. Această putere afectează mințile oblice dezbrăcate de senzația de a trăi în nuanțe de albastru, albastru turcoaz care afectează prietenia profundă și durabilă, poartă în sine raze magice de nebunie și plăcere iubitoare de frumusețe

albastru rar și revigorant. În filamente de intensitate crepusculară se dezvoltă și transmite energie primitoare și protectoare de rele și plăceri cu aug-
nie și liniște, nu, nu este o mască ce ne amăgește și ne alintă la gânduri abstracte, este mai degrabă o lumină albastră puternică și intensificatoare de plăceri reale și imaginare, dar care afectează și afectează mereu pe cei ce se poartă în ea și rămân fără limite pentru o prietenie intrinsecă și durabilă. Se îndrăgostește și parcă dezbrăcată de rațiune dar servind drept hrană pentru emoție, vine și aduce delicii de plăcere și poftă, această plăcere este calorică și invadează totul și este o frenezie a excitației cu această lumină albastră care se culcă și se rostogolește în acumularea de energii care se golesc cu timpul dar nu dispar în prezentul viitor, adică această lumină protectoare este mereu prezentă și nu ne lasă să evoluăm la nivelul plăcerii luminoase incontrolabile.

Cablu electric

Curentul vibrator al anxietății, trece prin corpuri prin cabluri electrice alimentând speranța și ceva nou și obsedant care ne lasă statici de mișcări, dar cu o gândire accelerată și anxioasă. Paralizată de mișcări, se ridică tensiunea care ne încadrează în realitate și cu mișcări controlate și măsurate coborâm pe scările gândirii unde ne conectează unii cu alții. În această scară rulantă a gândurilor categorisim comportamente, chipuri și mișcări și ne încadrăm în coborârea și urcarea momentelor vieții, lumina alimentează scara rulantă care fără oprire te duce în nebunia realității în vigoare în secolul XXI, energii, magii, fantezii, totul cu aparente armonii, dar atenție la trepte, nu toți trec prin scara rulantă a vieții, există ființe care urcă trepte

care se ridică și, mai presus de toate, cineva îi sprijină, este suficient sau este o chestiune de echilibru. Echilibrul forțelor este fundamental pentru echilibrul mișcărilor și al coborârilor și urcărilor la nivelul fiecărei ființe, dar nu toți merită să fie coborâți sau susținuți în urcare, efortul și perseverența sunt fundamentale, ridicați-vă deci la spiritul de sacrificiu, fără răni sau opriri și vă va duce la lumina ființei gânditoare. Fără să echilibrezi forțele exterioare care pot ceda, treptele sunt solide și alimentate de cabluri de speranță vei ajunge la cel mai important cablu electric ciclul vieții, acea energie care alimentează pământul.

Lumină efervescentă

Ea cade și efervesce, se diluează și se extinde în ramificațiile de lumină ale unei dorințe necuvântătoare, pentru că este o iluzie ca toate privirile efervescente de lumină care mai apoi se prăbușesc în fața realității exterioare. Înzestrată cu răutate și contrafăcând episoade sporadice de nebunie de dorință efervescentă ca iubirea care se extinde și contaminează, ocupă toate gândurile și se lasă dominată și dominantă, acesta este schimbul de energie revitalizantă, efervescenta care nu se stinge niciodată, conținutul luminos este acolo.

Cer luminat

Nimic nu este mai puternic decât dorința de a atinge echilibrul perfect al cerului luminat, căci stelele sunt cele care îi dau viață și care fac ca gândurile și ideile sau faptele să treacă de la dorință la concret. Nimic mai frumos decât cerul luminat de energiile constelative care cer o interacțiune constantă între stele, iar puterea stelelor este unică, după cum spun nimic mai puternic decât un suflet cu cerul luminat de voință și dorință de schimbare și de

interacțiunea și atingerea stelelor magnetizează gândurile.

Scurgerea de energie

Mă sperie modul în care energiile se evaporă în fum fără flacăra, asta înseamnă să nu vrei să interpretezi realitatea cosmică. Sunt dezamăgit când energiile vitale sunt reprimite prin acomodare, iar cristalizarea sentimentelor este, fără îndoială, o mască a corectitudinii politice. O, suflet de energie pură transformă-te în magie și zboară peste mințile care nu au curentul impulsiv al adevărului faptelor și al mutației constante a lucrurilor, schimbarea sunt etape și cicluri prin care toți trec și se dezvoltă, dar niciodată pe calea fricii și a suferinței sentimentelor. Eliberează-te și extinde-te și mai ales suferă de mutația vieții, de acea schimbare care ne conduce.

Lumina vieții

Ei au scufundat pasiunile nebuniei. De ce, instinctiv, iubim și vrem să fim iubiți pasiunile și deziluziile deschid calea pentru diverse iluzii. Amăgit și îndrăgostit mă concentrez și mă focalizez pe întreaga metodologie de a iubi cu adevărat, aceasta străpunge orice falsitate. Dezbrăcați în câmpul de acțiune de a fi iubiți ne confruntăm cu adevărata identitate a ființei, de aceea a fi iubit ne cere o conștientizare profundă a motivului pentru care suntem iubiți și totuși există o dihotomie necesară de a dăruia de bună voie și de a iubi și noi, această dialectică este presupusă că $1+1=1$, când logic nimeni nu se poate bucura de nimic. Prin urmare, în mod logic $1+1=2$, corect, dar conduita nu va fi productivă dacă rezultatul nu este legarea tehnică a atitudinilor și valorilor și a comportamentului în general, de aceea atunci există o poziție unică în mijlocul vieții amoroase. Înțeles și va fi

acel adevăr, singura sursă de plăcere, ori ființa individualistă dorește o altă acțiune, acțiunea fiind înțeleasă ca adevărata libertate. Ei bine, nu am trăit suficient de mult timp pentru a parcurge următoarele etape, dacă sunt logice sau ilogice va fi la discreția mai multora dintre voi, nu vreau să fiu absolut sigur, de aceea mă imaginez din când în când ca un măgar, și în ziua de azi e greu să ai măgari, există măgari artificiali, care înșală, dar cei care se pun cu adevărat în acest rol uneori, trageți singuri concluziile. Eu nu sunt aici pentru asta, de fapt mi-e frică de nebunii și de atitudini pe care nu le comit, căci un nebun nu este nebun decât în anumite circumstanțe și când este judecat de alții, ceea ce depinde adesea de "habitat". Abătându-mă puțin de la acest raționament, vreau să spun că sunt nebună, îmi asum faptul că am plăcut mai multe persoane și de aceea nu suntem niciodată împliniți, vrem mai multă iubire și mai multă și mai multă... de unde atâta ambiție amoroasă, cum am spus eu. Îmi retrag spusele spunând următoarele, toți suntem liberi să comitem nebunii în dragoste, suntem vulnerabili și adesea manipulați. Vrem să credem că este adevărat că iubim, de ce, pentru că am fost iubiți, acest sentiment care trezește afecțiunea și declanșează înțelepciunea vieții, actul de a iubi și de a transmite această iubire într-un mod clar și spontan, spunând vreau pentru că am dreptul să fiu iubit, pentru ca apoi să ne iubim și să dăm lumină vieții printr-un efort unitar și din inimă pe un drum fără lacrimi și fără durere. Bucurați-vă de o ființă minunată care vă oferă maximum de energie progenitoare. Lumina se reproduce în raze care luminează însuși sistemul solar, credeți-mă. Niciodată la un orizont îndepărtat nu poți capta lumina iubirii, ea se propagă prin contact, stimulează aceste energii revitalizante. Și faceți ca ecuația să crească și să fie $1+1+1+1+1+.....=$ mai infinită. Ei bine, atunci

În câmpul iubirii există forțe magnetice, forța de seducție și atrage dorința de a se întâlni, de a-și satisface dorința sau pur și simplu de a se bucura.

Asociații energetice

lumină : căldură : soare : putere : segregare : salivă :
sărut : împărtășire : sentiment : bucurie : petrecere :
aniversare : ani : vârstă : bătrânețe : răbdare :
perseverență : cucerire : sacrificiu : durere : leac :
doctor : sănătate : vitalitate : energie : putere :
impotență : frustrare : suferință : cădere : cădere :
vertij : amețeală : nebunie : nebunie : spital :
spitalizare : spitalizare : privare : dorință : voință :
dorință : dorință : victorie : cucerire : luptă : război :
moarte : pierdere : dispariție : absență : singurătate
: gând : creație : invenție : minciună : crud : imoral :
pedeapsă
: pedeapsă : mustrare : amendă : poliție : protecție :
siguranță : stabilitate : echilibru : dezechilibru :
dezechilibru : anormalitate : boală : psihiatrie :
ajutor : terapie : clinică : injecție : infirmieră : morfină :
medicament : iluzie : deziluzie : anxietate : nervozitate :
tensiune : luptă : luptă
: luptător : învingător : învingător : cursă : competiție :
adrenalină
: frică : teamă : îndoială : interogare : întrebare :
răspuns : curiozitate, interes ; satisfacție : satisfacție :
plăcere : orgasm : senzație : conștiință :
responsabilitate : vinovăție : vinovat : inocent : liber
: libertate : justiție : onestitate : adevăr : sinceritate :
transparentă : invizibil : ireal : inexistent : imaginație
: creativitate : vis : visare : somn : odihnă : calm :
liniște : oprire : semn : simbol : desen : creion :
cauciuc : anvelopă : drum : călătorie : transport :
tren : ață : ac : ac : ac de cusut : cusătură : operațiune

: intervenție : schimbare : tranziție : etapă : scalare :
clasificare : indexare : termeni : cuvinte : propoziții :
dialog : comunicare : expresie :

demonstrație : prezentare : introducere : prefață :
prefață : carte : frunză : copac : natură : vânt : aer : mare
: foc : pământ : sistem solar : energie : lumină : putere
: raze albastre :)

Revitalizări energetice

Trăiește nemulțumirea cu

satisfacția Lumina prosperității

Eu sunt toate culorile pentru a-ți picta lumea

Lumină paralizantă

Ceva ne va face să ne oprim dacă nu vrem să continuăm, dar de ce să ne oprim dacă este acțiunea care se desfășoară și generează emoții, senzații și stimuli, de ce atunci când cineva ne răspunde și reacționează la noi, acțiune prieteni, răbdare și inteligență pentru a-l înțelege pe celălalt cu care ne confruntăm. Iată întrebarea de ce să eliberăm energii care ne paralizează ca și cum am fi copii fără răspuns. Curaj dragii mei prieteni, cuvântul este un ordin de a fi judecat și cine va fi judecătorul rațiunii, cine va fi normal și anormal ...nimeni! Cu toții avem credință și eu am credință în cei care au credință, așa că îndoiala de a vrea și de dorința omniscentă și prezentă rămâne, dar ca o harpă care alintă și amăgește transmite sunete de sirenă cu ecouri halucinante. Nimic mai mult decât să ne relaxăm și să ascultăm avem 2 urechi și o gură pentru a auzi de două ori mai mult decât vorbim iar tăcerea este acțiune și nu naivitate sau lipsă de control, puțini rezistă tăcerii trebuie să încercați poate fi chiar chinuitor dar va răspunde la multe întrebări subiective și sociabile tăcerea este mută dar poate funcționa ca o armă perfectă pentru dorința incontrollabilă a impulsivității și dorinței așa că liniștiți-vă și ascultați ascultați tăcerea din voi!

Dacă într-o zi a fost un fulger

Dacă într-o zi ar exista o rază, ar fi ea distructivă, înfricoșătoare, zgomotoasă, implacabilă sau ar fi luminoasă, frumoasă, radiantă și energică... Fiecare rază are caracteristici diferite ca și ființele umane, moduri de acțiune diferite, lumină diferită, adică fiecare rază/ființă este unică și exclusivă. Dacă într-o zi ar fi o rază, cel puțin ar fi originală. Fiecare rază are o formă de acțiune, la fel ca la oameni, în orice moment, această acțiune apare în fracțiuni de clipă. Noi avem acțiune asupra razei/ființei, am putea să-i schimbăm direcția și destinația. În legătură cu destinele și pentru prima dată voi invoca numele lui Dumnezeu, într-o zi am ajuns să am o discuție de credință și de credință cu un adept al Coranului care mi-a povestit următoarea întâmplare pe care o voi descrie: îți pasează un joc de zaruri pentru mâini și îl roagă cu vehemență pe Dumnezeu să obții scorul maxim și tu ai obținut scorul minim. Povestea poate fi rezumată, dar până la urmă cine a aruncat zarurile? Dar în afară de această poveste vreau să vă spun că avem acțiune și avem raze/ființe care acționează cu mediul și fiecare aruncă zarurile cu energia/forma/comportamentul său.

Învățăturile unui părinte absolvit în lumina vieții

Îi mulțumesc tatălui meu și pentru această contribuție la învățăturile mele...câte puțin din toate...așa ne formăm...când suntem atenți la viață... La ceea ce ne înconjoară...cu sensibilitate la tot ce ne înconjoară

Lumină reflectorizantă

Cred că o să înnebunesc

în dimineața asta.

Ce bine e să te trezești în lumea mea, cu canarul cântând
cântând, o pește a înotânde a copac a

oxigenează.

Faceți cunoștință cu complicii mei: canarul pintas care încântă cu cântecul său. Peștele deșteptător care înoată și alunecă pe apă. Și bonsaiul amazonian care respiră și inspiră. Pe lângă aceste trei ființe strălucitoare și inspiratoare ale lumii mele, mai țin sub fereastră un alt glob al lumii care totalizează lumea așa cum era acum 20 de ani, doar că, spre exemplu, mai exista încă Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice. Republicile Socialiste Sovietice încă existau. Mai dețin încă doi trandafiri din deșert, cei doi compuși pentru acea vreme în boabe de nisip din deșert care mă fac să idealizez un glob unit, sub glob sunt acești trandafiri unul în culoarea sa originală care pentru mine înseamnă perseverență și celălalt pictat în tonuri puternice de verde care simbolizează pentru mine speranța. În această lume a mea scriu, îmi imaginez și simt ca și cum aș fi netulburată. Într-o atmosferă caldă perfectă și cu o dimineață luminoasă scriu pentru vreun suflet iubitor care aici vrea să imagineze trandafirul unirii frățești.

200 de zile cu "obișnuitul" filipe moura

M-am trezit într-o realitate diferită de cea obișnuită și explorarea câmpurilor de scriere prin această carte avea să-mi extindă ființa.

Reflectez asupra modului în care se transmite gândul și îl asimilez cu o lumină și cu puterea ei.

Așa cum gândim cu toții din diferite perspective, există un curent de urmat.

Sufletul are momente de tulburare. Modul în care ne privim pe noi înșine nu este întotdeauna naiv.

Energia se extinde. Mințile tulburate de comportamente rele se perpetuează.

Vocile la unison sună mai tare decât o singură voce.

Cuvintele sunt o artă a exprimării.

Din acest moment va exista inspirație. Bătăile inimii au un ritm propriu care se extinde prin vene.

Represiunea are loc pe furiș.

Totul are un q. Cu toții ne gândim la rău. Uneori ne fac să tăcem.

Cu toții ne gândim. Amintirile nu sunt întotdeauna prezente.

Nu practicați ura, pentru că este rea. Nu toată lumea are ocazia la momentul potrivit.

Uneori suferim doar pentru că noi îi permitem. Cu toții avem libertatea de exprimare.

Nimic mai cinstit decât adevărul. Am mai multe forme de exprimare.

A fi bine înseamnă a avea echilibru.

Echilibrul este un ciclu de rutine. A fi nervos este un dezechilibru. Oamenilor le place să comenteze.

Cu toții avem puritate. Soarele este o sursă de energie.

Iubirea universală generează compasiune. Lucrul anormal este că nu se întâmplă nimic. Cu toții uităm atunci când vrem. Există întotdeauna mai multe perspective. Multe idei, puține convingeri.

Unele lucruri sunt iremediabile. Toată lumea este supusă nedreptății. Dragostea este o sursă de plăcere.

Întotdeauna doar e protejat. Există
oameni care nu le place să
gândească.

Conștiința este un felinar care ne luminează.

Cu toții avem dependențe. Uneori avem temeri. Cu toții vorbim prostii. Eu nu scriu pentru nimeni.

Cu toții avem câte ceva ce nu vrem să ne amintim, dar este bine să știm când suntem triști și să recunoaștem întotdeauna și să nu ascundem nimic.

Cu toții avem vulnerabilități. Cu toții simțim plăcerea de a face ceva.

Când oportunitatea bate la ușă, deschide ușa. Există un sentiment față de celălalt. Nimeni nu aparține nimănui și, prin urmare, toată lumea are dreptul de a străluci.

Prietenia este întotdeauna un bun început un prieten alt mine.

Urmează-ți instinctul de ceea ce vezi pozitiv.

Cu toții putem fi iubiți, iar iubirea este un generator de lumină.

Atunci când suntem iubiți, trebuie să respectăm acest sentiment.

Iubiți-vă unii pe alții și creșteți rata natalității. Întotdeauna cu cuvintele în contradictoriu. Fără îndoială, o frază antagonistă, dar cu logica ei de evitare a suferinței. "ceea ce au bătrânii nu este înțelepciunea, ci prudența", așa că ascultați!

Cu toții cunoaștem binele și răul și avem în mână decizia de a fi buni sau răi. Nebunia este o parte din sănătatea mintală. Să știi cu adevărat este important și dacă se poate să fii absolvent al școlii vieții. Mă voi transforma pentru tine, pentru mine și pentru cei care mă iubesc. Schimbare pentru evoluție.

Asociații electrizante !! Simt! Eu reflectez! Eu înțeleg!
Captez! și expulzez energie toată ziua! Lumina atrage
lumina! Puterea este cunoaștere! A cunoaște înseamnă a
învăța! Să înveți înseamnă să descoperi și să simți! Să simți
înseamnă să reflectezi! A capta înseamnă a învăța! A pricepe
înseamnă a realiza! A realiza sinele!

Eu sunt, tu ești, el este, noi suntem, ei sunt! Toți suntem
eu!

Și eu sunt ei! Și ei sunt noi!

Și cine suntem noi până la urmă? Suntem pentru că
existăm! Existăm pentru că am fost creați!

Creație prin concepție! Lumina vieții! Lumina
creației! Imaginație și realitate!

Dualism între ceea ce ne dorim și ceea ce este de fapt! Fapte
care sunt interpretări ale realității!

Realitatea care ne înconjoară! Habitatul în care am fost
creați! Mediul care ne transformă!
Transformare/schimbare! Inovație și schimbare! Etapele
ciclurilor de schimbare! Etapele de tranziție!

Bariere de tranziție!

Depășirea ciclurilor și depășirea dificultăților!

Dificultăți create și imaginate sau realitate!

Dificultăți/probleme de interacțiune între subconștient și
conștient!

Conștient e realizare! Inconștient e proiecție!
Proiecția sinelui!

Existența!

Eu exist, deci noi existăm! Noi suntem un
singur sine! O singură lume!

O lume, într-un "eu" transformat în noi! Acționăm asupra
acestei lumi și asupra ei noi!

Eu acționez sub o parte din
tine! Tu ești prezent peste ei!

Ei sunt lumea! Lumea de
ființe!

Ființe, fie că sunt sau nu! Vii sau inanimate! Produc lumină,
captează lumină! Energie luminoasă!

Energie de putere! Puterea este dorință! Dorința este
dorință! A dori este real!

Toate au reușit să să ajungă la o real! Real
este fapte și comportamente! Comportamentele
sunt acțiune!

Acțiune é răspuns la la lume! Lumea la acțiune
este transformare! Transformarea este modificare!

Schimbare é reală! Schimbare é a
dorință permanentă! Suntem permanent în
căutarea unei dorințe!

Dorințele pot fi asuprite! Nu tot ceea ce ne dorim este în
lume! Nemulțumirea!

Pentru ceea ce nu putem avea și nu există! Neexistența
ireală! Gândirea non-factuală! Non-factual neatins!
Disperare de neatins! Disperarea suferinței!

Suferința pentru ceea ce nu
există! Ceea ce nu există atrage

dorința!

Dacă

Nu

dorim să o
du-te la ajungeti la

ce nu

există!

fericire! Fericirea împlinirea dorințelor! Nefericire

Neîmplinirea dorințelor irealizabile! De neatins!

Ea produce depresie!

Depresie stare psihologică a nerealizatului. Nerealizat,
nerealizat faptic, ireal!

În lume există fapte ireale care există! Forțe și fapte care sunt
prezuate ca fiind lumea care nu este la îndemână!

Nu este realizabil, este spiritual! Spiritualul este un mod de a
simți sinele! Cu toții trăim cu spirit! Spirit/predispoziție

Motivația ceva care ne conduce!

Impulsul pentru faptă!

Acțiune asupra altora! Acționează, acționează!

Alții ei, ei eu! Eu vs ei (lumea)! Lumea socială!

Comportamente de învățare! Aprehensiunea cunoștințelor!
Cunoașterea faptelor reale! Cunoașterea ca armă!
Transmiterea cunoștințelor! Între eu, ei și noi, lumea! A
cunoaște lumea înseamnă a fi în ea!

Noi suntem lumea cunoașterii! Noi toți avem
ceva cunoștințe!

Schimbul de cunoștințe înseamnă învățare!

A învăța înseamnă a trăi împreună! A trăi împreună
înseamnă a comunica! A comunica înseamnă a relaționa! A
relaționa înseamnă a interacționa!

A interacționa înseamnă a acționa asupra lumii!

Act pe o lume é transformatoare!
Pentru a transforma lumea prin cunoaştere este evoluţie!

A evolua înseamnă a fi informat!

Pentru a cunoaşte é a şti
să se transforme! Transformare
cunoaşterea într-o lume! O lume multiculturală
a înţelepciunii!

Înţelepciuni infinite!

Infinit de neatins!

A fi înţelept este o utopie! Utopie este o dorinţă de a realiza! Voinţă!

Voinţa este puterea interioară!

Forţa interioară este sinele! Sinele transformă lumea!

Lumea este transformată de ei. Ei sunt lumea în transformare!

Noi suntem cei care schimbăm lumea! Prin raţiune! Prin dreptate!

Justiţie drepturi egale! Drepturi doar pentru că suntem noi înşine! Datoria în faţa lor!

Trebuie să fim corecţi cu lumea! Acţionaţi

în cunoştinţă de cauză şi pe baza a ceea ce este real!

Acţionaţi în mod conştient cu fapte ireale!

Imaginaţia faptelor ireale

Imaginaţie - creaţie! Ceea ce nu există este creat! Puterea de

creație a imaginației! A fi capabil să crezi înseamnă a fi liber! Libertatea înseamnă să cunoști! A cunoaște înseamnă a interpreta!

A interpreta înseamnă a presupune! A presupune înseamnă angajament! Compromisul este un pact! Pactul este jurământ!

Înjurătura înseamnă
loialitate! Loialitatea
este adevăr! Adevărul
este unul!
Uno sunt eu!
Suntem o singură lume! Noi
suntem ei, noi, voi. Ființe.
A crește înseamnă a fi. A fi
înseamnă a exista. A exista
este un fapt real.
Este realitatea că noi existăm și că noi suntem
lumea! O lume de ființe vii și inanimate!
Lumea este transformată de mine, de voi și de ei.
Lumea evoluează!
A evolua înseamnă a fi mai bine informat!
A fi informat înseamnă a avea
cunoștințe! A cunoaște înseamnă a ști!
A cunoaște înseamnă a experimenta! A experimenta
înseamnă a simți! A simți înseamnă a cunoaște!
O simțim doar atunci când o trăim! O
trăim doar dacă vrem!
Libertatea de a alege să trăim ceea ce ne dorim! Dreptul,
datoria de a fi respectat!

Nu vrem, nu știm!

Nu știu nu știu
ne! Cunoaștere

transformați-

cumpărat!

Pentru diferitele euri ale lumii!

Nu știi, vrei să încerci, mai întreabă-mă pe mine! Alegerile sunt preluate din experiența lui eu și ei!

Există lucruri greșite pe care à încă de la început. alte au experimentat deja!

Și este de bun simț că nu sunt bune! Înțelepciunea de bun simț a vieții! Înțelepciunea vieții!

Experiențe împărtășite!

Cunoștințe dobândite! Prin interacțiune, a interacționa înseamnă a transforma!

Lumea este interacțiune!

Lumea suntem noi! Lumea sunt eu, tu, noi, voi, noi, voi, ei!
Împărtășire, prietenie!

Complicitate de

prietenie! Valori

comune!

Același sine în mai multe noduri. Societatea suntem noi. Cu toții avem un prieten! Între noi putem acționa!

Acționând între noi îl afectăm!

El lumea! Afectare a lumii! Transformarea!

Transformarea noului eu, noi, ei, voi! O lume nouă. O nouă realitate.

Dorință

Dă-mi un sărut... ca acelea pe care le știi?! Dă-mi un sărut

ascuns, ca acelea pe care ni le smulgeam unul altuia când
dorința creștea dă-mi un sărut moale ca acelea

știi tu! Meigo doce a saber a ti! Îți dau un sărut,
Insomniacul meu.

Nu dorm, pentru că nu vreau să dorm, vreau să trăiesc. Iată un obstacol care nu mă lasă să dorm. Îl voi înfrunța cu insomnie

Umbră lupului din desene animate a fost pierdută, dar găsită. Protejat, dar numai prin alegere. Își hrănește dexteritatea din solidele chimice și din h₂O impres- ciziuni. În puritatea umbrei însăși se scufundă pentru aventuri și a avut o aterizare, caricaturală. Ca și lupul a fost protejat, dar numai prin atitudine, scufundat într-o aparentă singurătate. Azi scriu cu caricua lupul se confruntă cu lumea lui și o interpretez. Prietenul independent nu trăiește fără sălbăticia lui, dar natura caritabilă a unui adevărat novice al vieții, embrion în caricua unde am absolvit are sânge de tânăr loial, cinstit mai ales o natură neînfricată, firavă în esența ei dar loială și prietenoasă și respectuoasă față de tovarășul și prietenul său. Deci tovarăș credincios de călătorie și complicitate interpretată întotdeauna cu afecțiune și liniște. Am trăit destul de puțin pentru a cunoaște umbrele străzilor caricua și c^a. Dar am văzut curaj în lup și a stabilit o legătură de prieten confident tăcut și statutar ca la libertatea lui. Dacă era ceva ce avea lupul era libertatea, dar era singur, singur! Și liber! Lupul din umbră strălucea de energie extra-umană în felul său de a fi. Cu lătratul său își impunea independența față de sălbăticia naturii sale genetice. Am hotărât să împart spiritual și singur respectivul codru în ajunul Crăciunului cu lupul sau mai bine zis cu lupul umbră caricaturizat care în același timp liber la unison legat frățește de un singur fel de mâncare și de băutura respectivă. Suntem singuri prin alegere? Bineînțeles că suntem liberi să gândim așa cum ne modelează natura. A fost un dar

pentru mine acest Crăciun lupul caricua, dar el sălbatic prin mediul genetic înnăscut își trage cromozomii spre sensul de stare liberă de puritate în propria-i natură. Enigmatic în ceea ce privește modul de viață dar alimentat de setea de a trăi și de a se bucura de latura sa solitară dar liberă de orice restricție sau impunere.

Eu și lupul din umbră suntem prieteni, dar necaracteristici în modul lor neconvențional de a acționa din coerciția celorlalți, suntem liberi prin mama natură și astfel creștem și inducem ceea ce ne infiltrează. Havana club este în esența nebuniei aceleiași sete de revoluție și de preluare a ființei noastre, iată un pact liber dar solitar cu colaborarea instinctului canin.

Cu tot respectul, permiteți-vă și mie! Ce credeți despre mine și eu despre voi? Vă sunt recunoscător că mă citiți, poate mă înțelegeți!

Trecând la partea de considerații dacă m-ai citit deja mi-ai luat deja elações cel puțin elocventul cadou desfăcut la ora legală deja masa cocoșului sau jocul cocoșului iată întrebarea teribilă!?

Reflecție la extazul comunicativ inteligibil la ecoul minim și simplu al tăcerii care ne distanțează. Actele sunt cuvinte de durere chiar și în simpla ardoare a respingerii. Obstacol insurmontabil fizic dar nu și prin chimia hormonală și spirituală a ființei luminoase. Corpurile celeste ne invadează pentru înflorirea iubirii-perfecte. În căutarea trifoifului iubirii, căci bogăția constă în înțelegerea ființelor cu multiple fațete și mereu cu ceva de adăugat la acest punct de vedere. Încă un adaos, încă o creștere a acelei dorințe de compasiune și tandrețe care ne exilează la stima de sine reprezentativă în

mediile sociale. Privită din perspectiva eului unic și indivizibil, nicio voință nu este alipită, oricât de multe voințe s-ar ivi în cerc. Acel cerc de aur, alianța buneii credințe, a fidelității și a respectului, mai presus de orice datorie, nu există. Suntem puri și sălbatici în felul în care acționăm, și nimic nu este mai egoist decât sinele, care doar pentru că este așa îl invadează mereu pe celălalt cu punctul său de vedere. Atunci când mintea este inflamată de o simplă confruntare de idei, trebuie să facem apel la bunul simț. Când ar trebui să cedăm sau să interpunem eul în fața celuilalt. Nimic mai banal decât să respingem ceea ce nu dorim, este ușor. A iubi și a iubi înseamnă da a simți pe celălalt și nu pe sine. Atitudinea constructivă a legăturii dintre noi ființele, suferă de o armonie pe care prin ființa vie împreună cu celelalte ființe. Imprimat în comportamentul instinctiv ne gândim doar la sine, apoi la sine, și pe parcurs din nou la sine. Conflicte pentru că unul este eu transformat în eu și nu știm niciodată exact câți eu-uri trebuie să suportăm înainte de a ceda în fața celuilalt. Este un fel de a veni la noi care se deschide mereu. Atenție la propriul eu cu care eu te mas- face și la ce nivel de egoism ne aflăm. Ei bine, armura eului va fi într-o zi atât de zdruncinată de tu-urile care există și care sunt mai mult eu-uri decât eu-uri, încât spulberă armura. Și atunci cum este să stai în fața oglinzii și să fii doar eu-ul reflectat care există pentru că toți eu-urile au fost spulberate de eu-urile lumii. Pentru că am rămas singuri, și atunci, când am vrut să fim soli- tari doar din cauza egoismului diverșilor eu-uri împotriva eu-urilor. Singurătate acel cuvânt pe care îl are multă iubire de sine, dar care nu a creat nici o iubire a lui Eu plus tu. Iubirea: eu și tu omnia vincit amor iubirea învinge totul.

Dacă tu știi și vrei să știi, nu trebuie niciodată să știi pentru că această anxietate este pierdută, pentru că este o bucurie

și o sete, pentru că nu văd nimic, dar nu știu cum ar fi perfect, ar fi o faptă pe care tu o poți face și o poți trăi.

nu aduci și nici nu apari oh ce durere să vrei și să nu poți dar nici nu poți nici nu vrei așa vrea ca întâlnirea la un moment dat să fie așa viața e foarte colorată culorile am multe care îmi dau un punct ar trebui să fii aici lângă mine nu văd grădina trandafirii înfloresc și cad petale albe se sting dorul și dorința niciodată singură, fără să mă descarc eu sunt aici tu ești acolo și te-am vrut aici ochii tăi frumoși și căprui sunt ca măslinile din mare că atunci când mă gândesc la ei doar tu mă faci să-mi amintesc că m-am trezit, m-am trezit am părăsit întinericul fără dor m-am regăsit și am învăluit pasiunea și dorința în tot ce am văzut și mi-am amintit sărutări puternice, îmbrățișări puternice tot ce am dat și am primit și nu am cerut a răsărit din renașterea ființei și nu am cerut să fiu cu iubire fără durere am văzut, am dorit, am avut și mi-am amintit tot ce mi s-a dat a fost tot ce nu se mai putea insista s-a dat iubire, afecțiune, compasiune totul pentru pasiune acest cuvânt care nu spune niciodată nu unei inimi libere și așteaptă să dea ceea ce nici măcar nu se cere există dăruire este adevăr este să dai, fără să ceri sau să pretinzi dacă nu auzi un nu cere, dăruiește caută lopata și găsește elixirul comoara care nu are egal, doar o comoară care nu este aur este iubirea durabilă știai bine ce vreau dar nu ți-am spus tu ai văzut că era ceva adânc, ceva ce am văzut dar nu am tradus era o putere, fără să o am era să se nască, fără să o văd a crescut în mine ca să mă placă și pentru tine am scris, și nu am văzut ce a crescut în mine era iubire a fost ceva ce am vrut dar nu am avut, dar am dorit mai mult am iubit cum mi-a plăcut să o văd crescând la căderea nopții totul se întâmpla fără teamă, fără tremur fără teamă de a adormi încălzind singurătatea ca o mână sub inimă erai acolo, lângă fereastră nu te-am văzut, dar am știut, am simțit parfumul era al ei un miros de lemn de santal și iasomie am ascultat, dar nu am auzit totuși mi-am dat seama că nu era acolo și am recunoscut ieri era la fel, dar azi era altfel am văzut, am mirosit și am ascultat era

înainte

frontul fără egal, era ceva special, mă durea și era esențial pentru mine să respir și să inspir am respirat pentru tine, nu te vedeam, nu te simțeam și nu era sfârșitul pentru că erai acolo, departe dar prezent am cerut unui călugăr să-mi arate frontul, viitorul și am ghicit, că erai acolo la sfârșit, la fereastră privind fără să te văd, fără să te dau te-am dus la mare te-am dat să cunoști mirosul aerului de mare al respirației umede și bucurie era ceea ce vedeam marea, nisipul, umezeala, aerul și da respirația ta.

Îmi aprind acea țigară gânditoare și mă bucur de armonia dintre ființă și obiectul gânditor mă face să mă plimb printre rânduri și să curg în gândul ideilor obiective și interacțiunile dintre scriitor și cititor niciodată nu citesc pe fir de fitil ceea ce am scris, asta e ciudat, dar știu că cineva citește de ce îi place, va ajunge la ceea ce vreau să transmit sau e ceva vag s-a stins țigara și cred că pentru mine va fi...! nu știu, dar scriu ca o formă de eliberare spirituală și intelectuală îmi este bine îmi doresc ca cei care mă citesc să fie fericiți și bine optat pentru un alt gen de scris în ultima vreme sunt mai concret nu atât pentru lumină și energie cât pentru dragoste și înțelegere destinații, iubire minte vociferez cuvinte afectuoase pentru cineva căruia îi place să citească ceva mai iubitor, sensibil și eu sunt cu brațele deschise la iubire la încredere fără conflicte și fără să vreau să fiu ambivalentă în cuvintele mele sunt mai directă și mai concretă vreau să ajung la sentimentul acel sentiment care unește cititorul cu scriitorul afinități așa că vreau să fiu ceea ce am fost mereu spontană dar atrăgătoare cuvinte prietenoase cuvinte de concordanță între literele care se unesc și formează propoziții mereu cu legătură și foarte realiste aștept cuvinte gânditoare, propoziții meditative scuze dacă vă fac să gândiți dar e bine să gândiți chiar dacă e vorba de absurd pentru că e ceva ce există doar ca să spun că și eu exist

acest mod simplu sau temperament prin intermediul unui filipe moura obișnuit pentru toți neobișnuiții care mă citesc pentru că nu este obișnuit atâta răbdare să citești ceea ce scriu și mărturisesc, citesc puțin dar când o fac mă face și pe mine să gândesc și iată provocarea mea să citesc și să continui să citesc și să gândesc. Sunt recunoscătoare și fericită chiar dacă nu e pentru că mă gândesc că cineva gândește și el gânduri! Poate nu o simțiți voi, eu o simt, ca și cum ploaia pe piatră intră în găurile pavajului sunt unite sub nisip și pământ legătură tare și solicitantă nu există loc, nu există spațiu nici o piatră în plus aici este o relație eficientă piatră, pământ, nisipul mergem pe ele așa sunt relațiile dintre pietrele reci cu sau fără nisip sau pământ dar unite de mâna zidarului care le-a unit și a desăvârșit iubirea ar trebui pe tot pământul să fie unite ca pietrele pavajului zidarul este omul care leagă mai multe pietre și nu leagă inimi de piatră ci sentimente care pot fi modelate la orice altă piesă ar trebui să fim un ansamblu de piese care împreună să reziste la orice greutate nici uzura timpului nu îndrăznește să distrugă pavajul pe care mergem așa sunt oamenii suferă prea multă încărcătură dar dacă sunt uniți impactul este mai mic uniți cu cealaltă piesă cu iubire va fi nisipul și pământul care ne unește fără fragilitate, doar uzura redusă la minim dacă toate piesele sunt împreună și bine pavate omul își perfecționează propria piatră și le unește pe celelalte sunt puternice și constituie o cale lungă și solidă în toată lumea este ceva ce ne unește ca un lego și aceasta este o fortăreață incasabilă toate unite și fără defecte dacă fiecare piatră suferă uzura nimic mai mult decât nisip pentru a le pune la locul lor pietrele ca și oamenii au timp de viață la fel ca și pietrele omul este înlocuit datorită uzurii și timpului de viață există pietre mici, mari și așa mai departe unele care se potrivesc de la natură altele

care sunt necesare pentru a se lustrui la fel și omul de pe pământ este modelat pentru a se potrivi în locul potrivit vizualizează-te cu un puzzle în care toate piesele se potrivesc astfel încât toți oamenii să aibă un loc și să nu fie mai puțin importanți decât alții care va fi un puzzle fără piese o imagine distorsionată suntem cu toții necesari în lume planeta pământ are nevoie de toți bărbații și femeile nimeni nu este nimic, totul are un mod de a fi și de a se conecta cu ceilalți aici este un puzzle uriaș pământul în care trăim și suntem conectați unii cu alții fără să știm, dar cu toții jucăm un rol în acest puzzle unii mai drept, alții strâmb, dar este firesc ca totul să se potrivească până la urmă ne dorim o cale acest pavaj este armonia dintre ființe care toate cooperează pentru același scop iubirea și legătura dintre perechi cum ne putem defini dacă ceilalți nu se arată simt și nu spun adevărul simt înseamnă să exiști este ceva de împărtășit și dacă doare să trăiești împărtășește și costurile dar de ce să nu rezolvăm totul fără probleme pentru că mințim și suntem fanteziști sentimentele sunt fața noastră fața noastră și când iubești pe cineva ar trebui să arăți fața așa cum este eadacă arăți fața așa cum este îmi pare rău dacă sunt așa cum sunt dar arăt cum sunt și arăt fața și fața mea nu se vinde nu pentru că e prea scumpă pentru că banii nu m-au cumpărat niciodată și nici nu vreau să fiu de vânzare și cu atât mai puțin să cumpăr pe cineva dar un lucru e sigur sunt împotriva euro în favoarea feței nu a coroanei se spune că cumpără totul pentru că eu nu sunt rege și nu vreau coroană vreau doar fețe cu sentimente cu suferință pentru că dacă nu suferi nu există și dacă nu suferi a fost vândută a fost cumpărată e fericită pentru că are bani nu am văzut niciodată fața arată totul și e nevoie de față ca să presupunem că nu suntem destul de buni și trebuie să fim destul de buni ca să presupunem pentru că nu suntem buni, nimeni nu este suficient de bun, pentru că într-o zi coroana a înlocuit fața și asta...

ar fi coroana fără chip aceeași durere aceeași ardoare a fost iubire pasiune a fost imaginația noastră transpunerea noastră din imaginar în real sunt fidel pasiunii la iubire la ardoare și chiar și în durere pentru această splendoare a ta eu exist și sunt un actor în lumea noastră tu ești o actriță de film mut dar trecerea noastră este o filmare romantică care intonează un cântec "iată ardoarea noastră iubire fără durere" tu ai putea fi eu voi fi tu ești atunci suntem amândoi privim și vedem aceeași perspectivă același curs același viitor același colț al nostru același spațiu încapă totul ia totul eu proiectez să idealizez în sfârșit lucrez pentru același drum prin același drum eu respir și suspinăm tu mereu suspinidacă ți-a fost frică de viitor a fost greu să te văd suferind fără să te doară pentru că nu ai fost rănit a fost viața știi că da nu știu dacă da pentru că îmi imaginez și imaginația nu e de încredere dar știu că da suntem împreună chiar dacă despărțiți doar pentru a fi aici îți comunic îți răspund știu unde ești nu știi niciodată dacă voi fi dar mă regăsesc aici și acolo sunt mereu acolo cu tine continui fără să știu pentru că doar îmi imaginez dar îmi imaginez totul bine fără granițe nu există bariere suntem noi doi mereu pe aici împreună sau separat suntem conectați, eu am nevoie de tine și tu de mine tu acționezi eu reacționez tu râzi eu zâmbești tu vorbești eu aprob tu privești tu vezi tu observi tu observi eu sunt de acord noi suntem mereu în ton cum te doresc eu te doresc eu te doresc eu doar pentru un sărut eu călătoresc eu alerg eu zbor eu mă împiedic mereu dar nu cad și nici nu mă rănesc tu ești leacul dorinței mele eu promit că te voi întâlni eu voi descoperi totul și nu știu nimic pentru că eu deja îmi imaginam cum va fi viitorul eu te-am văzut și te-am simțit eu te-am simțit tu m-ai simțit pe minetu și eu am simțit și tu m-ai simțit pe mine pentru că ai citit ce am scris și ceea ce am simțit a fost că te vreau lângă mine mereu am învins răzvrătirea dar nu există bătălie îmi pare rău pentru greșeală de tipar nimeni nu e de vină pentru că tu vrei să

vezi chiar și fără să privești știu îmi imaginez

vedeți că cucerirea imperială este reală și nu a fost o imaginație, a fost o priveliște fără înșelăciune.

Nulitatea sau zero aici este că nimeni nu iese din joc când cineva ajunge la ceea ce își dorește se simte temporar fericit pentru că ambiția este de a cuceri și apoi de a cuceri din nou deci este fericit pentru că a ajuns și frustrat pentru că a ajuns și vrea mereu ceva mai mult și acum sunt fericit dar apoi m-am gândit la o altă dorință acum atunci domnul geniu îmi îndeplinește nu trei dorințe ci un arem de dorințe și acum domnule geniu nu dispărea vreau ceva mai mult în spatele frumuseții este caracterul acea forță care ne împinge să urmăm mereu un idealism personal și realizabil deci se apără un ideal comportamental și social individual. În spatele frumuseții se află caracterul, această forță care ne împinge să urmăm mereu un idealism personal și realizabil, de aceea se apără un ideal individual comportamental și social, dragi prieteni, această diferență care marchează atitudinea de a acționa și de a se materializa după o idee, un gând, un mod de a fi conform, deci în căutare, sau ajungând la mândrie această forță a naturii care ne permite să fim ceea ce suntem ființe unice și generatoare chiar de motivul pentru care oricare dintre noi aspiră să fie special, o, nu vă vine să credeți, într-o zi deja ați căzut noi o suportăm dar și iubim și luptăm stând în picioare cu credință căzând fără să vrem să mergem căderi fără parașute toate desfacute în vinovăție fără scuze și sus! verdele tău, marole tău prințesa ta fermecată sufletul tău e aprins te vreau, ca cineva care vrea să trăiască, să respire bucuros culorile tale mă vindecă de dureri strălucirea ta e fascinația mea părul tău frumos și încântător bate acolo crează legături între rădăcinile inimii pentru a ucide singurătatea mă felicit cu recunoștință pentru acea pasiune acea mână acea atingere, acel zâmbet care mă duce în paradis

Te-am văzut, te-am privit, te-am observat, te-am privit din

nou, te-am observat din nou, mi-ai plăcut.

Mi-a plăcut, a fost un gest de dragoste.

Tu ai fost așa și mi-ai spus da am văzut că nu a fost așa te-am întrebat cum ești și aproape că ai plâns m-am simțit trist și m-ai rugat să nu fiu așa te-am rugat să nu fii fericit sunt ca tine dacă într-o zi te găsești pierdut gândește-te la mine ca la un punct de plecare gândește-te că viața este o hartă și că m-ai găsit și ți-am spus bine ai venit începe călătoria aici și că nimic deja ai cont cu mine și că mă ai în ascunzătoarea ta dă-mi un sărut și totul va fi frumos.

Să-ți imaginezi fără să crezi să scrii fără să citești să asculți fără să înveți să studiezi fără să memorezi aici este un motto are o temă să vezi și să simți și să te lași dus în litere în cuvinte în fraze în poezii cu mine totul este o temă astăzi mă simt actualizat modernizat fără trecut deși îmi amintesc uit și fac totul din nou în prezent simt înțelegerea adevărul simt vârsta pe față mă uit în ochi și văd fără ironii sau demagogie sunt spontan sunt factual, punctual și actual astăzi a fost așa astăzi a fost așa uitați de asta faceți așa cum ar fi dacă nu ar exista un moment anterior vine din interior mă uit în exterior îmi amintesc că exist și mă văd în prezent clipa a trecut deja a trecut deja a trecuteu privesc prezentul privesc chipul prezentului clipa clipa clipa clipa evenimentul nu din trecut ci de acum a apărut aproape a apărut acel cuvânt a actului a unui singur fapt a unei dorințe a unei voințe în sfârșit a unei plăceri doar scriind nimic nu s-a spus dar a corespuns viziunii acelei zile și scrisul s-a născut energia bucuria unui om care își trăiește ziua-ziua plutește și aproape că se stinge apa limpede și senină care curge pe chipul tandru sunt lacrimile care curg pe fața ta de față de doamnă de femeie care uneori se pierde și nu știe bine ce vrea dar tânjește să fie la fel de dulce precum cireșele sunt literele sunt cuvintele uneori așa

prostești altele atât de clare ele vin din interior cu o strălucire nu știu dacă fac furori dar simt o arsură o rană o călătorie spre intimul tău e un punct de cotitură o trecere în lumea ta și văd cu o privire profundă știu ce simți știu de ce te temi știu ce vrei în aceste după-amiezi în aceste nopți de singurătate există pasiune există o dorință închizi ochii simți te temi te temi vrei și mă gândesc la zâmbetul tău fericit și nerăbdător așteptând pe cineva curajos ei iau ei fură ei invadează dar nu iau eu care sunt al tău visul nostru întâlnirea noastră pe malul unui râu eu zâmbesc tu te joci cu o piatră sub apă care se mișcă și se mișcă piatra e dură dar tu și apa sunteți stăpâni puri ai celei mai mari nebunii dacă mă așez reflectez scriu printre rânduri în imaginar. ca un pește într-un acvariu unde nimic și nimic dar nu obosește să respire se oxigenează și caută libertatea de a înota o zi fără un acvariu care să-l țină și apoi visează bună ziua te văd acolo te întreb cum ești eu sunt mai mult sau mai puțin tu spui că ascult și gândesc cu atât mai mult văd ai de tău mai puțin văd prea mult niciodată mai puțin văd și simt ce te îngrijorează și nu-ți eliberează mintea ta pozitivă și creativă dar nu a fost niciodată negativă a fost constructivă beau cafeaua îmi pierd credința cineva mă apucă simt gheara care mă protejează cineva care nu mă uită niciodată și îmi spune că ești acolo da te vreau fericită fericită și mulțumită ca tot timpul fericită și mulțumită ca toți ceilalți asta îmi doresc pentru această populație în evoluție așa că există pasiune am privit înainte te-am văzut prezentă a fost încântător a fost magic tot ce îmi doream erai tu doar tu doar tu și eu doar tu cât de fericiți eram am privit ploaia care a căzut și ne-a unit uzi și îndrăgostiți am fost cu toții inundați de aceste picături de magie și de tot ce a transmis a fost bucurie ori de câte ori simt ori scriu este ceva ce văd îmi amintesc și te văd mereu înainte în viitor și în prezent vreau-

tu pentru totdeauna ori de câte ori mă gândesc te văd cu mine buric la buric buze la buze corp la corp uniți mai mult decât prieteni mereu a fost ceva ce am văzut și nu am spus a fost ceva ce am vrut și am simțit ceva puternic o legătură fără afecțiune te-am pus în imaginația mea a fost creația a ceva frumos în nuanțe de galben ca soarele nu se stinge niciodată și radiază energie toată ziua când sting lumina devine întuneric totul obscur intru în acea dimensiune există un motiv întunecat există întuneric nu există nici un motiv în imaginația mea a fost crearea a ceva frumos în nuanțe de galben ca soarele care nu se stinge niciodată și care radiază energie toată ziua când sting lumina devine întuneric totul este obscur intru în această dimensiune există un motiv întunericul nu există nici o motivație există imaginația neantului a vidului a ceea ce nu poate fi văzut totul este proiectat în întuneric un zid este imaginat obstacolele sunt doborâte mai rău decât tentaculele spectacolul începe aprind lumina cortina se ridică până când

Eu mă duc visând tu gândești dar tu nu gândești la fel cum nimic nu este la fel mintea gândește diferit de la om la om tu gândești și eu gândesc bine! Gândim și acționăm mereu doar o singură ființă să se întâmple așa cum văd întunericul sunt pasager nu de lumină iubirea atâta timp cât sunt întreg simt părțile corpului adormite emoțiile frânte de tonul de sunetul care îmi spune să mă relaxez accentuat și absorbit de ureche reapar nu adorm dar poate e mai bine să uit ceva să eliberez tensiunea pulsul sunt oprit legat reajustat poate a trecut deja mă eliberez și tac dar mereu există o soluție la întrebare nu reacționez ci acționez preiau situația iată un bun prilej să termin suferința.

Credeam că am visat m-am trezit și te-am văzut în vis părea un basm tu erai cea care avea mai mult farmec mai multă frumusețe aerul unei prințese tu erai inspirația mea nu era imaginație era cavalerul tău războinicul tău pentru tine

aveam orice acțiune fără armură îmi apăra inima erai
somnoros deschideai gura adormeau mă gândeam la tine
sprijinit de partea ta

întinsă am cerut un sărut i-ai îndeplinit o dorință mi-am dorit să fiu cu tine m-am trezit visând cu tine te văd senină petală de crin parfumul tău mă seduce mă duce la întâlnirea ta mă amețesc și mă confunzi suntem pe acoperișul tău văd stele mă sprijin de tine și chiar mă pierd mă faci să zâmbesc mă faci să simt e atât de bine să mă lași să mă duc dincolo nu există nimeni ești atât de blând unul printre mai mult de o mie sau mai bine infinit e atât de frumos ce simt pentru tine mai mult e imposibil de simțit e să mă las dus pentru tine pentru magia ta pentru bucuria ta.

Ești atât de drăguț ești un bebeluș care deja merge în picioare ești atât de dulce ești un prieten te vreau alături de mine ești amuzant ești cel mai bun ești cel mai mare ești tot ce mi-am dorit și mi-am dorit pentru un fiu frumos ești foarte iubitor ești foarte zâmbitor ești o simpatie ești cea mai mare bucurie ești fiul meu ești lumea mea băiat obraznic obraznic ești tu tiago fiul meu ești băiatul meu băiatul meu drăguț și cool ești minunat toată ziua zâmbetul tău, zâmbetul tău, bucuria ta sunt energii fascinante a ceva pur tu sari zidul tu sari gardul tu vii la mine pentru bomboane tu vii și-mi dai budinca ta tu ești atât de dulce atât de drăguț toată ziua tu ești mereu zâmbitor și gata să mergi pe stradă, în grădină tu ești un băiat un ștrengar eu te plac și tu mă placi eu vreau să știi că te vreau mereu lângă mine

am călătorit sub nori am zburat sub ceruri am fost pe planete pe Marte și în Jupiter pe Marte am hotărât să te iubesc și în Jupiter te-am dorit și iată ființa mea zburând din penel în planetă era forță era energie era bucurie era ceva ce transmitea era iubire în formă de floare avea forța soarelui se mișca precum floarea soarelui avea voință proprie în căutarea neîncetată a ceva arzător era un vis era o cucerire era un țel totul cu pasiune fără dimensiune era măreț era grandios era uimitor

în sfârșit foarte iubitor am privit pe fereastră am observat
orizontul am trecut cu privirea peste deal am privit înainte
am văzut steaua ta era strălucitoare sclipitoare am ridicat
ochii am văzut luna era a mea și a ta era un peisaj era o
călătorie te-am văzut călătorind pe uscat și pe sub mare
te-am însoțit am călătorit ne-am cucerit unul pe altul pe
uscat și pe sub mare era doar lumina lunii.

Saudade înseamnă să vrei, să dorești, să iubești, să
gândești, să simți, să-ți fie dor de tine, să vrei să te ai aici,
să dorești întâlnirea, să te iubești, să te gândești mereu la
tine, să-ți simți prezența.

Simt nevoia să creez ceva dar este foarte vagă imaginația de
a crea și de a transforma scrisul pentru ca cineva să citească
nu știu ce dar știu de ce dar îmi lipsește inspirația trebuie să
iau atitudine pentru a face față acestei situații de a scrie și
de a avea ceva de citit încep să mă gândesc încercând să
renunț voi renunța pentru că nu este ușor de realizat.

Dacă ar exista o zi în care să se povestească aventuri sau
neîmpliniri doar într-o zi și nici de 1 an astăzi după 1 an
văd că 50 de zile sunt 365 de zile pe an 7 zile pe
săptămână 24 de ore pe zi iată un pic din 50 de zile de
momente pentru aceste 365 de zile pe an câteva zile din
săptămână și câteva minute pentru cele 60 de momente
de 24 de ore în sfârșit, trăiește clipa!

Eram abstractizat mă dusesem acolo venisem eram absorbit
un pic sucit era puțin ciudat dar nu visam eram treaz gata să
arunc zarurile era drept înainte

în funcție de cum funcționa mintea mi-am imaginat și mai presus de toate a fost ceva ce am creat și apoi a trebuit să trăiesc cu ființa mea și asta înseamnă a trăi și a fi.

Știi ceva? Există lucruri care transformă lucrurile, este deja ceva și ceea ce a fost ceva provoacă alte lucruri, dar când? Când a fost transformat și a fost cu adevărat lucrul care era deja ceva, ei bine, lucruri ale vieții!

Era ceață sub cei care zboară era aer doar pentru a respira era dorința de a învinge fără teamă era lumina lunii pe mare eu eram căpitanul aveam totul la îndemână la bordul călătoriei imaginea bătăliei câștigate apărea imaginea unei realizări.

dacă într-o zi s-ar întâmpla acest lucru oh ce bucurie, cineva ar spune închid ușile, deschid ferestrele și zbor fără frică sub paradis sunt cei care inconștient fac judecăți mă perpetuez de comun acord există note dezlegate, într-o atmosferă într-un loc foarte cald există crini, există gălbenele vrei tu există pământ umed, umed pe tavan, O lampă slabă și neajutorată se ține pe loc. tensiunea crește există momente grele, chiar dificile dar nimeni dar nimeni dar nimeni nu știa ce doar unul singur înțelegea și înțelegea cum să fii singur în mulțime iată un lucru dar să trăiești fără să exiști și mai ales să vrei să trăiești am zâmbit pentru clipe am plâns pentru regrete am scris ce nu înțelegeam dar mai ales am simțit am văzut totul și nimic am privit pentru că atunci am plâns doar pentru că m-am dăruit și nu te-am părăsit niciodată dar nu știu nimic și iată parfumul care s-a expandat și a aprins durerea ascuțită a pasiunii era timpul să spun nu doar pentru că atunci ceva exista ceva se mișca în vene sângele curgea uneori îndepărtat de o inimă care nu pompa era doar ca să am o idee cum pasiunea bate puternic și puternic chiar și în sufletul unui om sărac mai presus de toate era oameni și avea o minte pentru că îi este frică de ceva simte în sfârșit

există întotdeauna un sfârșit și un început cred că merit

nu e nici pentru mine, nici pentru tine e pentru amândoi pentru că iubim și respingem ceva care se termină ceva care se naște înflorește și crește ce totul într-o zi a existat și într-o secundă a dispărut așa a fost tot ce s-a întâmplat nu doar pentru că s-a vrut să trăim o zi și încă o clipă mereu inconstant fără să fie foarte important a fost o clipă a fost timp într-un recul a fost și a încetat să mai fie a fost suficient să cred uneori să renasc cum aș putea privi și nu-mi pot imagina a fost adevărul la vârsta fragedă ce este exact demonstreazădacă în actul o singură acțiune de a cuceri o inimă fructul imaginației a fost o legătură fără ca ceva sau cineva să spună nu ceea ce s-a întâmplat a fost ceva de care m-am temut tot ce tremura nu a fost în zadar a fost ca și cum cineva ar trece mâna cu mopul există întotdeauna cineva de partea nuului pentru că atunci trebuie să spui da chiar gândindu-te nu asta nu înseamnă să ai dreptate dar da este nu și întotdeauna a fost așa niciodată nu am vrut dar uneori făcând un da transformat în nu aici este sinceritatea care luptă pentru libertatea de a acționa cu adevărul un nu este nu și un da pentru că nu sunt și nu sunt doar pentru că vreau să fiu în viață pentru că exist și am fost deja când credeam că sunt să citesc să mă dezvolt să scriu să dorm am alergat în timp ce mergeam și eram nemișcat eram în mișcare rod al gândirii libere și inteligente eram atent la mișcare mergeam și mergeam doar pentru că am iubit sunt chiar dacă nu sunt în această lume iubesc nu cred în superstiții cred în om și în invențiile lui întrebări supoziții supoziții închipuiri iluzii să fie cu ioni sau protoni chiar să creeze rachete lumina este în energie și asta nu se vedea ci se producea fără ghidaj se ducea și primea era omul era atât de vulgar era doar imaginație și creație exista sens nu era al șaselea simț cum se spunea dar era atât de real încât se întâmpla când voia el.

Dacă am trăi clipe de clipe, fie ele și

elocventă sau chiar caldă, nimeni nu ar spune că iubirea este durerea care doare imaginează-ți iubirea fără durere, pentru că orice ar fi ea, are nevoie de ardoare cu strălucirea unei respirații mai lungi decât ți-ai putea imagina adevărul este în a iubi și a dăruia, chiar și suferind, chiar și nevăzând, dar mai ales simțind și provocând durere pentru a iubi, chiar și nevăzând, dar mai presus de toate dorința de a-și proteja iubirea de durere, protecție care creează o relație venită din emoție iubirea fără motiv pentru că atunci durerea vine din inimă în privirea ta văd marea care doar privind mă face să iubesc genele bat în nisip lacrimile se rostogolesc în valuri văd o plajă de nisip cu scoici mă împiedic de stele un strigăt, un grăunte pentru ca inima mea să fie hrănită.

Dacă am suferit a fost pentru că nu am văzut sau nu am înțeles ceea ce am trăit zâmbeste floarea soarelui înveselește-te și înfrumusețează-te cu razele soarelui libereliberează-te și arată-ți frumusețea ce sufocare ce nebunie ce temeri toată lumea are câte puțin a fost ceva care s-a mișcat nu am văzut cum s-a întâmplat asta a fost un chin pentru o clipă lungă cum am putut înfrunța o șoaptă acum nu a râs pentru că cineva a văzut un om care pentru o clipă a șovăit doar pentru că a privit și a plecat de acolo ce nimeni nu a observat de ce a fost tăcere am suferit de ceva am trăit și am suferit cum am simțit noaptea era rece m-am întors pe drum cu totul și cu un nimic un nimeni nu fusese niciodată dincolo dar ca cineva nu am reușit dacă în ochii tăi am văzut certitudine am acționat cu claritate și am avut dexteritatea tristeții acum că pentru cei nesiguri nu acționezi, erai incorect atunci m-am uitat la tavan și totul mi s-a părut pustiu oh ce durere oh ce viziune tristă și anxioasă privește-mă glorios la ora la care mă duc la podea doar pentru că am căzut și am coborât în umilința a tot ce există în umanitate tăcerea vocea tulburătoare a tăcerii tulburătoare a cuiva care pentru ceea ce nu spune devine

fericit m-am trezit într-o zi pe care am pierdut-o pentru
mine am spus că nu a fost bucurie

ceea ce am simțit și toate într-o singură zi mâine va fi mai bine era ceea ce îmi doream doar pentru că există om devine trist

În întunericul singurătății întindeți mâna nu spuneți nu unui frate căci nu degeaba vă atinge inima dacă ar fi doar să fie singur nu ar fi milă

Pe aceste pietre pe care stau scriu pentru tine ce nu am uitat niciodată zâmbetul tău compania ta a fost ceva ce am simțit mereu când eram singur, din când în când mă gândeam la tine după ce mă simțeam bine doar amintindu-mi de tine.

Ori de câte ori visez mă trezesc și mă uit la mine și mă întreb dacă este într-adevăr așa cum mi-am imaginat sau am crezut sau dacă doar am călătorit visul nimic nu se construiește nimic nu se schimbă este o percepție greșită așa că rareori visez este frustrant să mă trezesc și totul este la fel fără schimbare, până la urmă visând sau nu visând totul rămâne la fel.

Într-o atmosferă nocturnă tristă și mizantropică, tăcută și tăcută, foarte taciturnă, există totuși o stea care strălucește, o lună care strălucește puternic, chiar și în cel mai feroce și atroce mediu, există o speranță, cineva de încredere, o ființă care ne încurajează și ne trage în sus, un prieten, cineva care ne privește cu indiferență fără să creadă nu ne privește cu dragoste ne insuflă durere cumva nu crede în a fi prieten și care se uită doar la buric și el într-o zi va simți și el diferența cine este prietenul prietenului și simte credința iubirii chiar și în ceasul durerii ce avea să fie omul într-o zi nimeni nu ar putea spune dacă ar fi spus că este fără să știe pentru că omul mereu face să se întâmple altceva era înrădăcinat în felul său de a trăi, din momentul nașterii, pentru a crește și în cele din urmă a muri tot ceea ce a făcut omul nimeni nu a putut prevedea și nici măcar

știa de ce a făcut-o, acesta este omul și ființa lui.

Am văzut în privirea ta o anumită strălucire ceva a declanșat-o era intensă și avea o cauză cea de a iubi am privit-o din nou a continuat să strălucească privirea mă cucerea strălucea ca o stea sclipitoare și puternică care mi-a captat atenția era o senzație frumoasă cea de pasiune când văd unde vreau să ajung vreau să mergi cu mine pe același drum este scris pe acest pergament că ești prietenul meu de umăr cineva cu care vreau să fiu mereu și mereu îmi doresc acel loc pe care îl vom cuceri cu lumina lunii noastre și aceeași stea mereu strălucitoare.

Nu înțeleg sau chiar nu știu a fost de ajuns să înțeleg să înțeleg să știu atunci da așa putea argumenta că așa fi luminat de ceea ce s-a întâmplat am fost dincolo de ceea ce s-a întâmplat am vrut doar să știu unde a început și în cele din urmă sa terminat vreau să știi că în ciuda a tot ceea ce se poate întâmpla al cărui sfârșit nu pot prezice că nu te voi uita și că poți conta întotdeauna pe dragostea noastră în orice situație pentru că nu este doar pasiune am privit în întuneric am văzut adâncimea nopții era timpul să mă relaxez crește muzica de la radio și lasă-mă să iau noaptea este tovarășul nostru putem împărtăși cele mai sensibile senzații, pentru că ea își păstrează bine secretele îmi place să o numesc noaptea tăcută pentru că are mereu urechea bună dar vorbește puțin deși este mereu complice și astfel sunt fericit.

Cum să trăiești ca un prizonier al lumii întregi un suflu de libertate pentru a scăpa de anxietate acest sentiment de închisoare face ca tensiunea să crească nervii să clipească fără ca alții să vadă iată ce legături care se desfac pe noi care se dezleagă cum e să fii liber și firesc la ceva mai banal sau senzual nici măcar nu mi-am imaginat cum a funcționat a fost

scriind și având ceva care să îmi imagineze și să reprezinte ființa mea obișnuită sentimentul și văzându-mă scriind tot ce îmi trecea prin minte a avut plăcere sper că și voi când citiți la fel de bine.

Această poziție solitară, individuală și fără destin, această dezorientare care ne împinge la uitare, la pierderea totală a simțirii, a respirației, la dorința de a crede, cu asta se confruntă fiecare când trăiește, o privire, un suspin, fumul de țigară se dilată, o respirație după alta, mă uit la ceas, minutele trec, țigara arde încet, pentru ceva ce caut neîncetat, din acest moment, încă o respirație, un cuvânt înainte de a trece ora sper ca această dependență să dispară într-o zi s-a întâmplat acea trecere de magie fructul efortului al perseverenței al atitudinii pozitive a fost ceva bun sau chiar excepțional ar fi original dacă ar apărea așa ceva prin natura de a vrea și de a fi mai bun și mai mult decât! Învingător și copleșitor în cele din urmă cuceritor al zorilor în noaptea tăcută totul în mâna mea fără nici o piedică totul prin iluzie cu următoarea condiție să fiu fericit sau chiar foarte fericit doar pentru că am vrut eu

Și cum totul depinde de felul în care simțim lucrurile astăzi, în această zi a oricărui secol, sunt predispus la fericire să trăiesc ceea ce nu am trăit să ascult ceea ce nu am auzit și să fiu acolo unde nu am fost. Ei bine, a renaște să trăiești să transformi obișnuitul în ceva subtil neobișnuit este deja prezent în inconștient, ceva care nu ne minte.să sară și să zboare în sensurile imaginației să lase inima să bată puternic pentru a atinge imediat

Libertatea supremă a unei persoane care nu se judecă pe sine prin acțiunile sale - a fi înseamnă a trăi liber.

Într-o zi am mers prea repede, m-am accidentat și am rămas în urmă așa că am luat-o de la capăt cu încurajarea unui accident și încrederea unei recuperări am insistat și am trăit ca și cum nu ar mai fi existat altă șansă am făcut un pas lent dar ferm și convins m-am întors la cea mai ne bună cursă din lume cursa se numește viață pentru ea am luptat și am atins obiectivul de a fi fericit să fiu bine poziționat pe linia dreaptă...am văzut că lupta singură este libertatea necesară libertatea și aceasta este sora singurătății pentru că întotdeauna am pornit singură stând în afara primului și ultimului loc. Este posibil să fim primii și ultimii doar atunci când alergăm singuri. Acesta a fost spiritul luptei dar niciodată nu suntem singuri și avem viața în față și aceasta este alergarea pentru a trăi și a fi primii și ultimii atunci când începem un ciclu este firesc să pornim ultimii dar sunt puncte în care suntem învingători. Aceasta este viața primul într-un loc și ultimul în altul dar niciodată nu ne oprim așa nu există un alergător în cursa vieții mereu câștigăm și în același timp pierdem și aceasta este lupta și victoria în viață!

Mânați de timp liber am meditat, am ecuaționat și în cele din urmă am luat o parte o acțiune asupra neliniștii omul devine nefericit când nu trăiește singur când nu suportă să stea liniștit este necesar să căutăm fericirea aceasta vine din interior pentru că se caută ceva nerăbdător venind din exterior ei bine această neliniște ne întristează suportând singurătatea și stând liniștiți ne întărește dacă putem trăi cu noi înșine ajungem la plinătate fericit cel care nu caută nimic pentru că s-a găsit pe sine nu vă gândiți la acest lucru ca la un mod de viață autist ci cea mai mare fericire este în noi.

6t acolo...6t acolo când nu întrebi...6t acolo când nu este

Am nevoie... Să fiu acolo când mă dorești... Să fiu acolo chiar și când nu sunt acolo... Să fiu acolo când nu mă simți... Să fiu acolo când mă chemi... Să fiu acolo când te gândești la mine...# Sunt acolo când îți imaginezi Sunt acolo chiar dacă nu vreau să fiu acolo Sunt acolo când mă iubești Sunt acolo pentru că există Sunt acolo pentru că mă visezi ...mă gândesc să fiu acolo...

Dacă într-o zi te-aș vedea și te-aș privi aș spune ce fată interesantă, aveai ceva în ochii tăi strălucitori, zâmbetul vesel și sclipitor, erai o femeie pentru cine vrea frumos și senzual, tu erai cea care m-a sedus și pe care mi-am dorit-o vreodată doar pentru ceea ce simțeam că îți place magia? Asta era viața mea de zi cu zi.

Într-o zi mi-am imaginat toate astea doar pentru a fi, nu știu ce voi spune mai târziu să scriu a fost diferit a fost foarte înfricoșător acel vis de a fi și de a nu ști ce se va întâmpla am încercat să descriu ceea ce nu ar vedea niciodată a terminat aici o excursie despre acea lume de tăcere care a existat și că cineva a suferit cred că nimeni nu ar trebui să facă doar pentru a face ceea ce alții nu fac din lipsă de curaj nu acționează, dar știu cum să ignore bunăstarea cuiva care nu poate privi și de a vedea nu mai fuma și de a gândi! Sting țigara, începe ciocnirea ca un leac pentru dorința rămasă.

Scriu ca să exorcizez și să creez. După două minute începe adevărul de a scrie și de a avea altceva care nu ești tu. Simt că nu sunt capabil, pe de altă parte mă simt un războinic a ceea ce are mai adevărat, cucerirea. Au trecut 16 minute de la stingerea unei țigări, dorința de a o reaprinde crește. Totul trece, când simți ce se întâmplă.

Mă gândesc, așa că va trebui să așteptați. De la slăbiciune la dorința de a câștiga totul va veni ca apusul de soare. Exist în contact permanent cu dorința. Mă gândesc la jumătatea de oră de după ora trecută mă văd și mă simt dorind să depășesc timpul. Călătorind în secunde, minutele sunt ca niște rachete care sărbătoresc fiecare avans. Mă simt ușor, gândindu-mă la cum va fi avansul pe care îl voi atinge. Există un pas înapoi pentru că există o țigară accesibilă. La 35 de minute iată actul pe care vreau să-l anulez.

Era fără să gândească, acționa într-un mod mecanic și procedural.

Am avut acest acces în timpul unui proces de stingere a situației.

Mă re poziționez în clipa de față, în spontaneitatea creației. Cuvinte, fraze cu acțiune și conexiune. Aud la radio că planul ar putea fi avortat, reflectez și simt că am un nord. Încă 45 de minute și iată încă o țigară, mă gândesc, desigur! Totul, dar aproape totul, mă face să gândesc și asta trebuie înfruntat.

Este o oră cu un rezultat de 20 de ani pentru cei 30 pe care îi am.

Cum ne trăim 66% din viață gândindu-ne la cei 100% pe care ni-i pot oferi cei 33%. A fost complicat, dar explicat.

Dacă aspir cu adevărat trebuie să lupt și să studiez o modalitate de a face performanță.

Nu este ușor, nu mai fumez aproape niciodată o "singură" țigară. Se ridică la ora unu și am urmat un traseu care nu are proiect.

În mod logic, voi fuma peste această situație. Natura mea trebuia să conțină puritate.

Au trecut două ore și 03 minute și apoi m-am gândit.

Voi reuși să ies la suprafață, ceva va funcționa. Am început prin a zâmbi, prin a mă gândi că va ieși ceva.

Cel mai simplu era să renunț, dar aveam de gând să insist. M-am întărit și nu mă puteam gândi decât la faptul că am câștigat.

Ceva nu natural a fost anormal. După cum se arată pe voi reflecta, cel mai bun lucru este să te prefaci că dormi.

Voința va veni, dar nu voi fugi. Sunt fără lumină, dar energia nu va lipsi niciodată.

Simt o putere sclipitoare care nu mă va orbi niciodată. Mă voi schimba, de aici nu voi ezita să transform totul.

Mă duc și știu de ce mă duc.

O țigară liniștită, banală, ceva mai degrabă ezitant decât iritant.

Când într-o zi va veni un pescăruș îi voi cere să te aducă înapoi am avut ceea ce nu am vrut când nu am vrut nimic am pierdut totul cum aș fi fost fără tine am învăluit descrierea în această pasiune am avut o iubire uriașă și mereu galopantă când mă gândeam la tine, vedeam ce am pierdut aici, tu acolo cum am vrut să fiu un vulcan parcă îți zguduia inima această iubire uriașă, mereu triumfătoare peste tot unde simțeam, o dorință adâncă venind din lumea mea te-am vrut mereu, cu atât mai mult când râdeai privirea de fericire era mai puternică decât tot curentul electric, prin care trece tot curentul care ne leagă și nu ne desparte niciodată nu a avut intenția unei ciocniri fortuite imaginează-ți podul de sub râu unde pavajul nu mai însemna nimic am văzut vulcanul și am fugit, și m-am ascuns am citit

pe o bucată de hârtie cuvinte dulci ca mierea literele nu erau
prostii aveau sens și erau îngropate în trecut ceva ce vântul
a gândit și a suflat acel chip pictat de

pensulă pe un tablou neiubit tu erai acea parte de artă rezultată tu erai pictată pe pânză, ea era cea care era ea.

Cifra

Am fugit, am fugit, dar el m-a apucat și m-a tras, m-a luat cu el.

O figură blestemată pe care nici măcar nu o poți vedea, dar care se propagă. El este figura de nerecunoscut a unei experiențe de apariție. Figura murmură: ți-e frică de un om fără chip!

Da - am răspuns cu o oarecare teamă. Nu te teme, pentru că eu nu exist decât în prezența luminii.

Am vorbit despre lumină și energie, dar niciodată despre un bărbat al cărui chip nu-l cunosc și care apare cu voluptate și fuge fără să ajungă la fizicul său.

Umbră este o ființă a întunericului care nu trăiește fără lumină. Ciudat ești o umbră care se ascunde în întuneric și în tăcere. Dar tu ieși din lumină și cu pălăria pe care o porți fără chip, neagră. Mă înalț spre ceruri, mărită de distorsiunea privirii tale și de lumina metamorfică. Spre ceruri râd ca nimeni altcineva, râd cu aer de sultan și cu un aer de confuzie, răspund cu viteza cerului negru și mă densific până la picătura de ploaie cristalină și ascuțită. Dar pentru un om fără chip, apa îmi străpunge trupul și propriul meu trench coat nu se udă. Căci e făcută din umbră. Aceste figuri ale imaginarului au fost recreate de mine pentru a-i speria în noaptea tăcută pe cei care fug de întuneric și caută lumina.

Sunt un prieten din umbră al nenorocirii. Întregul rău al figurii este să nu existe.

Este o apariție dispărută.

Țipătul, ca formă de plăcere dătătoare de viață, iese din sufletul tulbure,

Sentimentul de protecție pentru ceilalți și zbuciumul teribil al sufletului.

Cel care se ridică nu întotdeauna cade, ci se ridică păcăleala până la obrăznicie.

Ceea ce vedeți cu adevărat este creșterea și nu căderea de pe stâncă.

În înălțimile valurilor, acolo unde se află verdele și albastrul se estompează.

Roșul apare ca un avertisment cu privire la principiile celorlalți.

Întunericul, tenebrosul, frivolul nu este întotdeauna prezent ca și cum ar ascuți disperarea unui strigăt strident și tăcut.

În cuvinte se referă la întâlnirea de magie supranaturală care implică pasiune.

Fără nici o reținere, literă cu literă se construiește un zid literar de cuvinte și apare un fapt inevitabil... în care curge scrisul și lacrimile unei mulțumiri de neîntrecut, a cărei ființă nu se opune, ci parcă se revigorează și iese la suprafață printr-o spargere a gheții antarctice care respinge însăși magia de a fi printre ființele miraculoase și parcă se golește într-un foc arzător al dorinței de a pronunța ceea ce de mult se anunță. El scrie și traduce în sufletul său relieful mașinăriei de creație. Între rânduri și ziceri iată ce gândește unul și ce comentează altul.

Vertigo

Un început, o prăpastie, pentru că timpul nu este efemer.

La căderea paralelă a unui start prost, mă răcoresc. În vârful picioarelor mă echilibrez și sar, mă arunc în gol. Nu mă anulez, sar și îmi imaginez vertijul. Repede inima tresare, pentru ceva îmi imaginez călătoria. În prim-plan, într-o secundă am văzut toată viața, în timp ce alunecam prin aer. A fost căderea liberă căderea aceea de a lovi pământul...prin asfaltul umed care strălucește pe șosea respir aerul adânc este înghețat! Asfaltul umed simt apa rece care strălucește în întuneric îmi amintește de cerul luminos și strălucitor și atât de puternic era acel pământ, puternic acel impact avea să distrugă ceea ce avea să vină. Ceasul s-a oprit și a immortalizat momentul gândului său. Cu o viteză superioară vântului a venit piruind și înfășurându-se și a urcat, urcând, urcând, întorcându-se la momentul anterior pentru ca mai târziu să nu mai existe o numesc pentru asta elevația căderii în care a căzut ridicându-se vertiginos.

Mândria de a simți că văd cum a suferit celălalt cineva care a simțit și că celălalt nu a văzut niciodată în pielea altora sper să nu suferi niciodată spiritul de ajutor și ajutor reciproc se ridică pe cărări sunt bolovani sunt aceste obstacole care ridică mândria se naște în mine credința pentru că lumea a venit să lupte până la capăt și să te vegheze și în final să fii și să te duci în adânc să te întâlnești cu celălalt și cu lumea lui scrima în arta scimeii sunt lovituri de aplicat totul trece prin sentimentul unei lovituri din vârful sabiei lupta unei suferințe fără voie, care transmite puterea de a învinge și de a avea și iată, strălucește învingătorul și învinsul când cade, simte durerea dar se ridică și învinge este un luptător care învinge durerea se imaginează în vârful ultimului act și întrezărește gloria învingătorului și a învinsului toți cei care luptă merită victoria mult dorită.

În acea dimineață

A fost o zare frivolă și chinuitoare lacrima nu

foarte departe de un strigăt nemăsurat care avea sens pe fața umezită a dimineții răsărite deja noaptea precedase se scursese timpul se ridicase o lamentație și spunea să fim atenți la soarele care avea să vină și care se evapora lacrima care se scurgea și lumea cu norii spunea zâmbea simplu uimită am decis să decid pentru ce avea să vinăam hotărât să mă decid pentru ceea ce avea să vină aveam să controlez și acest lucru cu adevărat test decizia a fost luată nu a apărut din nimic aveam să reușesc să ies din fundul sentimentului pe care îl simțeam ora obiceiurilor pe cale să plece curajul și perseverența m-au hrănit speranța abisul s-a clarificat și din ceață și vânt perfid a apărut voința de a cuceri ceva ce aveam să ajung.

Norocul avea să se lanseze timp să se iubească pe sine și să progreseze în lupte și bătălii fără greșeală era o șansă sigură pentru următoarele zile am lovit mâna am citit orele, minutele și secunde și m-am eliberat, ca prin magie a fost ceea ce am văzut în acea zi fericit și mulțumit mai mult decât mulți oameni era diferit venea din minte cu siguranță avea să se întâmple avea să rezulte pur și simplu.

Web-ul

M-am uitat serios la ceea ce mă înconjoară am văzut peisajul și nu era urât m-am uitat la societate am văzut o pânză unde totul dar totul e legat și mi-am imaginat că păianjenul era o intrigă o adevărată dramă moartea era vizita păianjenului și pânza era pentru ea un fel de cină pe care păianjenul o lua cine suferea cel mai mult și țesea cel mai puțin, înțepa oamenii și parcă îi adormea acest devorator i-a luat pe toți într-o zi am visat că cel care murea în pânza lui era păianjenul cel urât moartea ar înceta să mai existe și mortalitatea ar sucomba acesta era visul de a fi nemuritor fără teama pânzei, de păianjen și de viață. Toți vom ceda,

dar depinde de noi să formăm o cale de scăpare.

Dacă este posibil să fii bun pentru ca viața să nu devină urâtă, să ai voința de a trăi și să nu vezi păianjenul ca pe un sfârșit, ci ca pe sfârșitul unui ciclu al unei societăți/țesături care este mereu în construcție, construcția pânzei a fost evoluția și pentru păianjen nu există soluție, ceea ce rămâne este pânza, păianjenul urât și imaginația mea.

Cafeneaua Luzes între țigara abia stinsă și cafeaua prăjită sunt prezentă în acest spațiu este un loc aerisit și bine frecventat unde apar oameni de oriunde mă văd în viitor să creez o legătură în acest spațiu unde voi scrie și am un obiectiv pe care sper să îl ating în aproximativ 2.000 de ore din care aproximativ una pe zi mă dedic în acest spațiu mai exact numit cafeneaua luminilor unde sper să luminez între rânduri viața mea de zi cu zi simt o energie relaxantă chiar dacă este pentru o clipă voi menține un proces zilnic de scriere un proces constant de a crea, de a divaga, de a gândi și de a scrie este ceva ce mi se pare interesant și provocator marea mă imaginez între mări în fundul lumii mele există viață! Mă scufund în oceanul scrisului unde văd cerneală care picură pentru a crea între rânduri frumoase texte, fraze, poezii sau chiar simple reflecții fără prea multă atenție sau grabă, chiar și tensiuni există da intenții în oceanul meu vânez litere cu harpoanele pentru a ajunge adânc în inimile care simt diverse emoții, senzații dar ceea ce contează este să ne scufundăm în marea noastră și mai ales iubirea pentru diversele mări.

Aprind felinarul puterii spre energie și atunci golul luminat se stinge, cu o senzație de împlinire se trezește în mine o dorință nesfârșită. Se întâmplă ca flacăra luminoasă să lumineze o după-amiază care trece încet, foarte leneșă, este o trezire de lumină de o privire strălucitoare și parcă o cucerire se naște în prezența unei cunoașteri

să expiri un parfum dens, intens și contagios, un miros pe care simți plăcere când îl inhalezi și cât de bine este în fiecare zi să respiri niciodată același aer zâmbet zâmbetul zâmbetul care nu este întotdeauna precis, dar care te face frumos zâmbet intim discret un semn de bucurie și de răsfăț ca și cum ar fi o fascinație o bucurie atemporală foarte naturală și relaxată când zâmbești cu înțelepciune mă lovește o strălucire care viclean nu minte și când mă atinge este uimitor de diferită rămân ușor adânc gândindu-mă pentru o clipă cum se naște fericirea în realitate din dualitatea unui zâmbet vesel la o privire cu multă strălucire cum am trăit uneori.

Fado a fado un destin care marchează dorul fără vârstă îndepărtat de deșert dar foarte aproape de setea de a te vedea dorința de a vrea doar să-ți aparțină sentimentul nu tot ce simt scriu ci simt ceea ce scriu.

Aceasta este într-un mod simplu dar nu diminutivat ceea ce inima mea aude cuvinte către vânt. Dacă vântul ți-ar purta câteva cuvinte aș scrie cu ploaia ce ți-aș spune pe o carte poștală aș desena un desen cu soarele cu razele lui și ți-aș spune că tu ești energia mea și că pentru tine soarele meu va străluci mereu chiar și în zilele în care ninge.

Să gândești, să reflectezi și să acționezi sau să nu acționezi nu se exprimă, se simte și cum este greu să simți și să nu exprimi, uneori este suficient doar să exiști, dar să reflectezi înainte de a reacționa ca și cum ai simți, să procesezi și să pretinzi ca și cum ai controla gândirea, să acționezi sau să nu acționezi imediat.

Este un sentiment după ce reflectăm, apoi da, o reacție pe care poate nu o simțim, de asemenea, putem să nu reacționăm uneori.

pentru a reduce la tăcere un gând și a rămâne doar pentru prezența care înseamnă a fi.

Obstacolul nu va fi obstacolul însăși spectacolul de a învinge fără teamă uneori simțim o durere, dar contează să trăim și să luptăm pentru a ne dezvolta uneori acest lucru este de a crește și de a învăța în lupta pentru viață trebuie să reacționăm întotdeauna la pierdere, la nenorocire pentru a depăși obstacolele este maximizarea de sine în depășirea este plăcerea maximă de a cuceri și de a ne da valoarea corespunzătoare pentru a ne depăși și de a câștiga valoare în învățarea din înfrângeri și în cele din urmă pentru a câștiga este esența vieții.

Vârtejul mării apa care se rostogolește în mare, nisipul care se întoarce picătură cu picătură bob cu bob o briză care se rostogolește pe pământ, apuc cu o mână picăturile oceanului cu alta nisipul peisajului marin este o imensitate scufundată în mână se dezleagă, se eliberează, se extinde un sentiment de cine a avut totul în mâini dar nu totul este în mâini și nici totul nu este atins uneori scapă între mâini ceea ce păstrăm în inimă și simțim în mâini totul are o emoție și o captură care se desprinde formând un vârtej.

Nu că ceea ce vă spun eu este adevărat, dar nu este o minciună absolută!

Durerea înflăcărată a unei pierderi. Unde, dar unde ești? Ce am făcut?

Nu am visat, căci sunt treaz și aștept.

Vei veni, mă vei salva de acest murmur care mă ia, mă sfâșie, mă rupe, mă destramă și mă corupe și spune că nu ești! Acolo unde sunt, vreau mai mult, nu mai pot suporta doar să fiu și să respir.

Mă plimb de-a lungul fațadelor și iată ceva care nu mă lasă

să avanseze.

Pentru că mă duc și mă întorc și mă întorc acolo unde nici măcar nu sunt sau cred că sunt.

Vreau să fug, îmi scap țigara, se lovește de pietre și fulgeră.

Inima mea este ca această țigară care se stinge până când vrea să se reaprindă, tu vei fi cea care se strânge și se dezleagă. Pentru că nu vreau, nu vreau să mai fiu un fir care se leagă, nu se mai strânge.

Nu vreau să fiu ceea ce spui sau ce se spune despre mine, vreau să fiu ceea ce simt.

Acest nod orb, nu vezi că sugrumă, strânge și distruge.

Acest nod se va sparge.

Totul se întoarce la nul. Vreau să fiu doar 0 fără nicio urmare logică, nu vreau să fiu pozitiv sau negativ, dar tu insiști că trebuie să fac și să se întâmple.

Lasă-mă pe

mine. De ce

plâng?

Nu știu, dar lacrima știe mereu de ce cade și se dezlănțuie, știu și eu de ce cad uneori în greșelile celorlalți și de ce mă țin de ea fără să o las.

Vreau să plâng, vreau să renunț. Această amărăciune a sentimentelor care mă lasă cu o răceală fierbinte de care tremur, dar merită să plâng, și să râd și să simt. Sfârșitul va avea grijă de sfârșitul la care sosește o lacrimă nevărsată dar mereu la pândă și picură pe față lacrima indiferenței.

Mă gândeam, ce mai faci. Atât de banal, atât de asemănător cu ceea ce crezi că ești, ești un model.

Nu-mi pasă pe ce contez, vreau să văd ce nu-mi poți da și ceea ce am nevoie nu ești tu.

Mă vreau pe mine. Te vreau așa cum ai fost întotdeauna, așa cum am crezut că ai fost, sau când nu ai fost, te-ai făcut pe tine însuși cum să devii.

Eu sunt eu.

Nu știu cum am început povestea asta, cred că cei câțiva vor nimeri, dar nici nu am săgeată sau arc, darămite țintă.

Nu țintesc să lovesc, nici măcar nu vreau să lovesc, simt că ceea ce am lovit sunt eu însumi, săgeata mi s-a înfipt în inimă, de aceea mă doare. O inimă singuratică, marcată de o lovitură care nu o revitalizează, durerea e prea puternică pentru voința de a pompa.

Eu nu sunt liber. Nu voi fi niciodată complet liberă, îmi iubesc libertatea, dar mă simt legată pentru că el mă iubește.

De ce mă iubesc?

Iubesc. Vor să fie liberi și să se atașeze de cineva. Vreau să se simtă singuri și nevăzuți.

Nu vreau să înțeleg nimic, nu vreau să mă gândesc la nimic, pentru că mă invadezi, vreau distanță față de ceea ce se apropie.

Nu vreau dragostea despre care se spune că este libertate. Vreau doar să renunț la ceea ce este în mine.

Angoasa, pierderea. A fost și nu mai este.

Am venit în clipa fără să simt că ai plecat.

Această natură de a face și de a desface și mai mult, de a ne spune ce vom face.

Nu vreau să fac nimic, nu vreau să merg departe, vreau să mă duc unde nu mă duc.

Voi pleca și nu voi lua nimic.

Nu plâng, nu râd, nu gândesc, nu privesc și pentru sentiment nu sunt mort.

Ce tragedie!

Mă duc și trebuie să mă duc, într-o zi voi ceda și eu.

De ce? Da, întreb de ce asta, de ce aia, dar nu vreau să mă gândesc la ceea ce a fost deja transmis.

Nu vreau să lupt, nu vreau să semăn atât de mult cu cineva care nu a fost niciodată.

Glasul îi chinuiește pe cei care plâng.

Așteptați.

Eu călătoresc, vin și plec cu răbdare.

Ce pot să spun, că nu am, nu am mult și îmi lipsește atât de mult.

Invadează-mi ființa care-mi spune că nu mai vreau. Că nu mai vreau.

Nu vreau să mă întorc înapoi, vreau să fiu aici când cântă muzica și bate vântul.

Nu vreau să fiu diavolul, nu vreau să fiu un înger, nu vreau raiul sau iadul. Vreau pământul unde totul există.

Nu vreau să plec, vreau să rămân acolo unde sunt, nu vreau tot ce există, am nevoie doar de un spațiu în care să respir și să gândesc.

Să-mi imaginez și să-mi creez propria existență.

Vreau doar aer pentru a respira. Vreau să fiu liber ca aerul pe care îl suflu.

Am văzut, am mirosit, am ascultat, dar ți-am spus și ceea ce nu credeai că vei auzi.

Așa cum v-am spus atâtea și nimic sau aproape nimic nu v-a atins. Ar însemna să cer prea mult pentru atenția ta, nu mai vreau să te seduc. Vreau să te văd crud.

Știți că uneori îmi exfoliez pielea pentru a simți că sunt carne vie și că sufăr de o piele care se trage și se repară greu.

Pentru tine sunt în carne vie, plină de semne și răni.

Nu știu ce vreau să exprim. Dar ceva mă roade, pentru că nu doresc, ci vreau.

În adâncul sufletului meu, aș vrea să am puțin din toate sau nimic, pentru că ceea ce am nu valorează nimic pentru mine.

Eu sunt singur și tu ești mai singur decât înainte. Scriam ceea ce, mai târziu, citind-o, va arăta ceea ce ființa mea vrea să transmită.

Știu că nu este ușor. Cred că multe nu vor fi spuse, multe vor fi și cele care nu vor fi înțelese.

Respins.

Vreau cu vehemență să resping ceea ce mă sărăcește.

Lucrurile banale nu-și au locul în inimă există prea multă emoție.

Ceea ce vedem cu o simplă privire ne poate marca inima.

El nu poate suporta, el, nu vrea să vadă, dar simte ceea ce văd ochii lui.

Nu deschideți niciodată ochii inimii voastre pentru că s-ar putea să nu mai vadă și să sufere.

Sunt aici.

Mă poți vedea? Nu cred! Poți să mă simți? Nici eu nu cred! Ce vezi în mine?

Hum, am rămas aici ca să nu mă uiți, nu suport să nu te am, pentru că ceea ce ne unește uneori ne desparte, dar eu sunt aici.

Nu voi pretinde

O să scriu și o să las să curgă.

Ceea ce vreau să scriu este, fără îndoială, o lacrimă.

Cum am scris o lacrimă așa cum e, tristă, singură, umedă, dezlănțuită.

Lasă-mă să-ți curăț plânsul, durerea, tristețea, singurătatea, acea sufocare pe care o reprezintă singurătatea.

Lasă-mă să-ți ling lacrimile, vreau să beau acea durere pe care o simți.

Singur, singur. Cu mine, asta sunt eu, numai

eu! Cum sunt eu? Sunt doar eu.

Sentimentul se extinde la o durere cu adevărat resimțită.

Cum este să simți că suntem noi. A te gândi la sine înseamnă să treci dincolo de ceea ce vine din exterior.

Întors spre interior știu că exist, pentru a exista pentru alții e suficient să ne privească, dar ei nu vor vedea niciodată la

fel

Vreau pagini libere, foi libere, propoziții libere, pagini libere, foi libere, propoziții libere, vreau ca totul să se desprindă, nu vreau să păstrez nimic, vreau să mă golesc, doar așa voi evolua, ca tot ce scriu, totul să se evapore, durerea unei propoziții în plus, fiecare cuvânt durerea lui, vreau să scriu ca să mă eliberez. Nu vreau să sufăr.

O altă zi dimineața, aerul proaspăt al dimineții, zgomotos și el. Vreau noaptea, noaptea tăcută, în care să văd în întuneric lumina pe care o aduci cu tine.

Să unim tăcerea și întunericul.

Haideți să facem lumină în beznă. Versuri, cântece, descântece, farmece, magie, poezii, fraze.

Vreau să fiu lumina ta în noaptea întunecată.

Pe măsură ce mă las dus în adâncurile mareelor adânci, harpele sirenelor cântă tare. Vreau să rămân și să te privesc, fără să-ți spun ce am să-ți scriu.

Să nu te uit niciodată.

Nimic! Nu am vrut

nimic,

Scopul cu aceste cuvinte este nul. Nu vreau să citești, nu mai vreau nici să scriu ceea ce vreau să-ți spun într-o zi.

Dar acum voiam doar un pic de nimic.

Nu știu dacă veți citi, darămite să înțelegeți ce am să vă spun.

Ceea ce vreau să înțelegi este că tu contezi, da, contezi pentru mine și de acolo poți conta pe mine. Dar eu nu spun nimănui.

Voi aștepta ca moartea să mă
amăgească. Moartea? Moartea nu
există!

Iar acesta este mereu prezent. Nu mi-e frică de moarte, ci
de a te pierde.

Nu că m-ar fi durut ceva, dar durerea de a avea și de a nu
avea este diferența de a fi, cum se poate așa ceva?

Nu vreau nimic, pentru că vreau puțin și nimic din mult,
nu vreau nimic, repet, am avut totul când nu știam și
acum că știu ce există nu vreau nimic, dacă resping ceea
ce există și nu există voi fi liber, liber de tot ce mă leagă și
voi renunța la amărăciune, la ceea ce înseamnă să ai.

Ajunge, vreau doar să fiu!

Pot să fiu doar eu? Da, eu și nimic altceva, nici eu nu vreau
acest nimic. "atemporal"

A bătut, și a bătut iar și iar și iar a bătut neîncetat a bătut cu
o curgere fără precedent a unei anomalii sau a unei răni apoi
într-o zi s-a deschis și nu s-a mai deschis niciodată a fost
deschiderea și într-o clipă închiderea cum să o pronunț, a
fost a mea, mereu a mea dar până la urmă a ta el, tu și eu
într-un cuvânt apoi inima! Tristețea profundă de a fi

Este să nu te cunoști pe tine însuși, să fii atent și să înveți să
trăiești cu sinele tău interior, și iată că abisul este
infinitezimal. A avea și a aparține este ceva care se
estompează mereu, ca și cum ai renunța.

Mereu utopic și iată, ființa se naște, trăiește și învață și când își dă seama cu adevărat că știe bine, că s-a îndepărtat mult de cunoașterea tuturor lucrurilor și de propria-i ființă, ce s-a schimbat?

Totul în lumea mea se schimbă! De ce?

De ce sunt dispus să mă schimb și să înfrunt totul, dar aproape totul vine din lumea mea, lumea mea proastă? Intellectul este cel care îmi spune să acționez în mod corect! Vă puteți imagina?! Într-o dimensiune a stratosferei, fără limite de expansiune intră deziluzia magiei atemporal indisponibilă la nivelul iluziei însăși mereu cu aspectul tenebros al adevăratei iluzii a cuvântului deja pronunțat deziluzie; generatoare de conflicte intime a simplei agonii care depășește orice armonie.

Enigmatică, profundă și sensibilă, aceasta este energia fără obligații a literei plus litere sau a literelor prea multe, fără cuvinte suficiente.

Aici este un menhir care se sedimentează și odată cu scrierea se spun multe lucruri în scurt timp.

În zadar, lucrurile vor veni la tine mulți vor fi cei care te vor părăsi, alții nu vor fi vrednici. Să-ți spun că cel mai mare va fi pentru un luptător curajos, dar te "folosesc" că puțini vor fi cei care vor merita, dar cei din interiorul celui mai mic interior văd valoarea pe care numai tu o poți obține. Să trăiești, să crești, să înveți, iar în fond mereu utopica mică cunoaștere.

Iată o zi pentru a învăța, puțin câte puțin, că scrisul a fost merit să unifice cunoscătorul cunoașterii obișnuite de cunoașterea științifică, că ambele pot fi explicate doar cu înțelepciunea profundă pe care o reprezintă lectura

+

Voi începe de unde vreau să termin.

Fumul se extinde în interiorul camerei mele. Și prin interiorul meu, acesta este violat. Vreau să mă despart de tine și de ceilalți.

Voi reuși?

Putere, putere și putere care mă bântuie și îmi spune să merg înainte fără teamă!

Vei fi terminat înaintea zilelor mele.

Tot ce voi respinge din exterior, cum mă voi simți...nu știu, dar aici voi lăsa mica mea poveste, dacă ești pe această pagină, ai fost curios de mica mea poveste.

Ceea ce vă voi spune în aceste pagini va fi pentru mine să găsesc adevărata ființă care sălășluiește în mine, fără o lume exterioară.

Cum este posibil acest lucru, vom vedea cum voi descrie povestea mea.

Deocamdată nu avansez, de fapt mă retrag, gata să avansez. Fumul continuă să invadeze acest spațiu.

Această poveste începe acolo unde se va sfârși.

Ceea ce vreau să vă povestesc este lupta împotriva a orice. Să vedem dacă pot ajunge la final și să spun că am totul și nu am vrut nimic, ca o maximizare a eului interior.

Ești aici acum, în câteva clipe am egalat în țigări numărul de pagini pe care le-ai citit.

Să continuăm lupta, va dura atât timp cât

Suflați asupra orelor, minutelor, secundelor. S-a terminat! Voi începe de unde am rămas.

Sunt gata, acest fum trece prin fereastră și se eliberează în aer, vreau să fiu acest fum care există doar din aer.

Vreau doar să respir aerul

Vreau să plutesc și să-mi imaginez ceea ce voi povesti aici. Fac ceea ce nu vreau să fac, încep prin a face aceleași greșeli la nesfârșit.

Bătălia, este departe de a fi purtată.

Ceea ce vreau să vă transmit sunt sentimente, situații și conflicte.

Iar lupta este de a depăși ființa care am fost. Vreau să fiu celălalt, figura care mă bântuie.

Propria mea conștiință care mă avertizează și îmi spune: ieși, depășește-te pe tine însuși

Aici stau pe loc, dar mă lupt cu mișcarea pe care o urmăresc.

Vult de mine, vino la mine însumi. Eliberează-te, extinde-te, lasă-mă să fiu ca tine prin mine.

Aici începe ceea ce voi fi. Ce îndoieli, mergând înainte fără să mă retrag, iată o figură care mă urmărește.

Faceți, întâmplați-vă și renașteți din nou pentru a trăi și a simți. Fără demagogie și iluzii, trăiți ceea ce nu puteți vedea.

Pentru că numai așa veți progresa, vă veți

ridica și veți spune. Vreau să fiu ceea ce sunt,

eu sunt eu.

Ființa care am fost și figura care voi fi.

Voi fi așa cum îmi imaginez. Celui care mă urmărește îi voi spune să meargă înainte.

Înfruntă-mă. e me să mă eliberez. By în sfârșit încă este încă de început.

Tot ce am crezut. Ferește-te de această ființă care te urmărește și care în cele din urmă îți este prietenă.

Nu mai regret acest moment. A venit sfârșitul chinului, m-a atins și mi-a șoptit: ești acolo?

Acesta este sfârșitul principiului pe care îl voi raporta aici.

Deocamdată vă spun: ajunge, veniți la mine și încorporați-mă până la victorie.

Vult în mine devii. Ia-mă! Vei fi parfumul meu pentru ultima oară. Da, pleci.

Nu eu să mă arăt trist cu a ta plecarea ta. De fapt aștept cu nerăbdare plecarea ta.

Plecați așa cum ați venit, plecați așa cum ați venit. Nu te vreau, dar ești o nenorocire exagerată. Prezența ta este un afront.

Știu că pentru tine nu am câștigat niciodată, ci doar am pierdut.

Sunteți ca fumul de țigară, un prieten al bolii.

Pleacă și du-te, pleacă, pentru că atunci când voi ajunge nu voi mai fi acolo. După cum ți-am spus, eman parfumul tău, așa că doar plecând... căpățez o altă aromă și un alt parfum.

Poate că nu știți și nici nu aveți în minte ce ați provocat.

De când îmi amintesc, te cunosc de câțiva ani. Destul de mult timp pentru ca acum aici să se afle dorința de a

continuă cu tine.

Voi crapa în gând inițial la prezența ta, dar, auspicii pentru rele mai mici.

Tu ești obiect și eu creez legătura noastră, dar plăcerea funebră și iluzorie pentru condiții de viață oarecum slabe. Îndrăznesc prin privare. Căci numai așa să fie ușor și firesc, pentru ceea ce mă hrănește.

Proaspăt, senin, cald și armonios va fi compensația

Natural al vântului care bate ca și vremea întotdeauna în direcția nordului său. Curenții de aer suflați împotriva noastră vor fi furtunile care ne vor înfrunta, nimic mai natural decât fumul aerului însuși.

În care regăsim în natura exterioară ca și în cea interioară armonia de a fi liber de lanțuri.

Înflorește, crește și sedimentează însăși rădăcina eliberării. Voința de a nu ne îndoii de întâlnirea noastră este însuși trandafirul vremurilor din nisipurile deșertice care întăresc rațiunea. Eliberarea imaginii omului obișnuit, până la excentricitatea relației intime care ne distanțează. Suntem diferiți, eu sunt natural și organic, tu ești artificial și sintetic. Fără actul pe care eu îl voi neutraliza, tu mă vei face fericit.

Voi deschide ușa pentru ca tu să vii și să vorbești cu mine. Dar o voi lăsa întredeschisă pentru ca tu să pleci imediat după aceea. Vult ești conștient de răspândirea ta, îmi consumi răbdarea cu neliniște. Ești și vei fi de mică importanță.

Cu toții avem acele faze stupide, de obicei în copilărie.

Dar dacă ni se spune, ca adulți, să eliberăm copilul din noi, atunci am avut și eu o

fază. Mă întorc la liniștea pacientului.

Poți să pleci, iar eu voi încuia ușa. Știu de ce ai venit, dar știu și încotro te îndrești.

Abisul este larg, mai larg decât gândul de a renunța la tine.

Fugi, fără mine, închide-te în tine și explodează. Din prima zi cuvântul tău a fost fraza mea, dar nu te baza pe mine când data viitoare când mă vei saluta, sunt aici, dar cu siguranță călătoria ta va fi întoarcerea la realitatea dură dar armonioasă pentru cei care vor să se lase invadați, ce avem ce căutăm? Un singur cuvânt de la tine, acela este la revedere.

Și ai venit plecând, departe, plecând...

A fost ultima oară... dorul venind să se rupă. Lacrima a căzut și a șters plânsul.

Frânghia care mă strânge, nu este aceeași care mă sufocă. Nodul din gâtul meu, ținut de un fir de ață.

Strangulați mintea și sufocați conștiința.

Ceea ce oferiți este o moarte lentă de întinerire și de mers pe jos în acest fel și de vorbit așa cum am făcut-o noi. Nu va șterge niciodată durerea ascuțită care cu o singură lovitură rostogolită taie trăirea stridentă.

Sus în memorie lovitura sfâșietoare și fantasmagorică. A fost prezența ta dihotomică între a fi și a nu fi. O viață parcursă în clipe fotografice care stochează totul și într-o clipă se evacuează. Pentru că trăiești în mine în afara mea. Îți ștergi destinul și trăiești fracțiunea.

Acest sentiment atemporal se răspândește în următoarele momente. Ca și cum ai zbura fără să părăsești locul.

Aceasta   instantaneu   că   nu   se

oprește

pentru că respiri

e

niciodată

te poți opri, ceea ce te face să respiri.

Viața este la fel de puternică precum impulsul de a respira. Dar doar a respira nu înseamnă a trăi.

Când ai încetat să mai trăiești, nu ai încetat să respiri.

Prin urmare, ceea ce ne vine în minte este o imagine neajutorată.

Fără limite sau consecințe, la etapa următoare. Ceea ce reiese din a fi altul în fiecare clipă ne mătură de la ceea ce suntem cu adevărat, acea iluzie a prăpastiei este autoflagelarea trăirii cât suntem în viață, ceea ce ne mișcă este acea natură care ne înconjoară și care în mod constant nu face decât să ne distragă atenția, vreau să spun că orice absorbție a clipei este o simplă iluzie deoarece natura reflectă toate cadrele în mod aleatoriu și superlativ superior fiecărei clipe de mișcare umană.

Tot ceea ce apare în jurul vultului eului este exterior care amplifică interiorul, însă captarea doar a senzației de distragere este o ființă mai mare care ne mișcă mama-natură. Dacă la un moment dat, virtuos, contradictoriu te invadează este asimilat în clipa minții aceste intrări nu pot echivala cu învățarea și ieșirea din orice impuls.

Mă bucur că ai ieșit, din gândul imens și îndepărtat. Aș vrea să vorbim despre... Tu decizi, tu manevrezi mereu.

Inversarea rolurilor spune să taci.

Zborul unui cuvânt este un act. Cum să te ignori și să te duci departe.

Tu acolo sunt zburăți pe umbra de
vântului. Pentru că tu

vă ascundeți, apărând atunci când doriți. Nu vezi?

Ocupă-te de altul, vei avea altul prieten care
nu o simpla ta nenorocire.

Totul se evaporă.

A fost așa, că numărând până la zece, mi-am dat seama cât
de mult se va deschide privirea clipei instantanee a ferestrei
viitorului și nu voi vedea decât ultimul fum care se extinde și
cum clipul viitorului devine mare și vast.

Copyright Filipe Sá Moura © 2009